

Strada Ficțiunii

CECELIA AHERN

CARTEA
VIITORULUI

Cecelia Ahern

Cartea viitorului

Traducere din limba engleză de
MARILENA IOVU

Editura ALLFA
2013

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981, la Dublin, în Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obținut licența în jurnalism și comunicare media la Colegiul Griffith din Dublin. Și-a început cariera literară în anul 2002, odată cu apariția romanului *P.S. Te iubesc*, care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât și în restul lumii. În prezent este căsătorită și mamă a unei fetițe de trei ani, dedicându-și o mare parte din timp

scrisului și donând periodic în scopuri caritabile sume obținute din drepturile de autor. Printre titlurile de mare succes se numără *Prietenul nevăzut* (*If You Could See Me Now*, 2005; ALLFA, 2005), *Suflete pereche* (*Where Rainbows End*, 2004; ALLFA, 2006), *Cadoul* (*The Gift*, 2008; ALLFA, 2009), *Mulțumesc pentru amintiri* (*Thanks for the Memories*, 2008; ALLFA, 2010), *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2007; ALLFA, 2011).

Vocea autoarei „Eu cred în magia cărților. Cred că, în anumite momente ale vieții, suntem atrași de anumite cărți în mod deosebit, fie că ne plimbăm fără țintă pe culoarele unei librării, fără să avem vreo idee ce vrem să citim, și, dintr-odată, găsim cea mai frumoasă carte, cea mai bună și mai potrivită, privindu-ne drept în față. Cărțile au puterea de a-și găsi drumul în viața noastră.“

*Pentru Marianne,
care pășește ușor, dar face să se cutremure totul*

*Cititorilor mei
le mulțumesc că au încredere în mine*

Capitolul 1

Câmpul îmbobocit

Se zice că o poveste pierde ceva de fiecare dată când e spusă. Dacă este adevărat, povestea aceasta nu a pierdut nimic, fiind relatată pentru prima oară.

Pentru această poveste, unii oameni vor fi nevoiți să lase deoparte neîncrederea. Dacă toate acestea nu mi s-ar fi întâmplat mie, aș fi fost unul dintre ei.

Multora nu le va veni greu să creadă, fiindcă mintea lor este deschisă, descuiată cu acea cheie care îi face pe oameni să creadă. Oamenii aceștia fie s-au născut așa, fie din fașă, când mintea lor abia înmugurea, au fost îngrijiți până ce petalele lor s-au deschis încet, pregătindu-i pentru a fi hrăniți cu însăși seva vieții. Ploile cad asupra lor, soarele strălucește, iar ei cresc, cresc, cresc; cei care au mintea deschisă trec prin viață conștienți, receptivi, văzând lumină acolo unde este întuneric, văzând o posibilitate în căi închise, gustând victoria când alții scuipă

eșecul, punându-și întrebări când alții iau lucrurile așa cum vin. Sunt mai entuziaști. Mai puțin cinici, mai puțin blazați. Nu se dau bătăuți cu una, cu două. Minte unora se deschide mai târziu în viață, în urma unei tragedii sau a unui triumf. Oricare dintre acestea poate fi o cheie care descuie cutia cunoașterii, pregătindu-i pentru a accepta necunoscutul și pentru a spune la revedere pragmatismului și liniilor drepte.

Dar mai există și unii a căror minte e doar un buchet de tulpini care îmbobocesc când află o informație nouă – câte un boboc pentru fiecare lucru nou –, dar care nu se deschid, nu înfloresc niciodată. Sunt oamenii majusculilor și ai punctelor finale, nu ai semnelor de întrebare și ai elipselor...

Părinții mei erau oameni de acel gen. Genul știe-tot. Genul „dacă nu e scris într-o carte sau n-am mai auzit până acum, atunci e o prostie“. Cei cu gândire directă, cu mințile pline de cei mai frumoși și mai viu colorați boboci, delicați și cu parfum dulceag, dar care nu se deschid niciodată, nu sunt suficient de ușori sau grațioși pentru a flutura în adierea vântului. Drepti și rigizi, sunt atât de prozaici, încât rămân boboci până la moarte.

Ei bine, mama mea nu e moartă.

Nu încă. Nu din punct de vedere medical. Chiar dacă nu e moartă, cu siguranță nu e nici vie. Seamănă cu un cadavru ambulant, care oftează din când în când, ca pentru a verifica dacă mai trăiește. De la distanță ai crede că este vie. Dar dacă te apropii, vezi că rujul roz-strălucitor cu care se dă în fiecare dimineață nu este aplicat bine, că ochii îi sunt obosiți și lipsiți de

viață, aidoma caselor din studiourile de televiziune – totul e de fațadă, nu se află nimic în spatele lor. Se plimbă prin casă, plutind dintr-o cameră în alta într-un halat cu mâneci largi, în formă de clopot, ca o frumoasă sudistă, la un conac din *Pe aripile vântului*, care știe că și mâine e o zi.

În ciuda alunecării ei grațioase, de lebădă, dintr-o cameră în alta, în adâncul ei e furioasă. Se luptă să-și țină capul la suprafață, zâmbindu-ne din când în când cu disperare ca să ne dea de știre că e tot acolo, deși nu ne convinge.

A, n-o învinuiesc... Ce privilegiu să poți dispărea așa, lăsându-i pe ceilalți să strângă mizeria și să salveze fragmentele rămase din viața de altădată!

Încă nu v-am spus nimic, cred că sunteți cam nedumeriți.

Numele meu este Tamara Goodwin. *Goodwin* – câștig bun. Una dintre acele expresii îngrozitoare pe care le disprețuiesc. Ori e câștig, ori nu e. Ca „*pierdere gravă*“, „*soare fierbinte*“ sau „*mort de-a binelea*“. Două cuvinte inutile care s-au alăturat pentru a spune ceea ce putea fi spus printr-unul singur. Uneori, când le spun oamenilor cum mă numesc, omit o silabă: Tamara Good (*Bună*), ceea ce este ironic, fiindcă n-am fost niciodată așa, sau Tamara Win (*Câștig*), care sugerează, în bătaie de joc, un soi de șansă, ceea ce nu este adevărat.

Am șaisprezece ani, așa mi se spune. Îmi pun la îndoială vârsta, fiindcă mă simt de două ori mai bătrână. La paisprezece ani mă simțeam de paisprezece ani. Mă comportam de parcă aveam unsprezece, dar voiam să am optsprezece. În ultimele luni, am îmbătrânit cu câțiva ani. Oare este posibil? Bobocii

închiși ar clătina din cap că *nu*, mințile deschise ar spune că e *posibil*. Orice este posibil, ar spune. Ei bine, nu-i așa.

Nu este posibil să-l readuc la viață pe tata. Am încercat când l-am găsit căzut în biroul lui – mort de-a binelea –, vânăț la față, cu un tub gol de pastile alături și o sticlă goală de whisky pe birou. Nu știam ce fac, dar mi-am lipit buzele de ale lui și i-am apăsător cu furie pieptul. Dar n-a mers.

Nu a mers nici când mama s-a prăbușit peste sicriul lui la cimitir, în timpul slujbei de înmormântare, când a început să plângă în hohote și s-a agățat de lemnul lustruit care era coborât în groapă – ai cărei pereți, apropo, erau înveliți cu iarbă artificială, de parcă cineva ar fi încercat să ne sugereze că nu era coborât în pământul plin de viermi unde urma să își petreacă somnul de veci. Deși o admir pe mama fiindcă a încercat, colapsul ei lângă sicriu nu l-a adus înapoi.

Nici povestirile interminabile despre tatăl meu, care au fost spuse după aceea, în timpul concursului de povestiri „Cine-l cunoaște cel mai bine pe George?“, unde prietenii și rudele păreau gata să intervină în orice moment.

— Ți se pare amuzant? Stai s-auzi asta...

— Odată eram cu George și...

— Nu voi uita ziua în care George a spus...

Toți erau atât de nerăbdători, încât au sfârșit prin a vorbi în același timp, vărsând lacrimi și vin roșu pe noul covor persan al mamei. Se străduiau, asta era clar, și într-un fel *părea* că el se află acolo, cu noi, dar poveștile lor nu-l puteau aduce înapoi.

Nu a mers nici când mama a descoperit că situația

financiară a tatei era la pământ. Era falit; banca intrase în posesia casei noastre și a celorlalte proprietăți pe care le deținea, astfel că mama a trebuit să vândă tot – *absolut tot* – ce aveam, pentru a plăti datoriile. Nici atunci nu s-a întors să ne ajute. Așa am știut că s-a dus. A plecat definitiv. M-am gândit că, dacă ne-a lăsat să trecem singure prin toate astea – m-a lăsat pe mine să-i fac respirație gură la gură, pe mama să se agațe de sicriu în văzul tuturor și apoi să fim deposedate de tot ce aveam –, era clar că plecase pentru totdeauna.

A făcut bine că n-a mai rămas printre noi; tot ce-a urmat a fost îngrozitor și umilitor, așa cum sunt convinsă că s-a temut că va fi.

Dacă părinții mei ar fi avut boboci care să înflorească, atunci poate că s-ar fi putut evita toate astea. Dar nu au avut. Nu se vedea nicio luminiță la capătul tunelului, iar dacă s-ar fi văzut, ar fi fost doar un tren care se apropia în viteză. Nu erau alte posibilități, alt mod de a face aceste lucruri. Ei erau niște oameni practici, iar acum nu se întrezărea nicio soluție practică. Doar speranța și credința și un soi de încredere oarbă l-ar fi ajutat pe tata să scape. Dar nu avea nimic din toate astea, așa că, atunci când tatăl meu a făcut ceea ce a făcut, ne-a tras efectiv după el în mormânt.

Mi se pare curios felul în care moartea, atât de întunecată și definitivă, poate arunca o lumină asupra caracterului unei persoane. Poveștile frumoase pe care le-am auzit despre tata în timpul acelor săptămâni au fost lungi și emoționante. Îmi făcea plăcere să le aud și îmi plăcea să mă pierd în acele povești, dar,

ca să fiu sinceră, mă îndoiam că sunt adevărate. Tata nu era un om cumsecade. Îl iubeam, desigur, dar nu era un om bun. Stăteam rar de vorbă, iar când o făceam, ne certam sau îmi dădea bani ca să scape de mine. Era ironic, răspundea urât, avea un temperament vulcanic, voia să-și impună părerile și era destul de arogant. În preajma lui, oamenii se simțeau stingheri, inferiori, și asta-i plăcea. Era în stare să trimită chelnerul înapoi cu friptura de trei-patru ori, doar ca să-l vadă asudând. Comanda cea mai scumpă sticlă de vin, apoi pretindea că are miros de dop, doar ca să-l enerveze pe patronul restaurantului. Făcea reclamație la poliție din cauza zgomotului imaginar al petrecerilor de pe strada noastră, doar fiindcă noi nu fuseserăm invitați.

N-am spus nimic din toate astea la funeralii sau la parastasul care s-a ținut la noi acasă. De fapt, nu am spus absolut nimic. Am băut singură o sticlă de vin roșu, după care am vomitat, chiar în biroul tatei, în locul unde murise. Mama m-a găsit și mi-a tras două palme peste față. Mi-a spus că am stricat totul. Nu știu dacă se referea la covor sau la memoria tatei, dar, în orice caz, eram convinsă că el fusese cel care o făcuse de oaie.

Nu vreau să-mi revărs acum toată otrava asupra tatei. Am fost o persoană îngrozitoare. Am fost cea mai rea fiică. Ei mi-au dat totul și nu știu dacă le-am mulțumit vreodată. Sau, dacă am făcut-o, nu cred că a fost din inimă. De fapt, nu cred că știam ce înseamnă. Să spui „mulțumesc“ e un semn de recunoștință. Mama și tata îmi povesteau mereu despre copiii care mor de foame în Africa, ca să mă facă să apreciez ceea ce am. Privind în urmă, cred că cel mai bun mod de a mă face să fiu

recunoscătoare ar fi fost, poate, să nu mi se dea nimic.

Locuiam în șapte mii de metri pătrați, într-o vilă modernă cu șase dormitoare, dotată cu piscină, teren de tenis și o plajă privată în Killiney, districtul Dublin, în Irlanda. Camera mea era în cealaltă parte a casei față de cea a părinților – avea un balcon cu vedere la plajă, pe care nu cred că m-am uitat vreodată. Aveam baia mea, cu duș și o cadă cu jacuzzi, cu plasmă – un TileVision, mai precis – sus, pe perete deasupra căzii. Aveam un dulap plin cu genți de firmă, computer, PlayStation și un pat cu baldachin. Ce noroc pe mine!...

Acum, un alt adevăr: eram o fiică de coșmar. Eram nepoliticoasă, ripostam la orice și, mai rău, credeam că merit totul doar fiindcă toți cei pe care îi cunoșteam aveau și ei totul. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că nici ei nu meritau.

Găsisem un mod de a fugi din dormitorul meu noaptea și a mă furișa afară pentru a mă întâlni cu prietenii; săream peste balconul dormitorului, coboram pe burlan, săream pe acoperișul piscinei și apoi mai aveam doar un pic până la pământ. Există o zonă pe plaja noastră privată unde mergeam la băut cu prietenii mei. Fetele beau mai ales cocteiluri: conținutul băuturilor din barurile părinților – toate amestecate într-o sticlă de plastic. Dacă luam câțiva mililitri din fiecare sticlă, nu bănuiau nimic. Băieții beau orice cidru pe care puteau pune mâna. De asemenea, aveau orice fată pe care puteau pune mâna. Persoana aceea eram, de cele mai multe ori, eu. Există un băiat, Fiachrá, pe care îl furasem celei mai bune prietene, Zoey, și al cărui tată era un actor faimos, motiv pentru care, ca să fiu sinceră, îl lăsam să-mi

bage mâna pe sub fustă cam jumătate de oră în fiecare seară. Mă gândeam că într-o zi voi ajunge să-i cunosc tatăl. Dar nu l-am cunoscut.

Părinții mei credeau că ar fi important pentru mine să văd lumea și felul în care trăiesc alți oameni. Îmi spuneau ce norocoasă sunt că locuiesc în casa mea imensă de la malul mării, așa că, pentru a mă ajuta să apreciez lumea, ne petreceam verile în vila noastră din Marbella, Crăciunul, în cabana noastră din Verbier, iar Paștele, la hotelul Ritz din New York, unde făceam cumpărături. Exista un Mini Cooper decapotabil, roz, inscripționat cu numele meu, care mă aștepta la aniversarea celor șaptesprezece ani, iar un prieten al tatălui meu, care avea un studio de înregistrări, aștepta să mă audă cântând și, eventual, să înregistrez un album. Dar, după ce mi-a pus mâna pe fund, n-am mai dorit să petrec niciun moment singură cu el. Nici măcar pentru a deveni celebră.

Tot timpul anului, mama și tata participau la evenimente caritabile. Mama cheltuia mai mulți bani pe rochiile pe care le purta, decât pe locul la masă. De două ori pe an se descotorosea de tot ce cumpărase dintr-o toană, haine pe care nu le purtase niciodată și pe care i le dădea cumnatei ei, Rosaleen, care locuia la țară – de parcă Rosaleen ar fi simțit nevoia să mulgă vacile într-o rochie de plajă Pucci.

Îmi dau seama acum, când am ieșit din lumea în care trăiam odată, că nu eram niște oameni de treabă. Cred că pe undeva, dincolo de aparenta ei răceală, și mama își dă seama de lucrul ăsta. Nu eram oameni răi, doar că nu eram *de treabă*. Nu

ofeream nimic nimănui pe lumea asta, dar pretindeam enorm de mult.

Totuși, nu meritam să ni se întâmple așa ceva.

Înainte, nu mă gândeam la ziua de mâine. Trăiam în prezent. Voiam asta acum, voiam ailaltă acum. Ultima dată când l-am văzut pe tata, am țipat la el, i-am spus că-l urăsc, apoi i-am trântit ușa în nas. Niciodată nu mă dădeam un pas înapoi sau în afara universului meu îngust, pentru a mă gândi la ce făceam sau ce spuneam, lucruri care îi afectau pe ceilalți. I-am spus tatei că nu vreau să-l mai văd niciodată și nu l-am mai văzut. Nu m-am gândit niciodată la ziua următoare sau la posibilitatea ca acestea să fie ultimele cuvinte pe care le-a auzit de la mine și *aceasta* să fie ultima mea discuție cu el. Am multe lucruri pe care trebuie să le clarific. Multe lucruri pentru care să mă iert. Iar asta cere timp.

Dar acum, din cauza morții tatei și dintr-un alt motiv, pe care vi-l voi dezvălui, nu pot decât să mă gândesc la ziua de mâine și la toți cei pe care îi afectează. Acum mă bucur că mă trezesc dimineața și că a venit ziua de mâine.

Mi-am pierdut tatăl. El și-a pierdut zilele de mâine, iar eu am pierdut toate zilele de mâine alături de el. S-ar putea spune că acum sunt recunoscătoare pentru zilele de mâine. Acum vreau să le fac cât se poate de bune.

Capitolul doi

Două libelule

Pentru a găsi cea mai sigură cale către hrană, furnicile trimit una singură în cercetare. Când furnica aceea găsește calea, lasă o dâră chimică pe care celelalte să o urmeze. Când calci pe un șir de furnici sau, nu la fel de crud, dacă intervii în dâră chimică în orice fel, furnicile o iau razna. Cele rămase în urmă sunt cuprinse de panică, încercând înnebunite să regăsească urma. Îmi place să le urmăresc, mai întâi dezorientate, alergând și dând una peste alta, încercând să-și dea seama încotro s-o apuce, apoi regroupându-se, reorganizându-se și, în cele din urmă, reluându-și drumul în linie dreaptă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Panica lor îmi amintește de mama și de mine. Cineva ne-a călcat șirul, ne-a luat liderul, ne-a distrus poteca, iar viețile noastre au fost cuprinse de haos. Cred, *sper* că, în timp, vom regăsi calea potrivită. Trebuie să existe cineva care să îi conducă

pe ceilalți. Cum mama s-a dat la o parte, cred că ar trebui să merg singură înainte.

Deunăzi urmăream o libelulă. Încercând să iasă din living, zbură către geam, lovindu-se iar și iar de sticlă. Apoi s-a oprit din lansarea ca de rachetă și s-a îndreptat spre un gemuleț, lovindu-l cu aripile de parcă ar fi avut un atac de panică. Era frustrant să o privești, fiindcă dacă ar fi zburat puțin mai sus, spre geamul de sus, ar fi fost liberă. Dar continua să facă același lucru, iar și iar. Îmi imaginam cât era de enervant să vezi lumina zilei, copacii, florile, cerul și să nu poți ajunge la ele. Am încercat să o ajut de câteva ori, să o ghidez spre fereastra deschisă, dar s-a speriat de mine și a fugit, rotindu-se în zbor prin cameră. În cele din urmă s-a întors la același gemuleț și parcă o auzeam: „Eu pe aici am intrat...”

Mă întreb dacă felul în care o privesc eu din fotoliu este ceea ce face și Dumnezeu, dacă există Dumnezeu. Adică dacă stă liniștit și vede imaginea de ansamblu, așa cum vedeam și eu: dacă libelula s-ar fi ridicat spre fereastra de sus, ar fi fost liberă. De fapt, nu era închisă, doar că nu căuta acolo unde trebuia. Mă întreb dacă Dumnezeu vede vreo cale de ieșire pentru mine și pentru mama. Dacă eu văd fereastra deschisă, pe unde libelula și-ar putea lua zborul, oare și Dumnezeu vede cum vor fi zilele de mâine pentru mine și mama? Ideea aceasta mă consolează. Mă rog, *mă consola*, înainte să plec din cameră. Când m-am întors, câteva ore mai târziu, am văzut o libelulă moartă pe pervazul ferestrei. Poate nu era aceeași, dar... Apoi, ca să vedeți în ce stare e mintea mea acum, am început să plâng... Apoi m-am

enervat pe Dumnezeu fiindcă, în mintea mea, moartea libelulei însemna că eu și mama nu vom mai găsi o cale de ieșire din această nenorocire. La ce bun să observi totul de la distanță dacă nu faci nimic pentru a da o mână de ajutor?

Apoi am realizat că, în această situație, eu fusesem un fel de dumnezeu. Am încercat să ajut libelula, dar nu mi-a acceptat ajutorul. Apoi mi-a părut rău pentru Dumnezeu, fiindcă i-am înțeles frustrarea. Uneori, când le oferi oamenilor o mână de ajutor, aceasta este respinsă. Oamenii vor să se descurce prin forțe proprii.

Înainte nu mă gândeam la astfel de lucruri: la Dumnezeu, libelule și furnici. Nici moartă n-aș fi stat într-un fotoliu, într-o zi de sâmbătă, cu o carte în mână, ca să mă uit la o libelulă care se lovea de un geam. Probabil că la asta s-a gândit tata în clipele lui din urmă. Mai bine sunt găsit mort aici, în biroul meu, decât să sufăr umilința de a vedea că tot ce am îmi este luat.

Îmi petreceam sâmbetele în Topshop cu prietenele mele, probând tot ce ne cădea în mână și râzând silit când Zoey își îndesa tot felul de accesorii în buzunarele pantalonilor, până ieșeam din magazin. Dacă nu mergeam la Topshop, ne petreceam ziua la Starbucks, cu o *grande gingersnap latte* și o brioșă cu banane și miere. Probabil că fetele asta fac acum.

Din prima săptămână după ce am ajuns aici nu am primit nicio veste de la nimeni, cu excepția unui SMS de la Laura, înainte să-mi fie desființat telefonul, prin care m-a pus la curent cu toate bârfele, cea mai importantă fiind că Zoey și Fiachra sunt din nou împreună și au făcut-o la Zoey acasă în weekend, când

părinții ei erau plecați la Monte Carlo. Tatăl ei era un pasionat al jocurilor de noroc, ceea ce lui Zoey și nouă celorlalți ne plăcea, fiindcă asta însemna că, atunci când ne strângeam la ea acasă, părinții ei veneau mai târziu decât ai celorlalți. În fine, după câte se pare, Zoey spusese că atunci când făcuse sex cu Fiachrá o duruse mai rău decât atunci când lesbiana din echipa de hochei din Sutton o lovise cu crosa între picioare, iar atunci o duruse rău, credeți-mă – am văzut eu –, așa că nu se grăbea să repete experiența. Laura mi-a scris să nu spun nimănui că în weekendul următor urma să se întâlnească și ea cu Fiachrá ca să o facă. Spera să nu mă supăr și mă ruga să nu-i spun lui Zoey. De parcă aș putea să-i spun cuiva, de aici, din locul în care mă aflu.

Locul în care mă aflu... Încă nu v-am spus, nu-i așa? Am pomenit deja de cumnata mamei, cea căreia mama îi dădea toate lucrurile din garderobă cumpărate într-o doară, pe care nu le purtase niciodată. I le trimitea în saci negri, cu etichetele netăiate. O cheamă Rosaleen; este măritată cu unchiul meu, Arthur, care este fratele mamei. Locuiesc la țară, într-un loc numit Meath, departe de orice altă așezare omenească. I-am vizitat doar de câteva ori în viață și de fiecare dată m-am plictisit de moarte. Drumul până la ei dura o oră și cincisprezece minute și eram întotdeauna dezamăgită. I-am considerat mereu niște țărănoi. Îmi numeam Cuplul Izbăvirii. E singura dată din câte îmi amintesc când tata a râs la o glumă pe care am făcut-o eu. El nu venea niciodată cu noi când îi vizitam pe Rosaleen și pe Arthur. Nu cred să se fi certat vreodată, dar, la fel ca pinguinii și urșii polari, erau prea departe pentru a-și putea petrece timpul împreună. În

fine, aici locuim noi acum. Într-o căsuță alături de Cuplul Izbăvirii.

Este o casă¹ drăguță, are cam un sfert din suprafața vechii noastre case, ceea ce nu e un lucru rău, și îmi amintește de povestea lui *Hansel și Gretel*. Este construită din piatră de calcar, iar lemnul de la ferestre și de la acoperiș e vopsit în verde-oliv. La etaj sunt trei dormitoare, iar la parter, o bucătărie și un living. Mama are o cameră cu baie proprie, dar eu, Rosaleen și Arthur împărțim o baie la etaj. Cum am fost obișnuită să am baia mea, mi se pare scârbos, mai ales când trebuie să intru după ce unchiul Arthur a stat acolo citindu-și ziarul. Rosaleen are mania curățeniei, este obsedată de ordine; nu stă niciodată degeaba, tot timpul mută lucruri, șterge lucruri, pulverizează chimicale și vorbește de Dumnezeu și de voia Lui. Odată i-am spus că sper că voia lui Dumnezeu este mai bună decât ce a lăsat tata în urma lui. M-a privit îngrozită și a șters-o să deretice în altă parte.

Rosaleen are profunzimea unui păhărel de tărie. Tot ce spune este irelevant, inutil. Vremea. O veste tristă despre un amărât din cealaltă parte a lumii. Prietena ei de peste drum care și-a rupt mâna și al cărei tată mai are doar două luni de trăit sau fiica cuiva care s-a măritat cu un ticălos care acum a părăsit-o, lăsând-o singură cu doi copii. Totul e numai despre nenorociri, urmat de un soi de declarație care îl implică pe Dumnezeu, cum ar fi „Dumnezeu să-i ierte“ sau „Mare este Dumnezeu“ sau „Domnul să-i aibă în pază“. Nu că eu aș vorbi despre ceva important, dar dacă încerc să discut cu ea despre poveștile acelea mai în detaliu, să ajung la esența problemei, Rosaleen nu e în

stare să poarte conversația mai departe. Ea vrea doar să spună povestea tristă, nu este interesată să vorbească despre ce a provocat-o sau de soluția problemei. Mă reduce la tăcere cu propozițiile ei despre Dumnezeu, ar vrea să mă facă să cred că sunt prea tânără, că nu știu pe ce lume trăiesc și ce se întâmplă în realitate. Eu cred că este invers. Cred că aduce lucrurile astea în discuție ca să nu simtă că le evită și, odată ce le-a spus, nu mai vorbește niciodată despre ele.

Cred că pe unchiul Arthur l-am auzit vorbind doar de vreo cinci ori în viața mea. E ca și cum mama și-a petrecut viața vorbind pentru amândoi, nu că el i-ar fi împărtășit părerile în privința vreunui lucru pe care ea l-a spus. În prezent, Arthur vorbește mai mult decât mama. Are un limbaj al lui, pe care, încet, dar sigur, am învățat să-l descifrez. Vorbește în mormăieli, semne din cap și trăgându-și nasul, înghițindu-și muci când nu este de acord cu ceva. Când face doar „aa“ și își dă capul pe spate, înseamnă că nu îl deranjează nimic. De exemplu, iată cum decurge o dimineață tipică: eu și Arthur stăm la masa din bucătărie, iar Rosaleen își face, ca de obicei, de lucru pe lângă noi, cu farfuriile pline cu felii de pâine prăjită și borcănelele cu gem, miere și dulceață de portocale făcute în casă. Radioul, ca de obicei, este dat atât de tare, încât aud tot ce zice crainicul, din dormitorul meu; un tip trist și plictisitor, care vorbește pe un ton monoton despre lucrurile îngrozitoare care s-au petrecut în lume. Rosaleen vine la masă cu o farfurie plină ochi cu pâine prăjită.

— Ceai, Arthur?

Arthur își dă capul pe spate, ca un cal care încearcă să

scutire o muscă de pe coamă, deci vrea ceai.

Iar bărbatul de la radio povestește despre o altă fabrică din Irlanda care s-a închis, o sută de oameni pierzându-și locurile de muncă.

Arthur își trage mucii pe nas, apoi îi înghite. Nu-i place ce aude.

Rosaleen își face din nou apariția cu un ceainic, o cană mare cu lapte și încă o grămadă de felii de pâine prăjită.

— O, ce nenorocire, Dumnezeu să le aibă familiile în pază. Bieții copilași, le-au rămas tăticii fără serviciu.

— Sunt și mame în aceeași situație, spun eu, luând o felie de pâine prăjită.

Rosaleen mă privește în timp ce mușc din felia de pâine, iar ochii ei verzi se măresc în timp ce eu mestec. Mă fixează mereu cu privirea, ceea ce mă cam bagă în sperieți. Parcă ar fi vrăjitoarea din *Hansel și Gretel*, care așteaptă să mă îngraș ca să mă arunce în cuptor cu mâinile legate la spate și un măr în gură. Mărul nu cred că m-ar deranja. Ar fi alimentul cu cele mai puține calorii pe care mi l-a servit vreodată.

Înghit dumaticatul din gură și pun restul de pâine prăjită pe farfurie.

Pleacă, dezamăgită.

La știri se anunță că vor crește impozitele, iar Arthur înghite și mai mult mucus. Dacă o să mai audă alte vești rele, n-o să mai aibă loc de mic dejun în stomac. Are patruzeci și ceva de ani, dar pare mai bătrân. De la umeri în sus îmi amintește de un crevet, mereu aplecat asupra unui lucru, fie ceva de mâncare, fie

munca lui.

Rosaleen se întoarce cu un mic dejun irlandez, suficient pentru a hrăni toți copiii celor o sută de muncitori care și-au pierdut slujbele.

Arthur își lasă din nou capul pe spate. Se bucură.

Rosaleen stă în picioare lângă mine și îmi toarnă ceai. Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât un *gingersnap latte*, dar mă mulțumesc să pun lapte în ceaiul concentrat, din care sorb puțin câte puțin. Ochii ei mă urmăresc și nu își mută privirea până nu înghit.

Nu știu ce vârstă are Rosaleen, dar cred că până în patruzeci și cinci de ani; nu știu dacă are sens ce spun, dar sunt sigură că, indiferent ce vârstă ar avea, ar arăta cu zece ani mai bătrână. Parcă ar fi din anii patruzeci în rochia ei înflorată, încheiată cu nasturi, pe sub care poartă un furou. Mama mea nu poartă niciodată furou; abia dacă își pune sutien și chiloți. Rosaleen are părul castaniu, neîngrijit, cu cărare pe mijloc, dând la iveală rădăcinile albe, și scurt, până la bărbie. Și-l dă după urechile mici și roz, ca de șoricel. Nu poartă cercei. Nici nu se fardează. La gât are un crucifix de aur pe un lanț subțire. E genul de femeie despre care prietena mea, Zoey, ar spune că arată de parcă n-a avut în viața ei un orgasm și mă întreb, în timp ce îndepartez grăsimea de pe șuncă, iar Rosaleen face ochii mari, dacă Zoey a avut orgasm când a făcut-o cu Fiachrá. Apoi îmi aduc aminte cum arăta atunci când a fost lovită de crosa de hochei și imediat îmi dau seama că n-avea cum.

Peste drum de casa lor este un bungalou. Nu știu cine

locuiește în el, dar Rosaleen face zilnic drumuri într-acolo cu pachetele de mâncare. Trei kilometri mai la vale este oficiul poștal, care funcționează în locuința cuiva, iar vizavi de el este cea mai mică școală pe care am văzut-o vreodată și care este complet pustie pe timpul verii, spre deosebire de școala mea de acasă, în care au loc activități tot timpul anului. Am întrebat dacă se fac cursuri de yoga sau ceva în genul ăsta, iar Rosaleen mi-a răspuns că o să-mi arate ea cum să fac iaurt. Părea atât de fericită, încât n-am mai corectat-o. În prima săptămână, am privit-o în timp ce făcea iaurt de căpșune. Trecuse o săptămână și tot mai mâncam din el.

Casa în care locuiesc Arthur și Rosaleen apăra în alte vremuri, pe la 1700, intrarea laterală în castelul Kilsaney. Intrarea principală a castelului nu mai este folosită și are o înfățișare gotică, care te înfioară. De fiecare dată când trec pe acolo, îmi imaginez că văd capete înfipite în țepă. Castelul a fost construit pe post de fortificație a regiunii Norman Pale, o zonă controlată de normanzi și englezi în estul Irlandei, după invazia lui Strongbow, între anii 1100 și 1200, ceea ce, dacă stai să te gândești, este destul de vag. Este diferența dintre ceva construit de mine și ceva construit de stră-stră-strănepoții mei, pe jumătate oameni și pe jumătate roboți. În orice caz, a fost ridicat de un comandant de oști normand, așa că de aceea mă gândesc eu la capetele tăiate, fiindcă, în acele vremuri, cu așa ceva se ocupau.

Zona aceasta se numește districtul Meath. Înainte se numea East Meath și împreună cu Westmeath – surpriză –

constituia o provincie separată, a cincea a Irlandei, care era teritoriul regilor. Fosta reședință a regilor, Hill of Tara, este la doar câțiva kilometri depărtare. Acum apare tot timpul la știri, fiindcă în apropiere se construiește o autostradă. Am discutat despre ea în contradictoriu la școală, acum câteva luni. Eu am fost pentru construirea ei, fiindcă m-am gândit că regelui i-ar fi plăcut să aibă așa ceva pe vremea lui, i-ar fi fost mai ușor să ajungă la birou, în loc să o ia pe coclauri. Imaginați-vă cât praf avea pe încălțări. Am mai spus și că astfel zona ar fi mai accesibilă pentru turiști. Așa ar putea trece chiar pe lângă ea sau ar putea face poze din autobuzele cu etaj, care ar goni cu o sută douăzeci de kilometri pe autostradă. Eu făceam mișto, dar suplinitoarea a luat-o razna, crezând că vorbesc serios, ea fiind în comitetul care încerca să împiedice construirea autostrăzii. E atât de ușor să-i faci pe profesorii suplinitori să-și piardă mințile. Mai ales pe cei care cred că pot face ceva bun pentru elevi. V-am spus, eram răutăcioasă.

După nebunia cu normanzii, în castel au locuit diverși lorzi și doamne de la curte. Ei au construit grajduri și dependențe în jurul castelului. Unul dintre lorzi chiar a stârnit o controversă după ce s-a convertit la catolicism, în urma căsătoriei cu o catolică, și a construit o capelă pentru plăcerea familiei. Eu și mama am fost răsfățate cu o piscină, dar fiecare cu plăcerea lui. Întregul domeniu este înconjurat de un zid al foametei, un proiect menit să le dea de muncă celor care nu aveau de niciunele în timpul penuriei de cartofi. Trece chiar pe lângă grădina și casa lui Arthur și a lui Rosaleen și îmi dă fiori de câte ori îl văd. Dacă

Rosaleen ar fi venit vreodată în vizită la noi, la cină, probabil că ar fi început să construiască un zid în jurul nostru, fiindcă niciuna dintre noi nu ingurgita carbohidrați. Acum mănânc atât de mulți, încât aş putea furniza combustibil pentru toate fabricile care se închid.

Descendenții familiei Kilsaney au continuat să locuiască în castel până pe la 1920, când a fost incendiat de cei care nu știau că este locuit de catolici. Atunci s-au mutat într-o aripă a castelului fiindcă nu își permiteau să-l repare și să-l încălzească, iar în cele din urmă s-au mutat de tot prin anii nouăzeci. Nu știu cine e acum proprietarul lui, dar arată jalnic: fără acoperiș, cu ziduri dărâmate, fără scări, mă rog, ați prins ideea. Înăuntru cresc tot felul de bălării, iar în jur, la fel. Am aflat toate astea când am făcut un proiect pentru școală. Mama mi-a sugerat să stau cu Rosaleen și cu Arthur pentru un weekend, și să fac niște cercetări. În ziua respectivă, ea și tata avuseseră cea mai mare ceartă pe care o văzusem sau o auzisem, iar tata înnebunise și mai tare când ea îmi sugerase să plec. Pe bune, atmosfera era atât de nașpa, încât am fost fericită să plec. În plus, încercarea mamei de a mă convinge să plec de acasă îl enervase rău de tot pe tata și, cum simțeam că era datoria mea de fiică să-i fac viața un coșmar, m-am conformat. Dar imediat ce am ajuns la destinație, mi-a pierit cheful să mă documentez despre istoria locului. Am avut timp doar să iau masa de prânz cu Rosaleen și Arthur, apoi m-am dus la toaletă, de unde am sunat-o pe mobil pe bona mea filipineză, Mae – pe care apoi a trebuit să o expediem în țara de origine –, cerându-i să vină să mă ia acasă. I-am spus lui

Rosaleen că am crampe la stomac și am încercat să nu râd când m-a întrebat dacă e de la plăcinta cu mere.

În final, am descărcat un eseu despre castel de pe internet. Am fost chemată în biroul directoarei, care m-a acuzat de plagiat, ceea ce mi s-a părut o tâmpenie, fiindcă și Zoey a făcut un proiect despre castelul Malahide, a furat totul de pe internet, a schimbat câteva cuvinte și câteva date, a scris niște cuvinte și niște date *greșit*, ca să pară că nu l-a copiat, și tot a obținut o notă mai mare decât mine. Unde e dreptatea?

În jurul castelului sunt o sută de acri de pământ. Arthur este cel care îl lucrează și, cum are o sută de acri de care trebuie să aibă grijă, pleacă primul dimineața și se întoarce la cinci și jumătate, negru și murdar ca un miner. Nu se plânge niciodată, nu oftează din cauza vremii, doar se trezește, își ia micul dejun, în timp ce radioul îl asurzește, apoi pleacă la lucru. Rosaleen îi dă o sticlă de ceai și câteva sendvișuri să aibă la el, iar Arthur se întoarce rar acasă, doar ca să ia ceva din garaj sau ca să meargă la toaletă. Pare un om simplu, doar că eu nu pot să cred lucrul ăsta. Nicio persoană care vorbește atât de puțin nu poate fi atât de simplă pe cât ai putea crede. Îți trebuie mult ca să nu spui mult, fiindcă atunci când nu vorbești, gândești, iar el gândește *mult*. Mama și tata vorbeau tot timpul. Cei care vorbesc mult, nu gândesc prea mult. Cuvintele lor înăbușă orice posibilitate de a-și auzi subconștientul întrebând: „*De ce ai spus asta? Ce crezi despre asta?*“

Înainte leneveam în pat cât mai mult posibil, în timpul școlii și în weekenduri, până ce Mae începea să tragă de mine, iar

eu dădeam din picioare și țipam. Dar aici mă trezesc de dimineață. Fiind înconjurat de atâția copaci uriași, locul e plin de vrăbii care fac hărmălaie, dar nu mă simt obosită. Mă trezesc mereu la ora șapte, ceea ce reprezintă o mare minune pentru mine. Ce mândră ar fi Mae! Aici serile sunt lungi, așa că mă străduiesc să îmi găsesc o ocupație în timpul zilei. Sunt îngrozitor de multe ore și absolut nimic de făcut.

Tata s-a hotărât să-și încheie socotelile în luna mai, chiar înainte de examenele mele de sfârșit de an, ceea ce mi s-a părut cam nedrept, fiindcă brusc nu mai eram pe primul plan. Oricum le-am dat, probabil le-am picat, dar nu prea-mi pasă și cred că nici altcuiva. Voi afla rezultatele în septembrie. La înmormântare au venit toți colegii mei și cred că le-a plăcut fiindcă n-au mai mers la ore. La ceremonie nu prea aș fi vrut să plâng în fața lor, dar am făcut-o, ceea ce le-a determinat pe Zoey și apoi pe Laura să facă același lucru. O colegă, Fiona, cu care nu vorbește nimeni, m-a îmbrățișat strâns și mi-a dat un bilețel de la familia ei, în care scria că sunt alături de mine. Fiona mi-a dat numărul ei de telefon și cartea ei preferată și mi-a spus că pot să o sun ori de câte ori voi simți nevoia să vorbesc cu cineva. La momentul respectiv mi s-a părut ciudat că vrea să se împrietenească cu mine la înmormântarea tatei, dar când am reflectat mai târziu – adică ceea ce fac acum –, mi s-a părut cel mai amabil lucru pe care mi l-a zis sau l-a făcut cineva în acea zi.

Am început să citesc cartea în prima săptămână în care m-am mutat la Meath. Era o poveste cu fantome, despre o fetiță care era invizibilă pentru toată lumea, inclusiv pentru familie și

prieteni, chiar dacă ei știau că ea există. Se născuse invizibilă. Nu vă mai spun restul poveștii, dar la un moment dat se împrietenește cu cineva care o poate vedea. Mi-a plăcut ideea și m-am gândit că Fiona încerca să-mi sugereze ceva, dar când am stat peste noapte acasă la Zoey împreună cu Laura și le-am povestit, lor li s-a părut cel mai aiurea lucru pe care l-au auzit vreodată și au catalogat-o drept o ciudată. Știți ce, îmi vine tot mai greu să le înțeleg.

În prima săptămână în care ne-am mutat aici, Arthur m-a dus cu mașina la Dublin, ca să stau peste noapte acasă la Zoey. Călătoria a durat mai mult de o oră, timp în care n-am vorbit deloc. Singurul lucru pe care l-a spus a fost „Radio?“, apoi, când am făcut semn din cap că da, a dat pe unul dintre posturile care vorbesc doar despre problemele din țară și nu dau muzică, și și-a tras nasul tot drumul. Mă rog, oricum a fost mai bine decât tăcerea. După ce am stat peste noapte cu Zoey și Laura – luându-l pe Arthur în răs –, m-am simțit mai bine. Redevenisem eu însămi. Toate trei am căzut de acord că el și Rosaleen puteau fi numiți Cuplul Izbăvirii și că n-ar trebui să-i las să mă atragă în existența lor de ciudați. Asta însemna să fiu lăsată să ascult orice altceva doream în mașină. A doua zi a venit să mă ia în jeepul lui vechi și murdar, iar Zoey și Laura au izbucnit în răs și nu se mai opreau. Mi-a părut rău de Arthur. Chiar mi-a părut rău.

Trebuind să mă întorc într-o casă care nu era a mea, într-o mașină care nu-mi aparținea, să dorm într-o cameră care nu era a mea, să vorbesc cu o mamă care nu părea să fie a mea, mi-am dorit măcar un singur lucru care să-mi fie familiar. Ca înainte. Nu

era neapărat cel mai bun lucru de care să mă cramponez, dar era ceva. Am început să mă foiesc pe scaun și i-am spus lui Arthur că vreau să ascult altceva. A dat pe postul meu preferat, dar s-a plictisit atât de tare ascultându-le pe Pussycat Dolls, încât a mormăit și a dat din nou pe postul la care se vorbea. M-am uitat pe geam furioasă, urându-l pe el și pe mine în același timp. Timp de jumătate de oră am ascultat o femeie care i se plânga la telefon prezentatorului că soțul ei și-a pierdut slujba de la o fabrică de calculatoare, nu găsisese alt serviciu și aveau patru copii de crescut. Părul îmi acoperea fața și speram că Arthur nu va observa că plâng. Lucrurile triste mă fac să plâng acum. Înainte eram imună. Mie nu mi se întâmplau din astea.

Nu știu cât timp vom locui aici. Nimeni nu îmi răspunde la această întrebare. Arthur pur și simplu nu vorbește, mama nu comunică, iar pe Rosaleen întrebarea asta o depășește.

Viața mea nu decurge cum mi-am închipuit. Am șaisprezece ani și până acum ar fi trebuit să fac sex cu Fiachrá, să fiu în vila noastră din Marbella și să înot în piscină în fiecare zi, să facem grătare seara, să merg în clubul Angels & Demons în fiecare noapte și să agăț un tip ca lumea cu care să mă culc. Dacă primul tip cu care mă voi culca va fi soțul meu, cred că o să mor. În loc de toate astea, locuiesc la țară, într-o coșmelie cu trei oameni nebuni, cele mai apropiate clădiri de a noastră sunt un bungalow în care locuiesc niște oameni pe care nu i-am văzut niciodată, un oficiu poștal care practic funcționează în sufrageria cuiva, o școală goală și un castel în ruine. N-aveam nimic de făcut cu viața mea. Cel puțin asta credeam.

Voi începe să-mi depăn povestea de la momentul în care am ajuns aici.

1 *Gatehouse* (en. în original), o clădire care face parte din ansamblul arhitectonic al unui castel sau al unei fortificații sau cetăți. (N. tr.)

Capitolul trei

Așa a început începutul

Prietena cea mai bună a mamei, Barbara, ne-a dus cu mașina spre noua noastră viață din Meath. Mama n-a scos niciun cuvânt tot drumul. Niciunul. Chiar și atunci când i s-a pus o întrebare. A fost greu de suportat. M-am enervat atât de tare, încât am țipat la ea în mașină; pe atunci mai încercam să o fac să reacționeze.

Totul s-a întâmplat fiindcă Barbara s-a rătăcit. Sistemul de navigație prin satelit din BMW-ul ei X5 nu a recunoscut adresa, așa că ne-am îndreptat spre cel mai apropiat oraș pe care l-a putut localiza. Când am ajuns în oraș, un loc numit Ratoath, a trebuit să se bazeze pe propriul creier, nu pe echipamentul din SUV-ul ei. S-a dovedit că Barbara nu prea gândea. După zece minute petrecute pe drumuri de țară cu câteva case și fără niciun indicator, mi-am dat seama că Barbara se enervase. Mergeam cu mașina pe niște drumuri care nu existau, dacă era să ne luăm

după sistemul de navigație. Ar fi trebuit să iau asta ca pe un semn. Obișnuită să meargă mereu *undeva*, nu pe niște drumuri invizibile, Barbara a început să facă greșeli, trecând orbește prin răscruci de drumuri, intrând periculos pe contrasens. Eu fusesem acolo doar de câteva ori de-a lungul anilor, deci nu-i eram de niciun folos, dar planul ei era acesta: eu să mă uit în partea stângă după poarta castelului, iar ea să se uite în partea dreaptă. Apoi s-a răstit la mine fiindcă nu eram atentă, dar cum nu se vedea nicio poartă pe o distanță de cel puțin un kilometru, nu avea rost să mă uit. I-am spus acest lucru. Pe punctul de a face o cădere nervoasă, a început să înjure drumurile alea blestemate care nu existau, neînțelegând cum nu găsim casa aia nenorocită de la poarta aia blestemată. Era ceva să auzi înjurături din gura Barbarei – mai ales că de obicei când înjura spunea: „*Pisici!*“

Mama ar fi putut să ne ajute, dar încremenise pe scaunul din față, zâmbind, cu privirea pierdută pe geam. Încercând să dau o mână de ajutor, m-am aplecat spre ea și – mă rog, nu a fost prea frumos din partea mea, dar asta am făcut, fără să-mi pese – i-am țipat în ureche, cât am putut de tare. Mama a tresărit înfricoșată, și-a pus mâinile la urechi, apoi, după ce i-a trecut spaima, m-a pocnit peste cap de nenumărate ori, de parcă aș fi fost un roi de albine. M-a durut foarte tare. M-a tras de păr, m-a zgâriat și m-a plesnit peste față. Nu mai puteam scăpa din strânsoarea ei. Barbara s-a supărat atât de tare, încât a tras mașina pe dreapta și m-a scos cu greu din mâinile mamei. Apoi a ieșit din mașină și a început să meargă în sus și în jos pe marginea drumului, plângând. Și eu plângeam, iar capul mă dorea

în locurile unde mama mă trăsesese de păr și mă zgâriase. Aveam o tunsoare la modă, ca o claie de fân, pe care mama o stricase, acum arătam ca ieșită dintr-un spital de nebuni. Am ieșit și eu din mașină, iar mama a înțepenit, cu privirea fixă și întunecată.

— Vino la mine, scumpo, a spus Barbara printre lacrimi, întinzând mâinile spre mine.

N-a fost nevoie să mă roage de două ori. Îmi lipseau îmbrățișările. Chiar și înainte, când era în firea ei, mama nu era afectuoasă. Era osoasă și ținea mereu dietă, având cu mâncarea aceeași relație ca și cu tata. O iubea, dar în cea mai mare parte a timpului nu o dorea, fiindcă simțea că îi face rău; știu lucrul ăsta fiindcă am tras cu urechea la o conversație pe care a purtat-o cu o prietenă la două noaptea, când se întorcea de la o seară cu fetele. Iar în privința îmbrățișării, cred că se simțea stingherită ca cineva să fie atât de apropiat de ea din punct de vedere fizic. Nu era o persoană caldă, deci nu avea cum să transmită căldură. La fel e și cu sfaturile, nu le poți oferi, dacă nu le ai. Nu cred că prin asta arăta că nu îi pasă de noi. N-am simțit lucrul ăsta. Sau poate că da, de câteva ori.

Stăteam cu Barbara pe marginea drumului, îmbrățișându-ne și plângând, în timp ce Barbara se lamenta, spunând cât de nedrept e totul pentru mine. Când oprise mașina, aceasta rămăsese cu partea din spate pe drum, așa că de câte ori o mașină ieșea din curbă, șoferul ne claxona furios, dar îl ignoram.

După acest episod, tensiunea s-a mai risipit, așa cum se întâmplă când se adună norii de furtună și știi că va ploua. Asta ni se întâmplase și nouă pe drum, dinspre Killiney. Tensiunea se

acumulase și, în final, atmosfera explodase. Așa că, simțind că avusesem șansa să eliberăm măcar o parte din suferințele noastre, ne-am pregătit pentru drumul pe care îl mai aveam de făcut. Doar că imediat ce am făcut la stânga, am ajuns. Casă, dulce casă. Pe partea dreaptă se vedea o poartă, iar dincolo de ea, o casă. Rosaleen și Arthur stăteau în portița verde a casei lor de *Hansel și Gretel*. Dumnezeu știe de când așteptau acolo. Întâziasem aproape o oră. La început, s-au prefăcut că nu au fost îngrijorați de întâzriere, dar apoi ne-au văzut mai bine și s-au schimbat la față. Neștiind că suntem atât de aproape de casă, nu am avut când să ne revenim; ochii mei și ai Barbarei erau roșii de atâta plâns, mama stătea pe locul din față cu o privire întunecată, iar eu aveam părul ciufulit, mă rog, mai rău decât de obicei.

Nu m-am gândit niciodată cât o fi fost de greu pentru Arthur și Rosaleen. Mă preocupase atât de mult situația mea și faptul că nu voiam să mă aflu acolo, încât nu m-am gândit că ei își deschideau casa, primind niște oameni de care nu-i lega mare lucru. Probabil că a fost îngrozitor de stresant, iar eu nu le-am mulțumit nici măcar o dată.

Am coborât din mașină împreună cu Barbara. Ea s-a dus în spate, la portbagaj, ca să scoată valizele și să ne lase timp să ne salutăm. Dar nu s-a întâmplat așa. Stăteam și mă uitam la Arthur și la Rosaleen, care se postaseră în fața portiței verzi și imediat mi-am dorit să fi presărat firimituri de pâine uscată pe drumul făcut de la Killiney, ca să mă pot întoarce acasă.

Rosaleen se uita la toți și la toate ca o suricată, încercând

să cuprindă dintr-o privire SUV-ul, pe mama, pe mine și pe Barbara. Stătea cu mâinile în sân, dar și le tot desfăcea pentru a-și netezi capotul, de parcă ar fi fost la un concurs de frumusețe. În fine, mama deschise portiera și coborî din mașină. Păși pe prundiș, privind casa. Mânia îi dispăru, scoțând la iveală petele de ruj de pe dinții din față.

— Arthur!

Întinse brațele de parcă s-ar fi deschis ușa la ea acasă și ar fi întâmpinat pe cineva la o petrecere.

El își trase nasul, înghițindu-și muci – auzeam asta pentru prima oară –, ceea ce mă făcu să strâng din buze, dezgustată. Făcu un pas spre mama, iar ea îl luă de mâini, aplecând capul, zâmbind straniu. A urmat un moment stânjenitor, în care și-a rezemat fruntea de a lui. Arthur a rămas așa cu o secundă mai mult decât aş fi crezut, apoi a bătut-o ușor pe spate și s-a îndepărtat. M-a mângâiat și pe mine pe cap, de parcă aş fi fost un câine credincios, ciufulindu-mi și mai mult părul, apoi s-a îndreptat spre portbagaj pentru a o ajuta pe Barbara cu bagajele. Astfel că eu și mama am rămas cu fața la Rosaleen, doar că mama nu o privea. Respira cu nesaț aerul proaspăt, cu ochii închiși, zâmbind. În ciuda situației deprimante, aveam sentimentul că îi va face bine șederea aici.

Atunci nu eram atât de îngrijorată în privința ei ca acum. Trecuse doar o lună de la înmormântarea tatei și din acest motiv amândouă eram amorțite, incapabile să ne spunem prea multe una alteia sau celor din jur. Oamenii se străduiau așa de mult să ne vorbească, spunând lucruri frumoase sau lipsite de tact, mă

rog, ce le trecea prin cap – aproape de parcă trebuia să îi consolăm noi pe ei, nu invers –, încât comportamentul mamei nu mi s-a părut ieșit din comun. Ofta alături de ceilalți uneori, mai zicând câte ceva din când în când. Funeraliile sunt ca un joc, trebuie să faci ceea ce se cere și să spui lucrurile care trebuie până se termină. Trebuie să fii politicos, dar să nu zâmbești prea mult, să fii trist, dar să nu exagerezi, altfel familia se va simți și mai tristă decât este. Exprimă-ți speranța că totul va fi bine, dar nu lăsa optimismul să fie interpretat drept lipsă de empatie sau incapacitate de a face față realității. Fiindcă dacă toată lumea ar fi sinceră, ar trebui să existe multe certuri, degete acuzatoare, lacrimi, nasuri suflate în batiste și țipete.

Cred că ar trebui să existe Premiul Oscar și pentru Viața Reală. Premiul pentru cea mai bună actriță merge la Alison Flanagan! Pentru că luna trecută se deplasa pe aleea principală a supermarketului, fardată, cu părul proaspăt coafat și, în ciuda faptului că și-ar fi dorit să *moară*, îi zâmbea voioasă lui Sarah și lui Deirdre din Comitetul de Părinți și se comporta de parcă soțul ei n-ar fi părăsit-o, lăsând-o singură cu trei copii! Vino aici să-ți iei premiul, Alison! Premiul pentru cea mai bună actriță în rol secundar merge la femeia pentru care a fost părăsită, care este pe un rând din apropiere și care, văzând-o, a plecat iute din supermarket, uitând să mai ia două ingrediente pentru lasagna preferată a noului ei iubit. Premiul pentru cel mai bun actor îi este acordat lui Gregory Thomas, pentru felul în care s-a comportat la slujba de înmormântare a tatălui său, cu care nu mai vorbise de doi ani. Premiul pentru cel mai bun actor în rol

secundar îi revine lui Leo Mulcahy, pentru rolul de cavaler de onoare la căsătoria celui mai bun prieten al său, Simon, cu singura femeie pe care Leo a iubit-o și o va iubi vreodată. Hai, vino sus, să te bucuri de aplauze, Leo!

Cam asta credeam că face și mama, că joacă teatru, rolul văduvei exemplare, dar apoi, când comportamentul ei nu s-a schimbat, când a devenit clar că nu știe ce se petrece și folosește aceleași cuvinte și oftaturi, indiferent de subiectul conversației, m-am întrebat dacă blufează. Încă mă mai întreb cât de mult este atentă la noi și cât de mult se preface, ca să nu fie nevoită să facă față situației. În interiorul ei s-a rupt ceva, e de înțeles, după ce tata a murit, dar când oamenii nu s-au mai uitat la ea și și-au văzut de viețile lor, fisura s-a adâncit: se părea că eram singura persoană care observa acest lucru.

Banca dăduse dovadă de înțelegere, nu ne aruncase în stradă. Îi dăduseră tatei un termen pentru a reîntra în posesia bunurilor noastre, dar, alături de mesajul de adio, era încă o informație pe care tata uitase să ne-o transmită. Prin urmare, chiar dacă ne-au lăsat să stăm mai mult decât ne amenințaseră, la un moment dat a trebuit să plecăm. M-am mutat cu mama în spatele casei Barbarei, în locuința de serviciu a menajerei filipineze, timp de o săptămână. În cele din urmă, a trebuit să plecăm și de acolo, fiindcă Barbara trebuia să plece la casa lor din Saint-Tropez pe timpul verii și probabil se temea să nu-i furăm argintăria.

Deși am spus că nu eram îngrijorată în privința mamei, ca atunci când am ajuns la casa cu portită, nu înseamnă că nu mă

preocupa deloc. Sugestia mea, înainte să ajungem aici, fusese ca mama să meargă la doctor, dar acum cred că ar trebui să meargă să se interneze într-unul dintre locurile în care oamenii poartă halate albe și se leagă în față și în spate pe holuri. I-am spus Barbarei că mama ar trebui să consulte un doctor. M-a poftit să iau loc în bucătărie și mi-a explicat, ca unui copil mic, că mama este „îndurerată“. La șaisprezece ani, vă imaginați cât de încântată eram să învăț cuvântul acela pentru prima oară. Apoi am vrut să îndrept discuția spre chestiuni amoroase, dar nu avea chef. În schimb, m-a întrebat dacă nu vreau să mă așez pe valiza ei, ca să-i poată închide fermoarul, fiindcă Lulu, liantul vieții ei, dusese copiii la lecția de călărie. În timp ce stăteam pe valiza ei burdușită, marca Louis Vuitton, iar ea, purtând doar bikinii cu imprimeu de zebra, trăgea fermoarul peste șlapii aurii și pălăriile ridicole, mi-am dorit să i se deschidă valiza pe banda transportoare de pe aeroportul din Saint-Tropez, iar vibratorul să cadă și să înceapă să bâzâie în văzul tuturor.

Așadar, iată-ne în prima zi din restul vieții mele, în fața căsuței cu portiță, mama cu ochii închiși, Rosaleen holbându-se la mine cu ochii ei mari și verzi și lingându-și din când în când buzele, Arthur fornăind la Barbara, ceea ce însemna că nu voia s-o vadă cărând bagaje, iar Barbara privindu-l uluită, încercând să nu râdă de fornăielile lui, în treningul ei lejer, cu papuci de plajă și cu fața de culoarea portocalei; de dimineață își dăduse cu un spray autobronzant.

— Jennifer, rupse în sfârșit tăcerea Rosaleen.

Mama deschise ochii și zâmbi larg, părând că o

recunoaște pe Rosaleen și că știe exact ce face. Dacă nu aș fi petrecut fiecare clipă din luna care trecuse, alături de ea, aș fi spus că se simte bine. Blufa destul de bine.

— Bun venit, zâmbi Rosaleen.

— Da. Mulțumesc. Mama alesese răspunsul corect din micul ei bagaj de cuvinte.

— Intrați, intrați să serviți un ceai, insistă Rosaleen, de parcă am fi murit cu toții dacă nu am fi băut o ceașcă de ceai.

Nu voiam să dau curs invitației. Nu voiam să intru în casă, fiindcă asta ar fi însemnat un nou început. Realitatea, adică. Gata cu pregătirile de înmormântare și cu locuința Barbarei. Așa urmau să stea lucrurile de acum înainte.

Arthur, regele-crevete, trecu iute pe lângă mine pe aleea grădinii, încărcat cu bagaje. Era mai voinic decât părea.

Auzind zgomotul făcut de portbagajul închis, m-am răsucit pe călcâie. Barbara învârtea pe un deget cheile de la mașină și își muta greutatea de pe un picior pe celălalt. De-abia atunci am remarcat că avea vată între degetele de la picioare. Mă privea stânjenită, într-o tăcere grea, în timp ce se gândea cum să îmi spună că trebuie să plece și să mă lase aici.

— Nu mi-am dat seama că ți-ai făcut pedichiura, îi spusei ca să rup tăcerea.

— Da.

Se uita în pământ, mișcându-și degetele, ca pentru a confirma. Pe unghiile de la degetele mari sclipea câte un stras. Apoi adăugă:

— Danielle ne-a invitat la un cocteil pe iahtul ei, mâine

seară.

Mulți ar crede că cele două afirmații nu au legătură, dar eu am înțeles. Pe iahtul lui Danielle nu se poartă încălțări, deci competiția între strasuri și unghii va fi atroce. Femeile acelea ar găsi modalități de a-și accessoriza și rotulele, dacă ar fi singurele părți ale corpului care s-ar vedea.

Ne-am privit în tăcere. Ardea de nerăbdare să plece. Eu voiam să plec cu ea. Voiam să stau și eu desculță pe coasta Mediteranei, în timp ce Danielle aluneca pe lângă oaspeți, ținând un pahar de Martini cu vârfurile degetelor cu manichiură franceză, pătrătoasă, îmbrăcată cu o rochie vaporeasă Cavalli, prin care i se vedeau sfârcurile la fel de obraznice ca măslina umplută cu mentă care plutea în paharul ei, iar pe cap cu o șapcă de căpitan. Voiam să fiu și eu acolo.

— O să-ți fie bine aici, scumpo, alături de familia ta, îmi spuse, cu sinceritate.

Am privit cu îndoială peste umăr la căsuța din *Hansel și Gretel*, pe punctul de a izbucni din nou în plâns.

— O, scumpo, spuse ea, venind iar spre mine cu brațele deschise. Se pricepea la îmbrățișat, se vedea că-i place. Fie asta, fie implanturile ei erau numai bune pentru a-mi sprijini capul de ele. Am strâns-o în brațe închizând ochii, dar s-a desprins mai repede decât aș fi vrut, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Așa. Se îndreaptă spre mașină și puse mâna pe mânerul portierei. Nu vreau să-i mai deranjez, așa că spune-le...

— Pofțiți, intrați, se auzi vocea lui Rosaleen din întunericul holului, oprind-o pe Barbara, care voia să se urce în

jeep.

— Stați așa, spuse Rosaleen, apărând în pragul ușii. Nu vreți să beți un ceai? Îmi pare rău, nu știu cum vă numiți, Jennifer nu mi-a spus.

Vă trebui să se obișnuiască cu asta. Erau multe lucruri pe care Jennifer nu i le va spune.

— Barbara, răspunse, iar eu remarcai că ținea acum mânerul mai strâns.

— Barbara... Ochii lui Rosaleen sclipeau ca ai unei pisici în întuneric. Nu vrei o ceașcă de ceai înainte de plecare, Barbara? Am făcut biscuiți și avem și gem de căpșune făcut în casă.

Barbarei îi înghețase zâmbetul pe buze, gândindu-se la o scuză.

— Nu poate să stea, răspunsei eu în locul ei. Barbara mă privi recunoscătoare, apoi cu un aer vinovat.

— O...

Rosaleen mă privea dezamăgită, de parcă i-aș fi distrus mica petrecere.

— Trebuie să plece acasă și să își dea jos bronzul artificial, adăugai.

V-am spus, sunt o persoană absolut îngrozitoare, iar în ochii mei, chiar dacă nimic din toate astea nu era treaba Barbarei, iar ea avea viața ei la care trebuia să se întoarcă, tot mă simțeam lăsată de izbeliște.

— Iar unghiile de la picioare încă nu i s-au uscat, ridicai din umeri.

— A... Rosaleen părea nedumerită, de parcă aș fi vorbit

un vechi dialect celtic. Atunci cafea?

Am izbucnit în râs, iar Rosaleen a părut jignită. Am auzit papucii Barbarei lipăind în spatele meu, apoi a trecut pe lângă mine fără să mă privească. Nu știu de ce, doar încercasem să îi înlesnesc plecarea. Alături de Rosaleen, Barbara – chiar dacă purta un trening din velur, papuci de plajă și bronz artificial – părea un soi de zeiță exotică.

Deși Rosaleen mă privea plină de speranță, nu mă puteam hotărî să intru.

— O să mă mai învârt pe aici, spusei.

Păru dezamăgită, de parcă i-aș fi refuzat ceva prețios. Așteptam să o văd intrând în casă, să dispară în întunecimea holului, care mi se părea dintr-o altă dimensiune, dar nu se mișca. Stătea pe verandă, urmărindu-mă, așa că mi-am dat seama că trebuie să fac prima mișcare. Cum privirile ei mă mistuiau, m-am uitat de jur-împrejur. Unde să mă duc? În stânga era casa, în spate, poarta deschisă, care ducea la drumul mare, în fața mea, copacii, iar în dreapta, o mică potecă care ducea spre întunecimea copacilor. Am ales să merg spre drumul mare. Nu m-am întors din drum, nici măcar o dată, nu voiam să știu dacă mai era acolo. Dar pe măsură ce mă îndepărtam și casa dispărea în spatele meu, nu simțeam că mă urmărește doar privirea lui Rosaleen. Mă simțeam expusă, de parcă de sub copacii maiestuoși m-ar fi urmărit și alte priviri. E sentimentul acela pe care îl ai când pătrunzi în lumea naturii – că n-ar trebui să te afli acolo, fără invitație. Copacii de pe marginea drumului își întorseseră capetele ca să mă privească.

Dacă în acel moment ar fi apărut oameni călare, în armuri, agitându-și săbiile, nu mi s-ar fi părut nimic ieșit din comun. Locul acela era încărcat de istorie, bântuit de fantome ale trecutului, iar acum îmi făcusem apariția eu, încă o persoană gata să-și înceapă povestea. Copacii le văzuseră pe toate, dar le atrăgeam atenția și, în briza ușoară a verii, frunzele foșneau, de parcă și-ar fi șoptit bârfe, nepărând a se plictisi la gândul că vor asista la călătoria unei noi generații.

Am mers pe drumul principal și, într-un final, copacii care fuseseră plantați special pentru a ascunde castelul s-au dat la o parte. Chiar dacă eu fusesem cea care mă îndreptasem spre el, castelul m-a luat pe nepregătite. De parcă el s-ar fi furișat în spatele meu, cu tonele de pietre și mortar pe degetele de la picioare, cu un deget dus la buze, de parcă nu mai avusese parte de distracție în ultimele câteva sute de ani. Când l-am văzut, m-am oprit. Eu eram mică, el era mareț. Mi s-a părut mai impunător, mai impresionant, așa, în ruine, decât dacă ar fi fost un castel întreg, deoarece mi se arăta cu cicatricele la vedere, rănit și însângerat din bătălii. Și eu stăteam în fața lui, simțindu-mă o umbră a ceea ce fusesem, cu cicatricele la vedere. Am simțit imediat că există o legătură între noi.

Ne-am studiat unul pe celălalt, apoi m-am îndreptat spre el, dar nici măcar n-a clipit.

Deși aș fi putut să intru în castel prin gaura care se căsca în zidul lateral, mi s-a părut un semn de respect să intru prin cealaltă mușcătură lăsată de timp, prin ceea ce fusese intrarea principală. Respect față de cine, nu prea știam, dar cred că

încercam să apelez la partea mai delicată a castelului. Am făcut o pauză la ușa, una plină de respect, apoi am intrat. Era multă verdeață, mult pietriș. Între ziduri era o liniște stranie și aveam senzația că am intrat pe furiș în casa altcuiva. Buruienile, păpădiile, urzicile, toate se opriseră din activitatea lor și mă priveau. Nu pot să spun de ce, dar am început să plâng.

Așa cum îmi păruse rău pentru libelulă, îmi părea rău și pentru castel, dar, în realitate, cred că simțeam așa fiindcă îmi părea rău mai ales pentru mine. Aproape că îl auzeam mormăind și suspinând că a fost lăsat în paragină, în timp ce în jurul lui copacii continuau să crească. M-am dat mai aproape de un perete, unde piatra era mare și aspră și îmi imaginam forța mâinilor care au cărat-o sau care au fost silite să o care. M-am ghemuit într-un colț, mi-am lipit urechea de piatră și am închis ochii. Nu știu ce voiam să aud, nu știu ce făceam, dar încercam să aduc alinare unui zid.

Dacă le-aș fi spus lui Zoey și Laurei ce am făcut, mai mult ca sigur că m-ar fi expediat la casa aceea cu halate albe, dar simțeam că am un fel de legătură cu clădirea. Nu știu de ce, poate fiindcă îmi pierdusem casa și simțeam că nimic nu este cu adevărat al meu, iar când am dat peste clădirea aceasta care nu era a nimănui, am vrut să fie a mea. Sau poate că atunci când oamenii sunt singuri se agață de orice pentru a nu se mai simți astfel. Pentru mine, acel orice a fost o clădire.

Nu știu cât timp am stat acolo, dar în cele din urmă, soarele s-a ascuns după copaci, aruncând ultimele raze strălucitoare ori de câte ori crengile copacilor se dădeau la o

parte. L-am urmărit o vreme, apoi am realizat că restul peisajului se cufundase în întuneric. Probabil că trecuse de ora nouă.

Aveam picioarele înțepenite fiindcă stătusem în aceeași poziție atât de mult, așa că m-am ridicat încet. Cu coada ochiului, mi s-a părut că văd ceva mișcându-se. O umbră. O siluetă. Nu un animal, deși sărise. Nu eram sigură. Nedorind să fiu urmărită, m-am întors cu spatele spre intrarea castelului și am început să merg repede de-a-ndăratelea. Am auzit un alt zgomot, o bufniță, o pasăre care a cârâit și am tresărit, pregătindu-mă să o iau la fugă. Neputând să văd ce era sub buruieni, m-am împiedicat de o piatră și am căzut pe spate. M-am lovit la cap, m-am smiorcăit și atunci mi-am dat seama cât eram de înspăimântată și tot mai dezgustată de ce Dumnezeuului locuia acolo. Mi s-a înțeșoșat vederea, iar în locul conturului acoperișului în ruine pe cerul indigo au început să apară niște puncte negre. M-am ridicat, sprijinindu-mă pe mâini, cu pielea zgâriată și julită din cauza pietrelor. Fără să mă uit înapoi, am alergat cât puteam de tare, lăsându-mă condusă de cizmele mele *Ugg*. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când am văzut casa în fața ochilor, de parcă drumul și copacii ar fi conspirat împotriva mea pentru a mă face să alerg pe această roată de moară.

În sfârșit am zărit casa. Mașina Barbarei dispăruse din fața porții și atunci am înțeles că eram ruptă complet de lume. Podul mobil fusese ridicat. Aproape imediat ce am zărit casa, ușa din față s-a deschis, iar Rosaleen m-a fixat cu privirea, de parcă m-ar fi așteptat din clipa în care plecasem.

— Vino, hai, vino, mă îndemnă ea.

Am trecut pragul spre noua mea viață și așa a început începutul. Cizmele mele roz *Ugg*, altădată curate, erau acum murdare de la escapada în castel. Casa era învăluită într-o tăcere mormântală.

— Lasă-mă să te văd, spuse Rosaleen, ținându-mă strâns de încheietură, și se dădu un pas înapoi pentru a mă măsura din cap până-n picioare. Apoi făcu asta încă o dată, și încă o dată... Am încercat să scap din strânsoare, dar m-a strâns instinctiv și mai tare, apoi, realizând ce făcuse sau observând cum mă schimbasesem la față, mi-a dat drumul.

Vocea ei era mai blândă.

— O să ți-i cos eu. Lasă-i în coș, lângă fotoliul din living.

— Ce să coși?

— Pantalonii.

— Sunt blugi. Așa trebuie să fie.

M-am uitat în jos spre blugii mei, atât de rupti, încât era greu să mai distingă țesătura. Sub ei se vedeau colanții cu imprimeu de leopard, căci asta era ideea.

— Dar n-ar trebui să fie murdari.

— Atunci lasă-i în coșul din bucătărie.

— Ai multe coșuri.

— Doar două.

Nu eram sigură dacă făcusem o glumă sau fusesem ironică, în orice caz nu se prinsese de niciuna.

— Bine. Acum mă duc în camera mea... Unde e?

Așteptam să-mi răspundă, dar continua să mă privească.

— Ce ai zice de o cană de ceai? Am făcut tartă cu mere. Tonul ei era aproape rugător.

— Ă, nu, mulțumesc, nu prea mi-e foame.

Mi-au chiorăit mațele drept răspuns. Speram că nu a auzit.

„Sigur. Sigur că nu ți-e foame“, m-am certat singură în gând.

— Unde e camera mea?

— La etaj, a doua ușă pe stânga. Camera mamei tale este ultima ușă pe dreapta.

— Bine, atunci o să trec pe la ea. Începusem să urc scările.

— Nu, copilă, spuse iute Rosaleen. Las-o. Se odihnește.

— Vreau doar să-i spun noapte bună. Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu, nu, las-o în pace, spuse ea ferm.

Am înghițit în sec.

— Bine.

Am urcat încet scările, fiecare treaptă scârțâind sub pasul meu. Ajunsă în capul scărilor, vedeam vestibulul de jos și pe Rosaleen care mă urmărea de acolo. Am schițat un zâmbet și am intrat în camera mea, am închis ușa și m-am rezemat de ea, inima bătându-mi cu putere.

Am stat așa cam cinci minute, aproape fără să mă uit prin cameră, conștientă fiind că aveam suficient timp pentru a mă acomoda cu noul meu spațiu, dar mai întâi voiam să-mi văd mama. Când am deschis din nou ușa, mi-am scos întâi capul și

am aruncat o privire peste balustradă. Rosaleen dispăruse. Am deschis ușa mai larg și am ieșit afară. Am tresărit. Era acolo, lângă ușa mamei, ca un câine de pază.

— Am fost să văd ce face, șopti ea, cu o sclipire în ochii verzi. Doarme. Încearcă să te odihnești și tu.

Nu-mi place să mi se spună ce să fac, înainte nu făceam ceea ce mi se spunea, dar ceva din vocea lui Rosaleen, privirea ei, atmosfera din casă și felul în care se proptise în fața ușii mi-au dat de înțeles că acum nu eu dețin controlul. M-am întors în camera mea și am închis ușa, fără să mai spun vreun cuvânt.

Mai târziu, noaptea, când în casă și afară tăiai întunericul cu cuțitul și nu puteai distinge nicio siluetă, m-am trezit crezând că e cineva în cameră. Am auzit o respirație deasupra patului și am simțit mirosul familiar de lavandă, așa că am ținut ochii strâns închiși, prefăcându-mă că dorm. Nu știu cât timp a stat Rosaleen acolo, urmărindu-mă, dar mi s-a părut o eternitate. Chiar și după ce am auzit-o plecând din cameră și închizând ușa încet, am ținut ochii închiși, iar inima îmi bătea atât de tare, de credeam că o va auzi, până când în cele din urmă am adormit.

Capitolul patru

Elefantul din cameră

M-am trezit a doua zi dimineață pe la șase, din cauza vrăbiilor care se strigau unele pe altele. Ciripitul lor constant mă făcea să cred că în timpul nopții căsuța noastră fusese ridicată în aer și transportată în lumea păsărilor. Hărmălaia lor egoistă îmi amintea de cei care ne construiseră piscina și care își făceau treaba cu obrăznicie, vorbind tare, de parcă noi n-am fi locuit în casă. Între ei era un tip, Steve, care tot arunca priviri în dormitorul meu când mă îmbrăcam. Așa că într-o dimineață i-am dat eu la ce să se uite. Să nu mă înțelegeți greșit: am luat trei meșe pe care mi le-am prins de bikini – vă dați voi seama unde –, mi-am dat jos halatul de baie și m-am fâțâit prin cameră precum Chewbacca, prefăcându-mă că habar nu am că el mă privește. După asta nu s-a mai uitat la mine, dar ceilalți se holbau la mine de câte ori treceam pe lângă ei; presupun că le-a spus, micul ticălos. Aici nu aveam asemenea jocuri, doar dacă aveam chef să

fac o veveriță să sară de pe creanga ei, în stare de șoc.

Perdelele în carouri alb cu albastru nu blocau razele soarelui, camera era luminată, ca un bar la ora închiderii: se vedeau toate petele, toți bețivii și trișorii. Stăteam în pat, complet trează, cercetând încăperea care era acum *camera mea*. Nu părea a fi chiar *a mea*, mă întrebam dacă voi simți vreodată că îmi aparține. Era o cameră simplă, surprinzător de caldă. Nu doar de la soarele care o inunda, ci era plăcută, în stilul Laurei Ashley și te simțeai bine în ea. Nu ca în camera prietenei mele Zoey, pe care mama ei o decorase pentru a se potrivi unei fete de zece ani, într-o încercare evidentă de a se convinge că fiica ei este dulce și inocentă. Camera arăta ca și cum ar fi băgat-o pe fiica ei într-un borcan cu murături. Nu avea să meargă. Nu numai pentru că, atunci când mama ei nu se uita, capacul era dat la o parte, ci și pentru că lui Zoey îi plăceau murăturile un pic prea mult.

Dormitoarele erau situate sub dolia acoperișului, tavanele coborau în pantă până la fereastră. Într-un colț era un scaun subred din lemn vopsit în alb, iar pe el, o pernă veche în carouri alb cu bleu. Pereții erau tot bleu deschis, dar nu îți dădeau senzația de răceală. Exista un dulap de haine vopsit în alb, în care îmi încăpea doar lenjeria de corp. Patul avea un cadru metalic și o cuvertură albă cu flori bleu, așezată pe tăblia patului. Deasupra ușii era agățată o cruce simplă. Pe pervazul ferestrei se găsea o vază cu flori de câmp proaspăt culese, levănțică, clopoței și altele, ale căror nume nu le știam. Rosaleen își dăduse toată silința.

De jos se auzea zgomot de farfurii, apa care curgea, un

ibric pus la foc, sfârâitul unei tigăi și, în cele din urmă, mirosul de prăjeală se strecură pe scări până în camera mea. Am realizat că nu mai mâncasem de ieri, de la prânz, când Lulu, menajera Barbarei, ne gătise un *sashimi* delicios. Nici la toaletă nu fusesem, iar stomacul îmi dădea ghes să mă dau jos din pat. Chiar în acel moment am auzit cum ușa de lângă camera mea se închide și se încuie. Am auzit capacul de la toaletă ridicându-se și zgomotul făcut de un jet de urină pe vasul toaletei. Cădea de la înălțime, așa că nu putea fi decât Arthur.

Judecând după sunetele care veneau din bucătărie și de la baie, mama nu era în niciunul dintre acele locuri. Acum aveam șansa să o văd. Mi-am pus cizmulile roz, mi-am aruncat cuvertura cu flori bleu peste umeri și m-am furișat spre capătul holului, în camera mamei.

Deși pășeam cât puteam de încet, dușumeaua scârțâia la fiecare pas. Auzind apa de la toaletă trasă la baie, am luat-o la fugă și am intrat în camera mamei fără să mai bat la ușă. Nu știu la ce mă așteptam, dar presupuneam că la ceva similar priveliștii care mă întâmpinase în fiecare dimineață, în ultimele două săptămâni. Adică o cameră întunecoasă ca o peșteră, iar undeva, sub o pătură, silueta mamei. Dar în dimineața aceea am fost plăcut surprinsă. Camera ei era și mai luminoasă decât a mea. Era vopsită într-un galben pai, proaspăt și curat. Vaza de pe pervazul ferestrei era plină cu flori de piciorul-cocoșului și păpădie, legate cu o fundă galbenă. Camera ei era probabil deasupra livingului, fiindcă avea un șemineu pe care era fotografia Papei, ceea ce m-a făcut să tremur. Nu Papa –

preferam să am poza lui Zac Efron² pe perete –, ci șemineul îmi dădea o senzație ciudată. Nu mi-au plăcut niciodată șemineele. Era alb, dar în interior era foarte ars, de parcă ar fi fost folosit din plin, ceea ce mi s-a părut ciudat pentru un dormitor de oaspeți. Probabil că aveau mulți musafiri, deși nu mi s-a părut că ar fi genul de cuplu sociabil. Apoi am observat că exista și o baie și mi-am dat seama că Rosaleen și Arthur îi dăduseră mamei dormitorul lor.

Mama stătea într-un balansoar alb, fără să se legene. Privea spre fereastra care dădea în grădina din spate. Părul ei era prins la spate cu grijă, purta o rochie de mătase vaporosă de culoarea piersicii și era dată cu același ruj roz pe care-l folosisse în fiecare zi după înmormântarea tatei. Zâmbea, foarte slab, totuși zâmbea și părea că se gândește la ziua de ieri. Când m-am apropiat de ea, a ridicat privirea și a zâmbit mai larg.

— Bună dimineața, mamă, îi spusei, sărutând-o pe frunte, și mă așezai pe marginea patului care era deja făcut. Ai dormit bine?

— Da, mulțumesc, spuse ea fericită, ceea ce mă bucură.

— Și eu, mă trezii că îi spun. E atâta liniște aici, nu-i așa?

Mă hotărâsem să nu-i spun nimic despre vizita nocturnă a lui Rosaleen în camera mea; în caz că visasem, nu voiam să o pun într-o situație jenantă, acuzând-o fără dovezi.

— Așa e, spuse iarăși mama.

Ne uitam amândouă spre grădina din spatele casei. În mijlocul ei trona un stejar, cu ramurile îndreptate în toate direcțiile, parcă invitându-te să te cațeri în el. Era un copac

frumos, verde, ce se înălța grandios spre cer. Era vânjos, înțelegeam de ce mama se tot uita la el. Era sigur și protector și chiar dacă ar fi avut o sută de ani, tot te-ai fi gândit că va sta acolo încă multă vreme. Oferea stabilitate vieților noastre instabile. Un măcăleandru sărea de pe o ramură pe alta, părând încântat să aibă tot copacul la dispoziția lui, ca un copil care se joacă singur de-a scaunele muzicale. Nu mai văzusem așa ceva. Un copac cu o singură pasăre. Și chiar dacă aș fi văzut, nu l-aș fi comparat cu un copil care se joacă singur de-a scaunele muzicale. Zoey și Laura ar crede că am probleme serioase. Începeam să am probleme cu mine. Gândindu-mă la ele, mi s-a făcut brusc dor de casă.

— Nu-mi place aici, mamă, îi spusei cu voce tremurândă, gata să izbucnesc în plâns. Nu putem sta la Dublin? La prieteni?

Mama s-a uitat la mine, zâmbindu-mi cald.

— O să ne fie bine aici. Totul va fi bine.

Eram atât de ușurată să o aud spunând asta, să aud hotărârea, încrederea, îndrumarea de care aveam nevoie.

— Dar cât timp vom sta aici? Care e planul? Unde voi merge la școală în septembrie? Mai pot să merg la Liceul „St. Mary“?

Mama mi-a evitat privirea, uitându-se pe fereastră cu zâmbetul pe buze.

— O să ne fie bine aici. Totul va fi bine.

— Știu asta, mamă, îi spusei enervată, deși încercam să nu ridic vocea. Mi-ai mai spus asta, dar câtă vreme?

Tăcea.

— Mamă? Întrebai mai insistent.

— O să ne fie bine aici, repetă ea. Totul va fi bine.

Sunt bună doar atunci când vreau să fiu bună, așa că m-am apropiat de urechea ei și tocmai mă pregăteam să spun ceva atât de îngrozitor, încât nici nu pot să îl reproduc, când se auzi o bătaie ușoară în ușă, care se deschise, iar în prag apăru Rosaleen.

— *Aici erați amândouă*, spuse ea, de parcă ne căuta de multă vreme.

M-am îndepărtat de urechea mamei și m-am așezat pe pat. Rosaleen mă privea de parcă ar fi știut ce este în mintea mea. Apoi trăsăturile i s-au îndulcit și a intrat în cameră cu o tavă de argint în mână, purtând o rochie nouă, transparentă, prin care se vedea combinezonul de culoarea pielii, până la genunchi.

— Jennifer, sper că te-ai odihnit bine azi-noapte.

— Da, foarte bine.

Mama o privea zâmbind, iar eu m-am înfuriat, gândindu-mă că poate pe ceilalți îi păcălea, dar pe mine, nu.

— Mă bucur să aud asta. Ți-am pregătit micul dejun, ia câteva înghițituri ca să te întremezi.

Continua să trăncănească în timp ce se deplasa prin cameră, trăgând masa, aducând scaune, înfoind perne, iar eu eram cu ochii pe ea.

„Câteva înghițituri“, spusese ea. Câteva înghițituri pentru o sută de persoane. Tava era încărcată cu mâncare. Felii de fructe, un bol cu cereale, o farfurie plină cu pâine prăjită, două ouă fierte, un borcănel cu miere, un altul cu gem de căpșune și încă unul cu dulceață de portocale. Tot pe tavă se aflau ceainicul,

o cană de lapte, o zaharniță, tacâmuri și șervețele. Pentru cineva care de obicei mânca o lingură de granola și afine dimineața, iar asta doar fiindcă așa trebuia, mama avea acum o sarcină grea.

— Grozav, zise mama, uitându-se la tava din fața ei, fără să audă ce spusese Rosaleen. Îți mulțumesc.

Mă întrebam dacă mama știa că ceea ce fusese pus în fața ei trebuia mâncat, că nu era doar o operă de artă.

— Cu multă plăcere. Mai dorești și altceva?

— Își vrea înapoi casa, iubirea vieții ei... spusei sarcastică. Nu intenționasem să fiu ironică la adresa lui Rosaleen, doar mă descărcam și eu, dar cred că Rosaleen a luat lucrurile prea personal, părea afectată, nu știu dacă era rănită, jignită sau furioasă, în orice caz, nu părea fericită. Se uita la mama, ca să se asigure că nu fusese zguduită de cuvintele mele.

— Nu-ți face griji, nu mă aude, îi spusei plictisită, examinându-mi vârfurile despicate ale părului castaniu. Mă prefăceam nepăsătoare, dar, de fapt, îmi bătea inima nebunește.

— Sigur că te aude, copilă. Rosaleen aproape că mă certa, în timp ce se învârtea prin cameră, mișcând lucruri, așezând lucruri, ștergând praful.

— Crezi? spusei, ridicând o sprânceană. Ce spui, mamă, o să ne fie bine aici?

Mama se uită la mine și zâmbi.

— O să ne fie bine aici.

Următoarea propoziție am spus-o odată cu ea, imitând vocea veselă a mamei, ceea ce cred că i-a dat fiori lui Rosaleen. De altfel și pe mine m-au trecut fiorii când am spus-o:

— Totul va fi bine.

Rosaleen s-a oprit din dereticat, privind-mă fix.

— Așa e, mamă, totul va fi bine, repetai cu o voce tremurândă, hotărând să merg mai departe. Și privește elefantul din cameră, nu e drăguț?

Mama privea copacii din grădină, cu același surâs pe buzele roz.

— Da. E drăguț.

— M-am gândit eu că vei crede asta.

Am înghițit în sec, încercând să nu plâng când m-am uitat spre Rosaleen. Ar fi trebuit să am un sentiment de satisfacție, dar, de fapt, mă simțeam pierdută. Până în acel moment simțisem că ceva nu este în regulă cu mama, dar acum aveam dovada și nu eram deloc mulțumită.

Poate că *acum* mama va fi trimisă la un terapeut sau la un consilier psihologic ca să fie tratată, ca să ne putem urma drumul, aidoma furnicilor.

— Micul dejun este pe masă, se mulțumi să spună Rosaleen, întorcându-mi spatele și părăsind camera.

Așa se rezolvau mereu problemele familiei Goodwin. La suprafață, lucrurile păreau în regulă, dar nu trebuia să mergi la rădăcină, întotdeauna trebuia să ignori elefantul din cameră. Cred că în dimineața aceea mi-am dat seama că eu crescusem cu un elefant în fiecare cameră, practic era animalul de companie al familiei noastre.

2 Actor și cântăreț american, protagonistul filmului *High School Musical*.
(N. tr.)

Capitolul cinci

Povara

M-am îmbrăcat fără grabă, știind că nu mai am multe de făcut în ziua aceea. Tremuram în baia de culoarea unui avocado, în timp ce apa fierbinte de-abia țârâia și îmi era dor de baia mea cu faianță și gresie cu irizații roz, șase jeturi puternice de apă și plasmă pe perete.

Până când am reușit să-mi clătesc șamponul din păr – nu m-am mai obosit să dau și cu balsam –, să-mi usuc părul și să cobor la micul dejun, Arthur termina ultimul duminicatul din farfurie. Mă întrebam dacă Rosaleen îi spusese ce se întâmplase în dormitorul mamei. Poate că nu, fiindcă dacă ar fi fost un frate cumsecade, ar fi luat deja măsuri. Nu cred că atingând fundul ceștii cu nasul lui mare putea repara ceva în privința asta.

— 'Neața, Arthur, îi spusei.

— 'Neața, zise el, vorbind de pe fundul ceștii.

Rosaleen, albinuța ocupată, a trecut imediat la acțiune și

a venit spre mine. Purta niște mănuși de menaj uriașe.

M-am prefăcut că boxez cu fiecare dintre mâinile ei. N-a priceput gluma. Deși nu a scos niciun cuvânt și nu a făcut niciun gest, am simțit că Arthur se prinsese.

— Vreau doar cereale, te rog, Rosaleen, spusei, privind în jur. Le iau eu, dacă îmi spui de unde.

Am început să deschid dulapurile, ca să gădesc cerealele, apoi m-am dat un pas înapoi când am dat peste un dulap plin de sus până jos cu borcane de miere. Cred că erau peste o sută.

— Ohoo, spusei, lăsând ușile dulapurilor deschise. Suferiți de un sindrom obsesiv-compulsiv legat de miere?

Rosaleen păru să nu înțeleagă și îmi întinse o ceașcă de ceai.

— Ia loc, îți aduc micul dejun. Sora Ignatius îmi dă mierea.

Din nefericire, luasem o înghițitură de ceai când mi-a spus asta și m-am înecat râzând. Ceaiul mi-a ieșit pe nas. Arthur mi-a întins un șervețel, privindu-mă amuzat.

— Ai o soră numită Ignatius? spusei printre hohote de râs. Dar ăsta e nume de bărbat. E travestit? Clătinam din cap, chicotind în continuare.

— Travestit? întrebă Rosaleen, încruntându-se.

Am izbucnit în râs, apoi m-am oprit imediat, când zâmbetul i s-a stins brusc, a închis ușile dulapurilor și s-a îndreptat spre plită ca să-mi aducă micul dejun. A pus în mijlocul mesei un platou plin cu bacon, cârnați, ouă, fasole, puding și ciuperci. Speram că sora Ignatius urma să vină și ea la

micul dejun, fiindcă nu aveam cum să mănânc totul singură. Apoi a dispărut iute undeva în spatele meu și s-a întors cu o farfurie plină cu felii de pâine prăjită.

— A, nu, mersi, nu mănânc carbo, spusei cât puteam de politicos.

— Carbo? întrebă Rosaleen.

— Carbohidrați, îi explicai. Mă balonează.

Arthur își așează ceașca pe farfurioară și mă privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Arthur, nu semeni deloc cu mama.

Rosaleen scăpă un borcan cu miere pe jos, ceea ce ne făcu să tresărim. Surprinzător, borcanul nu s-a spart. Rosaleen, cu iuțea fulgerului, continua să-mi aducă la masă gem, miere și dulceață de portocale, și o farfurie cu biscuiți.

— Ești în creștere, ai nevoie de mâncare.

— Singurul loc unde vreau să cresc este aici, spusei și arătai spre pieptul meu mărimea 34B. Iar în afară de faptul că mi-aș putea pune puding în sutien, acest mic dejun nu mă va ajuta în niciun alt fel.

Venise rândul lui Arthur să se înece cu ceai. Nedorind să îi jignesc, am luat o felie de bacon, un cârnat și o roșie.

— Hai, mai ia, zise Rosaleen, supraveghindu-mi farfuria.

M-am uitat îngrozită la Arthur.

— Las-o să mănânce ce are acolo, spuse Arthur încet, ridicându-se cu farfuriile în mâini.

— Lasă farfuria acolo. Rosaleen se agita în jurul lui, iar mie îmi venea să iau un plici de muște și să o plesnesc. Du-te la

lucru.

— Arthur, lucrează cineva la castel?

— La ruine? Întrebă Rosaleen.

— La castel, îi răspunsei pe un ton arțăgos. Dacă voiam să folosesc acel nume, puteam începe cu mama. Era o femeie dărâmată, dar nu vorbeam de ea ca despre o ruină. Era totuși o femeie. Castelul nu mai era întreg, dar era totuși un castel. Nu știu de unde îmi venise acea idee, dar știam că nu mă voi referi niciodată la el ca la o ruină.

— De ce mă întrebi? spuse Arthur, care își punea cămașa de lucru și o vestă matlasată pe deasupra.

— Am trecut ieri pe acolo și mi s-a părut că văd ceva. Nu contează, adăugai repede, continuând să mănânc și sperând că nu mi se va interzice să merg acolo. Apoi, amintindu-mi căzătura, mi-am dat seama de ce mă doare capul. Aveam un cucui la ceafă de mărimea unui ou.

— Putea fi un șobolan, spuse Rosaleen, cu ochii la Arthur.

— A, acum mă simt mult mai bine. Mă uitam la Arthur, așteptând să spună ceva, dar el tăcea.

— N-ar trebui să umbli pe-acolo de una singură, zise Rosaleen, împingând farfuriile cu mâncare spre mine.

— De ce?

Niciunul dintre ei nu îmi răspunse.

— Am înțeles, spusei, ignorând farfuria cu mâncare. E clar. A fost un șobolan uriaș, de mărimea unui om. Atunci, dacă nu pot să merg acolo, ce pot să fac aici?

Din nou, tăcere.

— Ce vrei să spui? Întrebă Rosaleen, parcă un pic înfricoșată.

— Ce aș putea eu să fac. Ce e pe aici? Sunt magazine? Buticuri cu haine? Cafenele? E ceva din toate astea prin apropiere?

— Cel mai apropiat oraș e la un sfert de oră de aici, răspunse Rosaleen.

— Foarte tare. O să mă duc acolo după micul dejun, ca să-mi consum caloriiile. Am zâmbit, mușcând din cârnat.

Rosaleen zâmbi fericită și își sprijini bărbia în mâini, privind-mă.

— Deci unde e? Întrebai, înghițind cârnatul și deschizând gura pentru a-i arăta lui Rosaleen că l-am mâncat.

— Unde e ce anume? Înțelesese aluzia și nu se mai uita fix la mine.

— Orașul. Ies pe poartă și o iau la stânga sau la dreapta?

— A, nu poți să mergi pe jos. E la un sfert de oră de mers cu mașina. Arthur te va duce oriunde vrei să mergi. Unde vrei să mergi?

— Nicăieri anume, voiam doar să arunc o privire.

— Arthur te va duce și te va aduce acasă când ai terminat.

— Cât timp va dura? Întrebă Arthur, trăgându-și fermoarul la vestă.

— Nu știu, îi răspunsei, mutându-mi privirea de la unul la celălalt, de-a dreptul enervată.

— Douăzeci de minute? O oră? Dacă e pentru puțin timp, poate să te aștepte acolo, adăugă Rosaleen.

— Nu știi cât voi sta. De unde să știi? Habar n-am ce e n orașul ăsta.

M-au privit lipsiți de expresie.

— O să mă urc într-un autobuz și mă întorc când termin.

Rosaleen se uită neliniștită spre Arthur.

— Nu există autobuze pe acest traseu.

— Ce? Atunci cum ajungeți acolo? Rămăsesem cu gura căscată.

— Cu mașina, răspunse Arthur.

— Dar eu nu am permis.

— Te va duce Arthur, repetă Rosaleen. Sau va merge să cumpere lucrurile de care ai nevoie. Îți trebuie ceva anume? Arthur o să-ți cumpere, nu-i așa, Arthur?

Arthur fornăi, drept răspuns.

— Ce anume îți trebuie? întrebă Rosaleen, serviabilă, aplecându-se spre mine.

— Tampoane! spusei răstit, enervată la culme.

Nu știi de ce am făcut asta.

De fapt, știi. Erau niște persoane sâcâitoare. Acasă eram obișnuită să fiu liberă, nu să am inchiziția pe cap. Eram obișnuită să vin și să plec oricând voiam, la orice oră, cât timp doream. Nici măcar părinții mei nu-mi puneau atâtea întrebări.

Se lăsase tăcerea.

Mi-am îndesat încă o bucată de cârnat în gură.

Rosaleen se juca cu șervețelul de sub farfurie. Arthur

zăbovea lângă ușă, așteptând cu sufletul la gură să audă dacă va pleca sau nu să cumpere tampoane. Mi s-a părut că trebuie să limpezesc lucrurile.

— Nu contează, spusei potolită. Azi o să mai stau pe lângă casă. Poate voi merge mâine.

Măcar așa aveam un lucru la care să visez.

— Atunci am plecat.

Arthur făcu un semn din cap către Rosaleen. Ea sări de la locul ei, de parcă ar fi fost străpunsă cu un ac.

— Să nu-ți uiți termosul. Alerga prin bucătărie de parcă ar fi căutat o bombă cu ceas. Poftim. Îi înmână termosul și un sufertaș cu mâncare.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Ar fi trebuit să mi se pară ciudat, fiindcă se comporta cu el de parcă ar fi fost un copil care pleca la școală, dar mi se părea drăguț.

— Vrei să-ți iei la pachet ceva de aici? întrebai, arătând spre farfuria plină cu mâncare din fața mea. N-am cum să mănânc chestia asta.

Am vrut doar să spun ceva drăguț. Voiam să spun că nu aș putea să mănânc din cauza cantității, nu a gustului, dar a ieșit pe dos. Sau a ieșit bine, dar am fost înțeleasă greșit. Nu știu. În orice caz, nu voiam să risipesc mâncarea. Voiam să o împart cu Arthur, care să și-o ia la pachet, dar a fost ca și cum i-aș fi tras un pumn în stomac lui Rosaleen.

— Haide, pune-mi ceva de acolo, spuse Arthur. Aveam senzația că spusese asta doar ca să o înveselească pe Rosaleen.

Rosaleen se înroși, în timp ce scotocea în dulap după

încă un recipient din plastic.

— Să știi că mi-a plăcut, Rosaleen, pe bune, dar de obicei nu mănânc așa de mult la micul dejun.

Nu înțelegeam de ce se făcea atâta caz cu micul dejun.

— Desigur, desigur, dădu ea înțelegătoare din cap, de parcă ar fi fost o naivitate să nu știe asta. Umplu cutia, iar Arthur plecă.

În timp ce eu stăteam la masă, încercând să birui cele trei mii de felii de pâine care puteau fi cu ușurință folosite pentru a reconstrui castelul, Rosaleen coborî scările, venind din camera mamei, cu tava în mâini. Mâncarea era neatinsă. Cu capul plecat, Rosaleen o răsturnă la gunoi. După scena de adineauri, știam că lucrul acesta o durea.

— Noi nu prea mâncăm la micul dejun, îi explicai cât de frumos puteam. De obicei, mama mănâncă un baton dietetic și bea o cafea espresso dimineața.

Rosaleen sări de la locul ei și se întoarse, atentă la conversația despre mâncare.

— Un baton dietetic?

— Da, știi, un baton făcut din cereale, stafide, iaurt și chestii din astea.

— Ca astea. Arătă spre un bol de cereale cu stafide și un mic castronel cu iaurt.

— Da, dar... sub forma unui baton.

— Dar care e diferența?

— Păi din baton poți să muști.

Rosaleen se încruntă.

— E mai rapid. Poți să-l mănânci în timp ce mergi, îi explicai eu, în timp ce ieși pe ușă sau conduci mașina, înțelegi?

— Dar ce fel de mic dejun e ăsta? Cu batonul la volan?

M-am abținut cu greu să nu râd.

— Este ca să... câștigi timp dimineța.

M-a privit ca pe o ciudățenie, a tăcut, făcându-și de lucru prin bucătărie.

— Ce părere ai despre mama? o întrebai după un moment de tăcere.

Rosaleen a continuat să ștergă blatul, cu spatele la mine.

— Rosaleen, ce crezi despre felul în care se poartă mama?

— Suferă, fetițo.

— Nu cred că așa face cineva când suferă. Să crezi că se află un elefant în cameră?

— A, nu te-a auzit bine, spuse ea cu căldură. Mintea ei este în altă parte, asta-i tot.

— E plecată cu sorcova, murmurai eu.

Mă enervează la culme când oamenii îmi tot spun chestia asta cu suferința, de parcă m-aș fi născut ieri și nu aș ști că e greu să pierzi o persoană cu care ți-ai petrecut fiecare zi în ultimii douăzeci de ani. De atunci am citit foarte multe pe această temă. Am aflat că nu există un mod anume de a suferi, nu există un mod corect sau unul greșit. Nu știu dacă sunt de acord cu asta. Cred că mama nu suferă corect. Suferința înseamnă povară. Ideea este că suferința te împovărează cu tristețe și cu alte emoții. Așa mă simt și eu, împovărată, mi-e greu să mă urnesc din loc, totul

presupune un efort, e nașpa, de parcă aș avea capul plin de gânduri pe care nu le-am avut până acum, mă gândesc mereu până mă apucă durerea de cap. Dar mama?

Mama pare ușoară. Suferința nu pare să o îngreuneze, ci pare că plutește. Ca și cum ar fi pe jumătate în aer și nimeni altcineva nu observă sau nimănui nu îi pasă, doar eu stau la picioarele ei, încercând să o trag înapoi.

Capitolul șase

Autobuzul cu cărți

Bucătăria fusese curățată și ștearsă, frecată și lustruită. Singurul lucru care nu fusese așezat undeva pe un raft eram eu.

Nu mai văzusem o femeie care să curețe cu o asemenea vigoare, cu pasiune, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Rosaleen își suflecă mânecile și începu să transpire – bicepșii și tricepșii erau foarte bine formați –, în timp ce freca și ștergea orice urmă de viață care ar fi existat în acel loc. O urmăream fascinată și, trebuie să recunosc, cu un fel de milă amestecată cu dispreț, neînțelegând de ce era nevoie de atâta frecat și șters.

A plecat de acasă cu un coșuleț cu pâine neagră proaspăt scoasă din cuptor, care mirosea atât de bine, încât, deși aveam stomacul plin, au început să-mi chiorăie mațele. Am urmărit-o de la fereastra livingului cum mergea apăsât, fără pic de feminitate, îndreptându-se spre bungalou. Am zăbovit la fereastră, așteptând să văd cine va deschide ușa, dar a intrat prin spate,

stricându-mi distracția.

Am profitat de ocazie pentru a hoinări prin casă fără ca Rosaleen să-mi sufle în ceafă și să-mi explice povestea fiecărui lucru pe care îl vedeam în fața ochilor, așa cum făcuse toată dimineața.

— Acela e un bufet. Făcut din stejar. Într-o iarnă, de la tunete și fulgere, s-a prăbușit un copac. N-am avut curent electric câteva zile. Arthur n-a avut ce face cu lemnul, așa că a făcut un bufet. Foarte bun ca să depozitezi diverse lucruri. Lui Mary, vecina noastră, cea cu oficiul poștal – n-ai apucat s-o cunoști –, i-a plăcut atât de mult, încât l-a rugat pe Arthur să-i facă și ei unul pentru sora ei din Carlow.

— O afacere bună pentru Arthur, spusei zâmbind.

— O, nu. Rosaleen mă privea ca și cum aș fi comis o blasfemie. Pentru el e un hobby. Nu face asta pentru bani.

— Dar nu e nimic rău în a lua bani. Poate fi și asta o afacere. Rosaleen scoase o exclamație de enervare.

Vorbeam ca tata și, cu toate că întotdeauna am urât lucrul ăsta la el – dorința lui de a transforma orice într-o afacere –, acum aveam un sentiment plăcut. Când eram mică și aduceam acasă desene pe care le făcusem la școală, își închipuia că aș putea fi artist plastic – dar unul care ar cere milioane pe lucrările lui. Dacă îmi susțineam vehement un punct de vedere, deveneam brusc avocat, dar unul care ar fi cerut sute de euro pe oră. Aveam voce și deodată îi venea ideea că aș putea înregistra un album în studioul unui prieten, cu care să dau lovitura. Nu făcea asta doar cu mine, ci cu toți din jurul lui. Pentru el viața era plină de

oportunități, ceea ce nu cred că era neapărat un lucru rău, dar cred că voia să le aibă dintr-o motivație greșită. Nu era pasionat de artă, nu-l interesa ca avocații să ajute oamenii, puțin îi păsa de vocea mea. Totul era gândit pentru a face mulți bani. Prin urmare, nu este de mirare că tocmai pierderea averii l-a băgat în pământ. Pastilele și sticla de whisky au fost doar cuiele bătute în sicriu.

— Te uiți la fotografia aceea? continuă Rosaleen, în timp ce mă uitam în jur. A fost făcută când am vizitat Giant's Causeway. Plouase toată ziua și am făcut și pană.

Continua să bată câmpii.

— Văd că te uiți la perdele. Ar trebui să le spăl. O să le dau jos chiar mâine. Am cumpărat materialul de la o femeie care a venit cu el la ușă. De obicei nu cumpăr de la aceste persoane, dar era străină, nu prea știa limba engleză și nu avea bani, doar țesătura asta. Mi-au plăcut florile. Cred că se asortează cu perna aia, ce crezi? Mi-a mai rămas o grămadă de material în garaj.

Apoi mă uitai spre garajul din spatele casei, iar ea mi-a spus: — Arthur l-a construit cu mâna lui. Nu era când m-am mutat aici.

Propoziția asta mi-a atras atenția: „*când m-am mutat aici.*“

— Cine a locuit aici?

Rosaleen m-a privit la fel de insistent ca atunci când mâncam. N-a spus nimic. Procedează de multe ori așa, când nu te aștepți. Vorbește sau se oprește, aruncând niște priviri sau făcând niște pauze de parcă ar pierde semnalul care îi face

legătura cu creierul.

M-a îngrozit așa de tare, încât m-am uitat în altă parte, în jos, la covorașul pe care i-l dăruise cineva pentru ceva, nu îmi mai aduc aminte...

Dar în dimineața aceea eram singură, nu mă mai toca nimeni la creier, așa că am putut să mă uit în voie peste tot.

Camera de zi era plăcută, deși lucrurile erau cam vechi. În fine, foarte vechi, nu ca în casa mea care este – era – modernă și curată, cu linii fine și totul simetric. În această încăpere erau lucruri peste tot. Tablouri care nu se asortau cu canapelele, ornamente caraghioase, mese și scaune cu picioare subțiri terminate cu gheare de animal, două canapele cu imprimeuri foarte diferite, una având flori bleu și crem, cealaltă arătând de parcă ar fi vomitat o pisică pe ea, și o măsuță de cafea care servea și de tablă de șah. Parcă și podeaua era inegală, mergând în pantă de la șemineu până la bibliotecă, provocându-mi o ușoară senzație de rău de mare. Cea mai aglomerată zonă era în preajma șemineului înfricoșător, desprins parcă dintr-o cameră medievală de tortură: vătraie din fier forjat cu capete de animal, lopeți de cărbune de diferite mărimi, foale antice, o apărătoare de fier forjat pe care era gravat un fel de animal. M-am întors cu spatele la șemineu și mi-am îndreptat atenția spre biblioteca înaltă până în tavan, care avea o scară pe măsură. Era plină de cărți, fotografii, cutiuțe, casetuțe și bibelouri fără valoare. Cele mai multe dintre cărți erau de grădărit, de bucate sau pe niște subiecte de specialitate care nu erau deloc pe gustul meu. Erau vechi și foarte uzate, unele rupte, unele fără coperte, cu paginile

îngălbenite și care păreau că fuseseră inundate, dar fără niciun fir de praf. Mai exista o carte uriașă legată în piele roșie, care părea atât de veche, încât paginile erau înnegrite și aveau vopsea roșie între ele. Era *Registrul de navigație Lloyd's* din perioada 1919-1920, volumul 2. Înăuntru erau sute de pagini cu nume de vase aranjate în ordine alfabetică, arătând greutatea proprie, capacitatea totală de transport și capacitatea utilă. L-am pus la loc și m-am șters pe mâini de haine, nedorind să fiu infestată de bacterii de la 1919. O altă carte era despre religile lumii și avea încrustată pe copertă o emblemă aurie cu o cruce și un șarpe încolăcit în jurul ei. Alături de ea era o carte despre bucătăria grecească, dar mă îndoiam că era loc de *souvlaki* pe plita lui Rosaleen. Următoarea carte se numea *Enciclopedia completă a cailor*, deși cu siguranță nu era completă, căci existau încă douăsprezece volume pe această temă.

Citisem doar primul capitol din cartea pe care mi-o dăduse Fiona la înmormântarea tatei și cam asta fusese tot ce citisem într-un an de zile, așa că nu prea mă interesau cărțile. Ceea ce mi-a atras atenția a fost un album foto. Era în zona cărților mari, alături de dicționare, enciclopedii, atlase și cărți de genul ăsta. Un album demodat, care arăta ca o carte, cel puțin la cotor. Avea o copertă roșie de catifea, ornamentată cu auriu pe margine. Când l-am scos afară și mi-am trecut palma peste el, degetele mele au lăsat o urmă negricioasă pe catifea. M-am ghemuit în fotoliul căptușit cu piele prinsă în ținte, nerăbdătoare să mă cufund în amintirile altcuiva. Dar îndată ce am deschis la prima pagină, a sunat soneria, lung și strident, rupând tăcerea.

Am sărit din fotoliu.

Mă așteptam ca Rosaleen să apară în salturi de peste drum, cu rochia înflorată ridicată peste genunchi, dând la iveală niște tendoane atât de pronunțate, încât Jimi Hendrix ar fi putut cânta la ele. Dar nici urmă de ea. Era linște. De sus, din camera mamei, nu venea niciun sunet. Soneria se auzi din nou, așa că am pus albumul foto pe masă și m-am îndreptat spre ușa de la intrare, simțindu-mă, într-un fel, ca acasă.

Prin sticla groasă, nu-mi dădeam seama decât că era un bărbat. Când am deschis ușa, am văzut că era un bărbat superb. Pe la vreo douăzeci de ani. Păr castaniu, dat cu gel și țepăn, ca gulerul cămășii lui polo. Ce mai, părea jucător de rugby. M-am măsurat din priviri, zâmbind.

— Bună, spuse el, dând la iveală un șir de dinți albi, perfecți. Avea un pic de barbă și ochii albaștri strălucitori. În mână ținea niște foi.

— Bună, îi răspunsei, sprijinindu-mă de tocul ușii.

— Sir Ignatius? întrebă el.

Am zâmbit.

— Nu sunt eu.

— Există un Sir Ignatius Power în această casă?

— Acum, nu, a plecat la vânătoare de vulpi cu lordul Casper.

Mă privi neîncrezător, mijindu-și ochii.

— Și când se întoarce?

— După ce prinde vulpea, cred.

— Hm, făcu el dând din cap și uitându-se în jur. Vulpile

aleargă repede pe aici?

— Este clar că nu ești de prin părțile astea. Toată lumea știe cum sunt vulpile pe aici.

— Hm. Într-adevăr, nu sunt din zonă.

Mi-am mușcat buzele, ca să nu zâmbesc.

— Deci s-ar putea să dureze ceva timp, zâmbi el, simțind că îl trag pe sfoară.

— S-ar putea să dureze foarte mult.

— Înțeleg.

Se rezemă de stâlpul verandei, privindu-mă fix.

— Ce e? Întrebai, simțind că mă topesc sub privirea lui.

— Hai, serios acum.

— Serios, ce anume?

— Măcar locuiește aici?

— Cu siguranță nu în spatele acestor porți.

— Atunci tu cine ești?

— Eu sunt o Goodwin³.

— Cu siguranță că așa ești, dar care este numele tău de familie?

Deși am încercat să mă abțin, m-a bufnit râsul.

— La naiba, am înțeles, îmi pare rău, se scuză el cu sinceritate, apoi se uită nedumerit spre lista lui și se scărpină în cap, răvășindu-și părul.

M-am uitat peste umărul lui și am văzut un autobuz alb, cu inscripția „*Biblioteca ambulantă*“.

Ridică ochii de pe foi.

— Nu mai înțeleg nimic. Nu e niciun Goodwin pe listă.

— A, nu ar trebui să figureze numele meu.

Byrne era numele de fată al mamei mele, numele de familie al unchiului meu Arthur și numele la care era trecută această adresă. Arthur și Rosaleen Byrne. Jennifer Byrne parcă nu suna bine. Simțeam că mama a fost dintotdeauna o Goodwin.

— Deci aceasta ar trebui să fie reședința Kilsaney? Întrebă el plin de speranță, ridicând ochii de pe foile lui.

— A, de Kilsaney vorbești. Este următoarea casă pe stânga, printre copaci, zâmbii eu.

— Grozav, îți mulțumesc, spuse el plin de speranță. E prima oară când vin aici. Am întârziat o oră. Cum e familia Kilsaney? se interesă. O să mă certe că am întârziat?

— Sunt cam tăcuți, am spus ridicând din umeri. Nu-ți face griji, le plac cărțile.

— Ce bine. Vrei să mă opresc la întoarcere ca să arunci o privire peste cărți?

— Sigur că da.

Am închis ușa și am izbucnit în râs. Așteptam cu nerăbdare să se întoarcă, aveam fluturi în stomac, eram ca un copil care se juca de-a v-ați ascunselea. Nu mai simțisem asta de peste o lună, ceva se redeschisese în interiorul meu. Un minut mai târziu, am auzit autobuzul întorcându-se. S-a oprit în fața casei, iar eu am deschis ușa. S-a dat jos din autobuz, zâmbind. Când m-a văzut, a dat din cap.

— Familia Kilsaney nu este acasă? Întrebai.

Râdea, venind spre mine, fără a fi supărat, doar amuzat.

— Se pare că s-au răzgândit în privința cărților, din

moment ce, odată cu etajul al doilea, majoritatea pereților și acoperișul casei, le-a dispărut și biblioteca.

Am chicotit.

— Foarte amuzant, domnișoară Goodwin. Eu sunt Marcus. Îmi întinse mâna.

— Tamara, îi răspunsei strângându-i-o.

— Ce nume frumos, zise el încet, apoi se rezemă de stâlpul de lemn al verandei. Pe bune, știi unde stă Sir Ignatius Power al Surorilor Milosteniei?

— Stai puțin, lasă-mă să mă uit. Îi luai lista din mână. Aici nu scrie Sir, ci Sr. So-ră, îi spusei încet. Fraiere! Îl lovii în joacă cu lista peste cap. E o călugăriță, nu un travestit.

— O, începu el să râdă, apucând lista. Eu o țineam strâns. Trase mai tare, iar eu am ieșit pe verandă. De aproape era și mai drăguț.

— Deci tu ești sora? Ai auzit chemarea?

— Singurul lucru la care aud chemare este cina.

— Atunci, cine e? mă întrebă el râzând.

Am ridicat din umeri.

— Chiar vrei să mă rătăcesc de tot, nu-i așa?

— Păi și eu am ajuns aici abia ieri, așa că sunt la fel de pierdută.

Nu am zâmbit când i-am spus asta, nici el nu mi-a zâmbit. Înțelesese.

— Spre binele tău, sper că nu vorbești serios. Se uită la casă. Locuiești aici?

Am ridicat din umeri.

— Nici măcar nu știi unde *locuiești*?

— Ești un necunoscut, care călătorește într-un autobuz plin cu cărți. Crezi că am de gând să-ți spun unde locuiesc? Am mai auzit eu despre tipii ca tine, continuai să vorbesc, îndreptându-mă spre autobuz.

— Zău? Venea după mine.

— Era un individ ca tine, care ademenea copiii în autobuzul lui, cu acadele, iar când intrau, îi încuia și îi răpea.

— A, da, am auzit despre el, spuse el, cu ochi strălucitori. Avea părul lung, negru și nespălat, nasul mare, era palid, dansa în niște pantaloni strâmți și cânta foarte mult. Îi plăceau cumva jucăriile din cutii⁴?

— ăsta e. E prietenul tău?

— Uite. Băgă mâna în buzunarul vestei și își scoase legitimația. Ai dreptate, ar fi trebuit să ți-o arăt mai devreme. Este o bibliotecă publică, cu licență. Totul e oficial, așa că poți să fii sigură că n-o să te răpesc.

Poate că mi-ar fi plăcut. Am studiat legitimația:

— Marcus Sandhurst.

— Așa e. Vrei să arunci o privire la cărți? Caleașca te așteaptă, zise și făcu un gest larg către autobuz.

M-am uitat de jur-împrejur. Nu se zărea țipenie de om. Veranda casei era pustie, ca de obicei. Cum nu aveam nimic de pierdut, m-am urcat. În timpul ăsta, Marcus a început să cânte, imitându-l pe hoțul de copii: — Copii... Râdea pe înfundate.

Am răs și am intrat în autobuz. Toți pereții erau ticsiți de cărți așezate în ordine alfabetică, pe diferite categorii. Mi-am

trecut degetele peste ele, fără să citesc titlurile, precaută, fiindcă eram singură într-un autobuz cu un străin. Cred că Marcus și-a dat seama, fiindcă s-a dat câțiva pași înapoi, sprijinindu-se de ușa deschisă.

— Care este cartea ta preferată? îl întrebai.

— Ăă... *Scarface*.

— Ăla e film.

— Bazat pe o carte, spuse el.

— Ba nu. Care-i cartea ta preferată?

— Coldplay⁵, răspunse el. Pizza... Habar n-am.

— Gata, spusei râzând. Deci nu citești.

— Nu, dar sper că această experiență mă va schimba în bine și că voi deveni un cititor pasionat.

Tărăgăna cuvintele, vorbind atât de neconvingător, de parcă ar fi repetat ceva învățat pe dinafară.

L-am studiat cu atenție.

— Ia spune, care-i treaba, tăticul a rugat un prieten să-ți dea ceva de lucru?

Și-a încleștat maxilarul și a tăcut. M-am simțit prost. Nici nu știu de ce am făcut o asemenea remarcă. Nu știu ce mi-a venit. Avusesem un presentiment ciudat și probabil că o nimerisem. Poate că am recunoscut în el o parte din mine.

— Scuze, n-a fost amuzant. Deci mergi pe la casele oamenilor și le împrumuți cărți? îl întrebai, încercând să destind atmosfera.

— E ca la bibliotecă, spuse el, un pic mai rezervat acum. Oamenii se înscriu, primesc legitimații de membri și pot

împrumuta cărți. Merg în localitățile unde nu există biblioteci.

— Sau forme de viață, completei eu, iar el se înveseli.

— Ți-e greu aici, fată de la oraș?

M-am făcut că nu aud și am început să mă uit cu atenție la cărți.

— Știi ce ar aprecia oamenii de prin partea locului în loc de cărți?

Mi-a zâmbit cu subînțeles.

— Nu asta, râsei. Ai putea face niște bani cu autobuzul, dacă te-ai descotorosi de cărți.

— Ha! Nu prea ar fi un act de cultură.

— Păi, aici nu există o linie de autobuze. Orașul se pare că e la cincisprezece minute de mers cu mașina... Cum altfel să ajungi acolo?

— Ăă... Răspunsul se află în întrebarea ta.

— Da, dar eu nu conduc, fiindcă... Ezitam, iar el mă privea zâbind. Fiindcă nu sunt *capabilă* să conduc, terminai fraza.

— Cum? Vrei să spui că tăticul tău încă nu ți-a luat un Mini Cooper roz? Nu e *cool* din partea lui, mă imită el.

— *Touché*.

— Bine. Se ridică plin de energie. Trebuie să plec. Ce zici, vrei să mergi cu mine în acest oraș minunat, unde nu se poate ajunge pe jos?

M-am înveselit.

— Vreau.

— Nu trebuie să anunți pe nimeni? Nu vreau să fiu

acuzat de răpire.

— N-oi avea eu *carnet*, dar nu sunt copil.

Mă uitam insistent spre bungalou. Rosaleen plecase de multă vreme.

— Ești sigură? mă întrebă el, privind în jur. Te rog, spune cuiva că pleci.

Părea neliniștit, așa că mi-am scos telefonul și am sunat-o pe mama pe mobil, deși știam că nu mai pusese mâna pe el de peste o lună. I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală: — Bună, mamă. Uite, sunt în fața casei, într-un autobuz plin de cărți, iar un tip drăguț vrea să mă ia cu el în oraș. Mă întorc în câteva ore. În caz că nu mă mai întorc, să știi că se numește Marcus Sandhurst, are cam un metru șaptezeci, păr castaniu și ochi albaștri. Vreun tatuaj, ceva? întrebai.

Și-a ridicat tricoul. Ooo, era tatuat.

— Are o cruce celtică pe abdomen, nu are păr pe piept și zâmbește prosteste. Îi plac *Scarface*, Coldplay și pizza și speră că va da lovitura în domeniul cărților. Ne vedem mai târziu.

Am închis, iar el a izbucnit în râs.

— Mă cunoști mai bine decât prietenii mei.

— Hai să ne cărăm.

— Mereu te porți așa de urât?

— Mereu, răspunsei și mă așezai pe scaunul pasagerului, pregătindu-mă de aventură, departe de domeniul Kilsaney.

[3](#) Joc de cuvinte: *good win* (en. în original), „partidă bună“. (N. tr.)

[4](#) Aluzie la hoțul de copii din filmul muzical *Chitty Chitty Bang Bang*

(1968), interpretat de Robert Helpmann. (N. tr.)

[5](#) Coldplay, formație de rock alternativ și piano rock din Londra. (N. tr.)

Capitolul șapte

Vreau

Au trecut douăsprezece minute de conversație agreabilă și deloc stingheră cu Marcus, până am ajuns în oraș. Numai că orașul nu era deloc cum îmi închipuisem. Chiar dacă mă așteptasem la puțin, era mult mai rău. O caricatură de oraș. O biserică. Un cimitir. Două cârciumi. Un gater. O stație de benzină cu un chioșc de ziare. Un magazin cu articole de fierărie. Punct.

Probabil că am oftat, fiindcă Marcus m-a privit îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Făcusem ochii mari. Ce s-a întâmplat? Am un orașel Barbie de când aveam vreo *cinci ani*, care e mai mare decât orașul ăsta.

L-a bufnit râsul.

— Nu e chiar atât de rău. Încă vreo douăzeci de minute și ajungi în Dunshauglin. Ți-l dau un oraș ca la carte.

— Încă douăzeci de minute? Nici măcar în gaura asta de

șarpe nu pot ajunge singură.

Îmi venea să urlu de nervi. Îmi venea să dau cu picioarele în autobuz și să urlu.

— Ce naiba să fac aici, să-mi cumpăr o lopată și să dezgrop morții din cimitir? Și să beau o bere în timp ce fac treaba asta?

Lui Marcus îi venea să râdă; trebuia să se uite în altă parte ca să se stăpânească.

— Tamara, nu e chiar atât de rău.

— Ba este. Vreau un nenorocit de *gingerbread latte* degresat și o chiflă cu scorțișoară, spusei cu mult calm, conștientă că vorbesc ca Violet Beauregarde din *Charlie și fabrica de ciocolată*. Și mai vreau să-mi folosesc laptopul și să profit de serviciul gratuit de Wi-fi și să intru pe Facebook, ca să-mi verific pagina. Vreau să merg la Topshop. Vreau să intru pe Twitter. Vreau să merg la plajă cu prietenii, să ne uităm la valuri și să bem o sticlă de vin alb, vreau să mă fac mangă, să cad pe jos și să vomit. Știi tu, lucruri normale, pe care le fac oamenii normali. Asta e ceea ce vreau.

— Primești întotdeauna ce vrei? mă întrebă Marcus.

Nu i-am răspuns. Mi se pusese un nod în gât, de parcă mă îndrăgosteam. Așa că m-am mulțumit să dau din cap.

— În regulă, spuse el, înviorându-se, iar eu mi-am înghițit nodul din gât. Hai să privim partea bună a lucrurilor.

— Nu e nicio parte bună.

— Întotdeauna există o parte bună. Întoarse capul la stânga, apoi la dreapta și ridică mâinile, cu ochii strălucind.

— Nu există nicio bibliotecă.

— O, Doamne. Mi-am lăsat capul pe bordul mașinii.

— Bine, râse el oprind motorul. Atunci hai să mergem în altă parte.

— N-ar trebui să pornești motorul ca să mergem în altă parte? îl întrebai.

— Nu mergem cu mașina, zise el, ridicându-se de pe scaunul șoferului și intrând în autobuz. Așa, ia să vedem... Unde să mergem?

Își trecea degetele peste cotoarele cărților de călătorie și le citea denumirile cu voce tare.

— Paris, Chile, Roma, Argentina, Mexic...

— Mexic, spusei iute, aplecându-mă ca să îl văd mai bine.

— Mexic, mă aprobă el. O alegere bună, continuă, luând cartea de pe raft și privind întrebător spre mine. Ei? Nu vii? Avionul va decola în câteva momente.

Am zâmbit și am trecut în spatele scaunului. Ne-am așezat pe jos, unul lângă altul, și în acea zi am fost în Mexic.

Nu știu dacă știe cât de importante au fost clipele acelea pentru mine. Că m-a salvat de la disperarea absolută. Poate că știa și de aceea făcuse asta. În orice caz, era ca un înger care apăruse în viața mea cu autobuzul lui plin de cărți, la momentul potrivit, și care mă luase dintr-un loc îngrozitor și mă purtase spre un tărâm îndepărtat.

N-am stat în Mexic atât cât am fi sperat. De-abia ne cazasem la hotel, într-o cameră cu pat dublu, ne lăsasem bagajele

și ne îndreptam spre plajă. Eu mi-am cumpărat o pereche de bikini de la un vânzător de pe plajă, Marcus și-a comandat un cocteil și voia să se urce pe un skijet singur – eu refuzasem să îmi pun costumul de scafandru –, când s-a auzit o bătaie în ușa autobuzului și o femeie în vârstă, care m-a măsurat suspicios, a urcat pentru a-și căuta o carte. Ne-am ridicat în picioare, iar eu m-am uitat peste cărți, în timp ce Marcus o făcea pe gazda. Dădusem peste o carte despre suferință, care te învăța cum să treci peste durerea proprie sau cum să ajuți o persoană dragă aflată în suferință. Mi-am trecut degetele peste ea, în timp ce inima îmi bătea cu putere, de parcă aș fi găsit un vaccin magic pentru toate bolile lumii. Dar nu am luat-o din raft, nu știu de ce. Nu voiam să o vadă Marcus, să mă întrebe de ce o iau. Nu voiam să-i spun că tatăl meu a murit, fiindcă asta ar fi însemnat să fiu exact cine eram: o fată al cărei tată tocmai își luase zilele. Dacă nu-i spuneam, nu mai trebuia să fiu acea fată. Nu în ochii lui, în orice caz. Puteam fi acea fată doar în interiorul meu, puteam să o las să fiarbă de furie, să clocotească sub pielea mea sau să merg în Mexico și să o părăsesc la casa cu porțiță.

Privirea mi-a căzut asupra unei cărți mari, legate în piele, aflate la secțiunea „Informare“. Era cafenie, groasă, fără să aibă niciun autor sau titlu pe cotor. Am tras-o de pe raft. Era grea. Paginile erau zimțate pe margini, ca și cum ar fi fost rupte, nu tăiate.

— Deci ești un fel de Robin Hood în lumea cărților, spusei imediat ce bătrâna plecă, cu un roman siropos de dragoste sub braț. Aduci cărți celor care nu au niciuna.

— Cam așa ceva. Ce carte ai luat?

— Habar n-am, nu are titlu pe copertă.

— Încearcă cotorul.

— Nu e nici acolo.

Luă un dosar și își linse degetul, apoi răsfoi câteva pagini.

— Care e numele autorului?

— Nu are nume.

Se încruntă, apoi continuă să caute.

— Nu se poate. Deschide-o și vezi ce scrie pe prima pagină.

— Nu pot, râsei, e încuiată.

— Cred că-ți bați joc de mine, Goodwin.

— Ba nu, îi spusei râzând, apropiindu-mă de el. Pe bune, uite.

I-am întins-o și degetele noastre s-au atins, provocând furnicături de proporții seismice în fiecare zonă erogenă a corpului meu.

Copertele cărții erau ferecate cu o încuietore aurie, de care era prins un lăcățel auriu.

— Ce naiba... spuse el, trăgând de lacăt și făcând o serie de grimase care m-au făcut să zâmbesc. Numai *tu* puteai să alegi singura carte de aici care nu are autor sau titlu și e încuiată.

Râdeam amândoi. Lăasă lacătul în pace, căci privirile noastre se întâlneau.

Aceasta era partea în care eu ar fi trebuit să spun: „Am doar șaisprezece ani.“ Dar n-am putut. Pur și simplu n-am putut. V-am spus, mă simțeam mai mare. Toată lumea mi-a dat

mereu mai mulți ani decât aveam în realitate. Voiam să fiu mai mare. Oricum, nici nu conta, fiindcă nu aveam de gând să facem sex în autobuz, nu putea face pușcărie doar fiindcă se uita la mine. Totuși, ar fi trebuit să-i spun amănuntul ăsta atunci. Dacă am fi fost într-o carte veche, a cărei acțiune să se petreacă în secolul al nouăsprezecelea, în genul romanului *Pe aripile vântului*, în perioada aceea în care femeile erau proprietatea bărbaților și nu erau protejate deloc, n-ar fi contat, ne-am fi tăvălit prin fân în vreun hambar, am fi făcut orice voiam și nimeni nu ne-ar fi acuzat de nimic. Îmi venea să iau cartea aceea din raft, să o deschid și să sar în paginile ei cu el. Dar nu trăiam atunci. Eram în secolul douăzeci și unu. Eu aveam șaisprezece ani, aproape șaptesprezece, iar el avea douăzeci și doi. Văzusem pe legitimația lui. Din experiență, știam că băieții se aprind repede, dar că nu îi ține prea mult. Nicio șansă să aștepte să împlinesc șaptesprezece ani.

— Nu fi atât de tristă, zise el, ridicându-mi bărbia cu un deget. Nu îmi dădusem seama că suntem atât de aproape: era chiar în fața mea. Vârfurile încălțărilor noastre erau lipite.

— E doar... o carte.

Atunci am realizat că o țineam strâns, cu ambele mâini.

— Dar îmi place cartea, îi spusei zâmbind.

— Și mie îmi place, chiar foarte mult. E o carte drăguță și interesantă, dar este clar că nu o putem citi acum.

L-am privit printre gene, întrebându-mă dacă vorbeam de același lucru.

— Asta înseamnă că va trebui să ne uităm la ea până vom

găsi cheia.

Am zâmbit, simțind că îmi ard obrajii.

— Tamara!

Era un țișăt disperat. Am ieșit repede din autobuz. Rosaleen traversa strada, alergând spre mine, încruntată, cu ochii scăpărând, ca un om nebun. Arthur rămăsese pe trotuar, lângă mașină, calm. M-am liniștit. De ce făcea Rosaleen atâta caz?

— Tamara, spuse ea cu respirația întretăiată. Se uita când la Marcus, când la mine, ca o suricată în pericol. Întoarce-te acasă, copilă. Întoarce-te acasă, zise cu voce tremurătoare.

— Mă întorc, spusei îmbufnată. Am lipsit doar o oră.

Mă privi nedumerită, apoi se uită la Marcus, ca și cum ar fi așteptat o explicație de la el.

— Ce s-a întâmplat, Rosaleen? E ceva cu mama?

Nu zicea nimic. Deschise și închise gura, ca și cum ar fi încercat să-și găsească cuvintele.

— Se simte bine? întrebai, cuprinsă de panică.

— Da, îmi răspunse. Sigur că e bine.

Era tot nedumerită, dar începuse să se calmeze.

— S-a întâmplat ceva?

— Am crezut că ai... Se opri, privind în jur, ca și cum atunci și-ar fi dat seama unde se află, se îndreptă de spate, își trecu o mână prin păr și își netezi rochia, care se șifonase de la mersul cu mașina. Respira sacadat, dar încerca să se liniștească.

— Te întorci acasă?

— Sigur că da. Mă încruntai. I-am spus mamei unde plec.

— Bine, dar mama ta...

— Mama mea ce? întrebai pe un ton răspicat. Dacă nu era nimic în neregulă cu ea, atunci faptul că îi spusese unde plec ar fi trebuit să fie de ajuns.

Marcus își ținea mâna pe spatele meu, degetul lui mare desenând niște cercuri mici, amintindu-mi de Mexic și de celelalte locuri unde m-aș fi putut afla.

— Ar trebui să mergi cu ea, spuse Marcus încet. Eu oricum trebuie să plec. Poți să păstrezi asta, zise și arătă cu capul spre cartea pe care o țineam în mână.

— Mersi. Ne mai vedem?

Dădu ochii peste cap.

— Normal, Goodwin. Hai, du-te.

După ce am traversat strada și m-au așezat pe bancheta din spate a mașinii, am observat trei bărbați care fumau în fața unei cârciumi și care ne priveau cu insistență. Nu e ceva neobișnuit ca oamenii să se uite la tine, dar era ceva ciudat la felul în care o făceau. Arthur i-a salutat. Rosaleen a ținut capul plecat și ochii în pământ. Ochii celor trei bărbați ne-au urmărit, iar eu am întors capul, sperând să aflu care era problema lor. Oare se uitau fiindcă eram o străină? Dar mi-am dat seama că nu se uitau la mine. Toate privirile erau ațintite asupra lui Arthur și a lui Rosaleen. Ne-am urcat în mașină și nimeni nu a scos niciun cuvânt tot drumul.

Ajunși acasă, am urcat să văd ce face mama, cu toate că Rosaleen îmi spusese să nu mă duc. Stătea tot în balansoar, fără să se legene, privind grădina. Copacul era tot acolo. Am rămas puțin cu ea, apoi am plecat. Am coborât în living și m-am așezat

pe fotoliul pe care stăteam înainte de apariția lui Marcus. Am vrut să mă uit în albumul cu poze, dar dispăruse. Desigur, Rosaleen îl pusese la locul lui. Am oftat și l-am căutat în raftul pe care îl găsisem. Nu mai era acolo. M-am uitat la toate cărțile de pe raft, dar nici urmă de el.

Am auzit un scârțâit la ușă și m-am întors.

— Rosaleen! spusei, ducându-mi mâna la inimă. M-ai speriat.

— Ce faci acolo? întrebă ea, netezindu-și șorțul.

— Căutam un album foto pe care l-am văzut mai devreme.

— Album foto? Își ținea capul într-o parte, cu fruntea încrețită și o expresie de nedumerire pe chip.

— Da, l-am văzut mai devreme, înainte să apară biblioteca ambulantă. Sper că nu te superi, l-am luat să mă uit în el, dar acum – am ridicat mâinile în aer, râzând – a dispărut într-un mod misterios.

Dădu din cap, parcă neînțelegând.

— Nu, copilă, nu mai vorbi despre lucrul ăsta, îmi șopti.

Intră Arthur, cu un ziar în mână, iar ea tăcu. El își plimbă privirea de la mine spre ea.

Rosaleen se uita neliniștită la Arthur.

— Mă duc să mă ocup de cină. În seara asta avem miel la grătar, spuse ea încet.

El dădu ușor din cap și o urmări cu privirea până ieși din cameră.

Felul în care a privit-o m-a făcut să nu doresc să-l întreb

pe Arthur despre album. Felul în care a privit-o m-a făcut să mă gândesc la multe lucruri legate de Arthur.

În aceeași seară, le-am auzit vocile din dormitor. Sunete înfundate, care creșteau și scădeau în intensitate. Nu eram sigură dacă era vorba de o ceartă, în orice caz era diferit de modul în care discutau de obicei. Indiferent despre ce vorbeau, se străduiau să nu-i aud. Stăteam cu urechea lipită de perete, uimită că se făcuse liniște dintr-odată, când ușa dormitorului se deschise și apăru Arthur, care mă privea fix.

— Arthur, spusei, îndepărtându-mă de perete. Ar trebui să bați, am nevoie de intimitate.

Deși mă prinsese cu urechea lipită de perete, nu spuse nimic.

— Vrei să te duc la Dublin mâine dimineață? mormăi el.

— Ce?

— Ca să stai cu o prietenă.

Eram atât de încântată, încât am sărit în sus de bucurie și am sunat-o imediat pe Zoey, uitând să îl mai întreb care era motivul acestei plecări atât de neașteptate. Așa am ajuns să stau cu Zoey. Locuiam doar de două nopți în casa cu porțiță și de-abia așteptam să mă întorc la Dublin. Ne-am dus la locul unde mergeam altădată, pe plaja de lângă casa mea. Arăta diferit, lucru pe care-l uram. Și eu mă simțeam altfel și uram lucrul ăsta. La intrarea casei noastre fusese pusă o tăbliță: „De vânzare“. Mă enerva acest semn atât de tare, încât îmi făcea sângele să-mi fiarbă, inima să-mi bată mai tare și simțeam o dorință coplesitoare de a țipa ca o nebună. Zoey și Laura mă priveau de

parcă aş fi aterizat de pe o altă planetă, mă descoseau, așa că tot ce spuneam era disecat, analizat, interpretat greșit.

Văzând anunțul de vânzare, cele două prietene ale mele, deloc sensibile, se entuziasmară. Zoey trăncănea fără încetare cum ar fi să ne strecurăm în casă și să petrecem după-amiaza acolo, de parcă asta îmi mai lipsea în momentul acela al vieții mele. Laura, un pic mai drăguță, mă privea șovăitoare, în timp ce Zoey era întoarsă cu spatele la poartă și evalua situația, dar când nu am obiectat, a susținut ideea.

Nu știu cum am făcut, dar am reușit să-mi ascund entuziasmul de a da o tură prin fosta mea casă, în care tatăl meu își luase viața. În schimb, ne-am îmbătat și am complotat împotriva lui Arthur și a lui Rosaleen și a felului lor diavolesc de a fi. Le-am spus fetelor, nu, le-am *dezvăluit* cum stăteau lucrurile cu Marcus și autobuzul cu cărți, iar ele au râs, zicând că Marcus e un fraier, iar biblioteca ambulantă, cel mai penibil și plictisitor lucru de care auziseră în viața lor. Era deja super nașpa să ai o încăpere plină de cărți, dar să faci în așa fel încât cărțile să fie și mai accesibile, asta era chiar o prostie. Lucrul ăsta m-a durut, nu prea înțelegeam de ce. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar singura sursă de distracție și de evadare pe care o trăisem din luna în care murise tata fusese făcută bucăți. Cred că atunci am început să ridic un zid între noi. Știau și ele. Zoey mă privea cu ochii ei sașii pătrunzători, așa cum privea pe oricine era diferit: să fii diferit reprezenta cea mai mare ofensă posibilă din lume pentru ea. Nu avea cum să înțeleagă de ce, nu s-au gândit ce impact emoțional avuseseră asupra mea evenimentele prin care

trecusem și care aveau să mă schimbe nu doar pentru câteva săptămâni, ci în întregime, pentru totdeauna. Ele credeau că faptul că trăiam la țară avea un efect negativ asupra mea. Dar eu fusesem călcată în picioare, ca o plantă făcută una cu pământul, dar nu ucisă. La fel ca planta, nu aveam de ales, trebuia să cresc ciudat, într-o altă direcție decât cea dinainte.

Când Zoey s-a plictisit sau i-a fost teamă să discute lucruri de care nu avea habar, i-a chemat pe Fiachrá, Garóid și pe cel de-al treilea mușchetar, Colm, căruia eu îi spun Cabáiste – adică „varză“ în irlandeză. Nu stătusem de vorbă serios cu el în viața mea. Zoey făcu pereche cu Garóid, Fiachrá era partenerul Laurei, ceea ce pe Zoey părea să o lase rece, iar Cabáiste și cu mine stăteam și priveam marea, timp în care ceilalți patru se tăvăleau în nisip, scoțând sunete umede. Cabáiste lua câte o gură de vodcă, iar eu mă așteptam să fiu pipăită în orice moment. Ducea sticla la gură, luând câte o înghițitură, iar eu așteptam sărutul acela umed, cu gust de vodcă, vulgar, care mă înțepa ușor și mă făcea să vreau să vărs în același timp. Dar n-a făcut asta.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse el încet.

Comentariul lui m-a luat prin surprindere și m-am emoționat în așa hal, încât n-am mai putut vorbi. N-am putut să-i răspund, nici măcar nu mă puteam uita la el. M-am uitat în altă parte și am lăsat briza să-mi răvășească părul peste față, ascunzând lacrimile fierbinți care îmi cădeau pe obraji.

Faptul că fusesem călcată în picioare era evident, întrebarea mistuitoare era în ce direcție urma să o apuc.

Capitolul opt

Grădina secretă

Ori de câte ori plecam de acasă pentru o perioadă mai lungă de timp, de exemplu, când mergeam într-o excursie la Paris sau când mergeam cu prietenele la cumpărături la Londra, luam întotdeauna ceva cu mine care să îmi amintească de casă, lucruri mărunte. Odată, de Crăciun, eram la un bufet suedez într-un hotel, iar tata a furat un mic pinguin de plastic de pe o budincă, pe care l-a pus în desertul meu. Încerca să fie amuzant, dar eu aveam una dintre zilele acelea în care nimic din ce spunea sau făcea nu putea fi conceput ca amuzant și, nu știu cum, pinguinul a ajuns în buzunarul meu în acea zi. Apoi, luni de zile mai târziu, când eram plecată de acasă, mi-am băgat mâna în buzunar, am găsit micul pinguin și am râs. Gluma tatei, deși după câteva luni și nu în prezența lui, mi s-a părut amuzantă în cele din urmă. Nu știu cum ajunsese în geanta mea și călătorise prin toată lumea cu mine.

Era unul dintre acele lucruri la care nu trebuie decât să te uiți și îți amintești imediat de altceva. Nu sunt o persoană sentimentală, niciodată nu m-am atașat de ceva sau cineva de acasă. Sunt oameni cărora li se umplu ochii de lacrimi dacă se uită la un fleac, fiindcă le reamintește vag de ceva spus de cineva odată, acasă, când, în retrospectivă, toată lumea era fericită. Pentru mine, un obiect oarecare de acasă era ca un fel de platoșă, ca să nu mă simt complet singură, să simt că am ceva de acasă cu mine. Nu era sentimentalism, era doar nesiguranță.

Cu siguranță nu eram atașată de casa de la țară. Stătusem acolo doar câteva zile, dar în timpul escapadei mele acasă la Zoey luasem cu mine cartea pe care o găsisem la biblioteca ambulantă. Încă nu reușisem să o deschid, dar oricum nu intenționez să o citesc acasă la Zoey, nu când ele erau ocupate să îmi povestească noua lor sursă de amuzament – stați să vedeți –, ieșitul în oraș fără chiloți pe ele. Pe bune, a trebuit să râd. Apăruse o fotografie a lui Cindy Monroe, vedetă într-un *reality show* american, coborând din mașină pentru a intra într-un club, în ziua în care fusese eliberată după patruzeci și opt de ore petrecute în arest pentru conducere sub influența alcoolului, și în care nu purta lenjerie intimă. Pentru Zoey și Laura era un mare pas înainte pentru femei. Cred că atunci când feministele și-au scos sutienele și le-au dat foc, nu la aceste urmări se așteptau. I-am spus asta lui Zoey, iar ea m-a privit cu atenție, cu ochii mijiți, ca și cum ar fi fost regina care hotăra: „*Tăiați-i capul.*“⁶ Dar apoi a făcut ochii mari și a spus:

— Nu face nimic, aveam o bluză cu spatele complet gol,

n-aveam cum să port sutien.

Complet gol. Mort de-a binelea. Iarăși una dintre expresiile alea. Ori era cu spatele gol, ori nu. N-aveam nicio îndoială că așa era.

În orice caz, faptul că am fost trimisă acasă la Zoey – „trimisă“ era cuvântul corect – semăna cu o pedeapsă, mi se spusese să stau la colț, să mă gândesc la ce făcusem. În ciuda faptului că ar fi trebuit să simt că mă îndrept spre casă, că sunt din nou întregă, nu mă simțeam deloc așa. Astfel, am adus o parte din lumea nouă cu mine. Am adus cartea. Știam că este în geanta mea când dormeam pe canapeaua extensibilă din camera lui Zoey; am stat treze toată noaptea, vorbind câte-n lună și-n stele, dar știam că lucrul acesta străin, din noua mea viață detestată, mă ascultă și capătă o perspectivă asupra vieții pe care o dusesem. Aveam un martor. Îmi venea să-i spun să se întoarcă acasă și să le povestească tuturor lucrurilor acelora pe care le uram cum fusese viața mea. Cartea era micul meu secret ascuns de Laura și Zoey, un secret inutil și plictisitor, dar totuși un secret, aflat alături de mine, în geantă.

Așa că, atunci când Land Rover-ul lui Arthur a oprit în fața porții domeniului Kilsaney, iar eu am fost cuprinsă din nou de neagra disperare a noii mele nonvieți, am decis să iau cartea și să plec la plimbare. Știam că Rosaleen se va oftica că nu am intrat să-i povestesc de ultima modă, ieșitul pe stradă fără chiloți, dar tocmai gândul ăsta m-a ambiționat mai tare. Știam că mama va fi în același loc, în scaunul balansoar, fără să se legene, dar am preferat să îmi imaginez că făcea cu totul altceva, de pildă

piruete în grădină, goală pușcă, sau ceva de genul ăsta.

Niciodată nu mai plecasem atât de departe, pe *moșie*. Până la castel și înapoi, da, dar să mă îndepărtez câțiva kilometri, nu. Toate vizitele anterioare stătuserăm la ceai și sendvișuri cu șuncă la bucătărie, în timp ce mama vorbea despre lucruri de care nu-mi păsa, cu ciudații de unchiul și mătușa mea. Făceam orice – mâncam oricâte sendvișuri și prăjituri –, numai să ies din bucătăria aceea și să rătăcesc prin grădină. Nu voiam să merg în altă parte. Nu aveam spirit de explorator, orice presupunea mișcare mă plictisea. Nu fusesem nicicând suficient de curioasă pentru a împinge lucrurile mai departe. Nici în acea zi nu eram, dar mă plictisiseam în așa hal, că am lăsat geanta cu lucruri de schimb în grădină și dusă am fost.

M-am îndepărtat de casă, m-am îndepărtat de castel și am luat-o pe o potecă îngustă. Drumul era umbrit de stejari înalți de treizeci de metri, frasini și tise. Mirosea plăcut. Pământul era moale, după ce mii de ani frunzele și scoarța se depuseseră pe el, făcându-mă mai sprintenă, de parcă aș fi alergat în salturi într-un costum din lycra. Era o zi călduroasă, dar sub copacii bătrâni era răcoare. Păsările erau ca niște maimuțe hiperactive, scoteau sunete vesele și făceau salturi dintr-un copac în altul. Obosită după noaptea nedormită alături de prieteni, mergeam încet, în timp ce în minte îmi răsunau frânturi de conversații, noutăți pe care le aflasem – Laura luase pastila de a doua zi –, dar niciuna nu răsuna mai tare decât conversația pe care o aveam cu mine însămi. Pe aceea n-o puteam opri. Nu cred că mai gândisem atât de mult, vorbind atât de puțin ca acum, în viața mea.

Din când în când, când copacii erau mai rari, vedeam castelul în depărtare, dominând pajiștea, lacurile și copacii maiestuoși presărați ici și colo, în peisaj: plopî înalți și eleganți se ridicau ca niște pene care gâdilau cerul, stejari cu coroana bogată, iviți ca ciupercile după ploaie. Apoi castelul a dispărut din nou, părănd că joacă baba-oarba cu mine, dar drumul a început să șerpuiască la stânga, astfel că în curând puteam să fac o cotitură și să-l văd chiar în fața mea. După alte douăzeci de minute, am văzut poarta principală undeva, în dreapta mea. Am încetinit pasul. Intrarea gotică înnegrită nu-mi plăcea, era acoperită de buruieni, ca un prizonier de război lăsat să putrezească la marginea drumului. Liane verzi sau putrezite se cățăraseră pe poartă și atârnavu printre barele ruginite, ca niște brațe lungi și înfometate, făcând semn mașinilor care treceau, să le hrănească sau să le elibereze. Drumul principal, odinioară grandios, care ducea la castel fusese abandonat și era năpădit de buruieni, ca drumul cărămizilor galbene din *Vrăjitorul din Oz*. M-a trecut un fior. Deși își pierduse gloria, nu mi-a stârnit mila, precum castelul. Rănile lui erau grotești, spre deosebire de ale castelului, care m-au făcut să-mi doresc să ridic o mână și să le alin cu degetele; acestea erau urâte și mă făceau să întorc privirea.

Aș fi vrut să găsesc o altă cale de a intra, să nu trec pe sub poarta gotică stranie, așa că m-am strecurat printre copaci și am luat-o pe câmp. Mă simțeam mai în siguranță la adăpostul copacilor, decât pe cărarea bătătorită de normanzii călare, care fluturau sălbatic capetele țaranilor înfipte în vârful săbiilor ridicate.

Trunchiurile copacilor erau fascinante, îmbătrânite și ridate ca picioarele elefanților, împletite uneori ca picioarele îndrăgostiților. Unele se ridicau să se atingă, înghețând în poziția aceea generații întregi, până ce creșteau din nou, se răsuceau și își schimbau poziția. Rădăcinile ieșiseră la suprafață, apoi intraseră la loc în pământ, ca niște țipari alunecoși în apă. Mă împiedicam adesea de câte o rădăcină ieșită în afară, dar mă țineam de trunchiul unui copac bine plasat. Asta făceau copacii, îmi puneau piedică, apoi mă prindeau, mă gădilau cu frunzele păienjenişului lor și mă loveau peste față cu ramurile lor. Am dat la o parte crengile, pentru a trece prin anumite porțiuni, iar ele au ripostat imediat, ca niște catapulte, lovindu-mă cu obrăznicie pe la spate.

De la un pâlcc de copaci m-am îndreptat spre altul. Aerul era parfumat, albinele zumzăiau în pomii înfloriți, trecând lacome de la un mănunchi de petale la altul, dorind să aibă totul, dar prea nerăbdătoare să aleagă doar unul. În jurul meu, pe pământ, erau fructe, probabil din sezonul trecut, unele putrezite, altele uscate, ca prunele. Am luat una de pe jos și am încercat să-mi dau seama ce era după miros. Măr pădureț. L-am aruncat și m-am șters pe mâini. Atunci mi-am dat seama că trunchiul copacului de lângă mine era acoperit de inscripții. Bietul pom fusese scrijelit de multe ori. Era evident că nu toate fuseseră făcute în aceeași zi, nici măcar în același an sau secol. De la înălțimea de doi metri în jos, trunchiul era acoperit de nenumărate nume gravate în scoarță, unele înconjurate de inimi, altele în dreptunghiuri, dar toate declarându-și prietenia și

iubirea.

Mi-am trecut degetul peste numele „*Frank și Ellie*“, „*Fiona și Stephen*“, „*Siobhan și Michael*“, „*Laurie și Rose*“, „*Michelle și Tommy*“. Toți își declarau iubirea eternă. Mă întrebam dacă mai trăia vreunul dintre ei. Niciunul dintre ceilalți copaci nu era scrijelit, doar acesta. M-am dat câțiva pași înapoi și mi-am dat seama care era motivul. Era un fel de luminiș în jurul lui, îmi imaginam păturile întinse acolo, la picnic, prietenii adunându-se și iubiții furișându-se pentru a fi împreună sub pom.

Am lăsat livada și am căutat următorul pâlț de copaci. Deodată un zid mi-a apărut în față și jocul meu cu copacii a luat sfârșit.

Am încercat să pășesc cu grijă, fără să scot un sunet, dar copacii m-au dat de gol. Sunete exagerate și ecouri ale crenguțelor care trosneau sub pașii mei și foșnetul frunzelor când îmi făceam drum printre ele au alertat zidul de sosirea mea. Nu știam ce clădire era în față mea, dar nu era castelul, fiindcă era prea departe. Nu știam de existența altor clădiri, cu excepția căsuțelor dărăpănate de la celelalte trei intrări, închise de mult, de parcă ar fi fost o zi, secretă, când toată lumea s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Piatra din care era construit zidul nu era aceeași ca la castel, dar pentru ochiul meu neexperimentat nici nu era departe, era veche și fărâmicioasă. Marginea de sus a zidului era inegală, nu mai atingea înălțimea de odinioară. Nu exista un acoperiș, era doar peretele. Nici poartă sau creneluri nu se zăreau pe întreaga lungime și, în mare parte, spre deosebire de castel, supraviețuise

loviturilor vieții. Am ieșit la marginea pădurii, simțindu-mă ca un arici care și-a părăsit habitatul și s-a trezit pe o șosea, orbit de farurile mașinilor, nesigur. Mi-am lăsat prietenii semeți în urmă și, sub privirile lor atente, am pornit-o de-a lungul zidului.

Când zidul s-a terminat, am cotit și l-am văzut continuând. Apoi deodată am auzit o femeie fredonând un cântecel, dincolo de zid, și am avut un șoc. În afară de unchiul meu, Arthur, nu mă așteptam să dau peste vreo formă de viață. Am strâns cartea la piept, ascultând murmurul acela. Era blând, duios, vesel, mult prea degajat pentru a fi vorba de Rosaleen și prea vesel ca să fie al mamei mele. Părea să fredoneze ca să-i treacă timpul, să se gândească la altceva, era o melodie pe care nu o știam sau poate o inventase pe loc. Briza verii aducea cu ea un miros dulce și cântecul ei. Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de perete, ascultându-l.

Când am atins zidul cu capul, ea s-a oprit din fredonat, iar eu am deschis repede ochii și m-am desprins de perete.

M-am uitat în jur, nu o vedeam, deci n-ar fi avut cum să mă zărească. Când bătăile inimii au revenit la normal, ea a început din nou să fredoneze. Am mers pe lângă perete, urmărind piatra gri cu degetul, simțindu-i structura sfărâmicioasă, părțile netede sau colțuroase sub degetele mele fierbinți. Soarele mă ardea nemilos, umbra copacilor nu mai ajungea până la mine. Peretele se termina brusc și am privit în sus, unde am văzut o arcadă ornamentală impunătoare, care marca intrarea.

Mi-am băgat doar capul înăuntru, ca să nu fiu văzută de

misterioasa care cânta, și am descoperit o grădină împrejmuită, care arăta impecabil. De unde mă aflam, în fața arcadei, vedeam niște trandafiri cățărați, înfloriți, mărginind o alee care ducea la o altă intrare. Am îndrăznit să fac câțiva pași pentru a vedea și restul grădinii. În mijlocul ei erau mai multe flori: mușcate, garoafe, crizanteme și altele, ale căror nume nu le știam. Florile se revărsau din coșuri agățate și vase ornamentale uriașe, care marcau aleea centrală. Nu-mi venea să cred că vedeam această oază în mijlocul unei zone atât de împădurite, de parcă cineva ar fi luat o băutură carbogazoasă, ar fi agitat-o și ar fi deschis-o aici, în interiorul acestor ziduri, iar culoarea ar fi explodat, vopsind fiecare colțișor într-o altă nuanță. Albinele zburau din floare în floare, pe ziduri lujerele plantelor erau pline de flori. Simțeam miros de rozmarin, lavandă și mentă, din apropiere. Într-un colț exista o seră, alături de circa douăsprezece cutii din lemn aflate pe suport. În clipa aceea mi-am dat seama că, purtată de curiozitate, hoinăream prin grădină, iar fredonatul încetase.

Nu știam la ce să mă aștept, dar ceea ce am văzut chiar m-a luat prin surprindere. La capătul grădinii, sursa fredonatului, adică persoana respectivă, mă privea de parcă aș fi aterizat de pe o altă planetă. Era îmbrăcată în ceva ce semăna cu un costum spațial alb, avea capul acoperit de un vâl, în mâini purta mănuși de cauciuc, iar în picioare, cizme lungi de cauciuc. Arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-o navă spațială, în mijlocul unui dezastru nuclear.

I-am zâmbit încurcată și i-am făcut cu mâna.

— Bună. Vin cu gânduri bune.

Stătea nemișcată, ca o statuie. Eram neliniștită, un pic stânjenită, așa că am făcut ca de obicei, m-am rățoit.

— La ce naiba te holbezi așa?

Nu știi cum a reacționat, având în vedere că purta o cască ca a lui Darth Vader. Cum se uita în continuare, așteptam să-mi spună că eu eram Luke, iar ea era tatăl meu².

— Măi să fie, zise ea însuflețită, parcă ieșind din transă. Știam eu că am un mic vizitator.

Își scoase tot ce avea pe cap, dând la iveală o femeie mult mai bătrână decât mă așteptasem. Probabil avea peste șaptezeci de ani.

Se îndrepta spre mine, iar eu aproape că mă așteptam să sară de pe un picior pe celălalt, ca și cum nu ar fi existat gravitație. Era ridată, foarte ridată, iar pielea îi atârna ca și cum timpul ar fi topit-o. Ochii ei albaștri sclipeau ca Marea Egee, amintindu-mi de o zi pe iahtul tatei, când priveam marea și apa era atât de limpede, încât se vedeau nisipul și sutele de peștișori colorați. Dar ochii ei erau atât de translucizi, încât reflectau toată lumina. Apoi își scoase mânușile și îmi întinse mâna. Deși era o zi toridă, iar mânușile erau groase, mâna ei era netedă și răcoroasă ca marmura.

— Sunt sora Ignatius, zâmbi ea, fără să-mi strângă mâna, ci ținând-o într-ale sale.

— Ești călugăriță, izbucni eu.

— Da, râse ea. Sunt călugăriță, nu mi-ai spus nicio noutate.

Era rândul meu să zâmbesc și am râs, înțelegând dintr-

odată totul: cămara plină cu borcănașe de miere, cutiile de lemn din grădină, costumul spațial care mi se păruse ridicol pentru o femeie în vârstă.

— O cunoști pe mătușa mea.

— Ah.

Nu știam cum să interpretez acest răspuns. Nu a părut surprinsă, dar nici nu mi-a pus întrebări. Încă îmi ținea mâna într-ale ei. Nu voiam să mi-o retrag, doar era călugăriță, dar nu mă simțeam în largul meu. Am continuat să vorbesc.

— Mătușa mea este Rosaleen, iar unchiul meu este Arthur. El e administrator aici. Locuiesc în casa de la poartă. Vom sta cu ei... o vreme.

— Vom sta?

— Eu și mama.

— A! Își ridicase sprâncenele atât de mult, încât păreau două omide gata să se transforme în fluturi și să își ia zborul.

— Dar Rosaleen nu ți-a spus? Eram un pic iritată, dar în același timp îi eram recunoscătoare lui Rosaleen pentru că ne respecta intimitatea. Măcar așa nu se va vorbi despre nou-veniți în caricatura aia de oraș.

— Nu, răspuse ea. Apoi, fără să zâmbească, repetă hotărât: Nu.

Părea contrariată, așa că am sărit în apărarea lui Rosaleen, pentru a salva prietenia pe care îmi închipuiam că o aveau.

— Sunt sigură că s-a gândit să ne lase puțin timp să ne acomodăm cu... înainte de a le spune celorlalți.

— Să vă acomodați cu...

— Mutarea aici, spusei târăganat.

Oare era un lucru rău să minți o călugăriță? Deși nu mințeam... Am intrat în panică. Simțeam că mă încălzesc și transpir. Sora Ignatius spunea ceva, gura i se deschidea și se închidea, dar nu auzeam niciun cuvânt al ei, mă gândeam la faptul că o mințisem, la Cele Zece Porunci, la iad și tot restul, dar nu doar la asta, mă gândeam cât de frumos ar fi să spun acele cuvinte cu voce tare. Era călugăriță, probabil că puteam avea încredere în ea.

— Tata a murit, izbucnii, întrerupând vorbele frumoase pe care mi le spunea. Auzii tremurul teribil din vocea mea și apoi, din senin, așa cum se întâmplase și când stătusem cu Cabáiste, lacrimile începură să îmi curgă pe obraji.

— O, copilă, zise ea imediat, deschizând brațele și îmbrățișându-mă. Cartea ne ținea la o oarecare distanță, fiindcă continuam să o țin strâns la piept. Chiar dacă era o străină, era călugăriță, așa că îmi lăsaî capul pe umărul ei, fără să mă abțin, zguduită de hohote de plâns, în timp ce ea mă legăna și mă mângâia ușor pe spate. Eram în mijlocul unui vaiet sfâșietor, de genul „De ce a făcut asta? De ceee?“, când o albină zbură direct spre mine și se așeză pe buza mea. Țipai și mă smulsei din brațele sorei Ignatius.

— Albina! țipai, ȝopăind și încercând să scap de ea, căci mă urmărea. Doamne, ia-o de pe mine.

Sora Ignatius mă privea amuzată.

— Doamne, soră, te rog, ia-o de pe mine. Fugi, fugi! strigai dând din mâini ca o nebună. Trebuie să te asculte, sunt

albinele tale blestemate.

Sora Ignatius ridică degetul și strigă cu o voce joasă.

— Sebastian, nu!

M-am oprit să mă uit la ea, uitând de plâns.

— Sper că nu vorbești serios, nu le dai nume albinelor.

— Ba da, acolo pe trandafir e Jemima, iar dincolo, pe mușcată, e Benjamin, spuse ea cu vioiciune.

— Nu pot să cred, îi spusei ștergându-mi lacrimile, jenată de ieșirea mea. Și eu care credeam că *eu* am probleme mentale.

— Sigur că nu vorbesc serios, zise, apoi începui să râdă, un râs fermecător, de copil, care mă înveseli imediat.

Cred că atunci mi-am dat seama că o iubesc pe sora Ignatius.

— Mă numesc Tamara.

— Da, spuse ea, studiindu-mă atent, de parcă m-ar fi cunoscut deja.

Am zâmbit, avea o expresie care mă făcea să râd.

— Ai voie să vorbești? Nu ar trebui să taci? Privii în jur. Nu-ți face griji, n-o să le spun.

— Multe dintre surori ar fi de acord cu tine, chicoti ea. Dar da, am voie să vorbesc. Nu am făcut un legământ al tăcerii.

— A. Celelalte călugărițe te disprețuiesc pentru asta?

Ea râse iarăși, un râs clar, cristalin.

— Deci n-ai mai văzut oameni de ani de zile? Este împotriva regulamentului? Nu-ți face griji, n-o să te spun. Deși Obama e acum președintele Statelor Unite, glumii eu. Cum nu răspunse, îmi îngheță zâmbetul pe buze. Fir-ar să fie. N-ar trebui

să știi lucruri din astea? Lucruri din lumea „exterioară“? Probabil că atunci când ești călugăriță e ca la „Big Brother“.

Ea ieși din transă și râse iar, părând copilăroasă.

— Ce figură ești!

Spusese asta cu un zâmbet, așa că nu mă simțeam ofensată.

— Ce ai acolo? mă întrebă, arătând spre cartea pe care o strângeam în continuare la piept.

— O, asta. Am găsit-o ieri în... Ăă. De fapt, îți datorez o carte.

— Asta-i bună!

— Serios. Marcus, adică biblioteca ambulantă, a fost alaltăieri pe aici și te căuta, dar nu am știut cine ești și unde stai.

— Atunci îmi datorezi o carte, spuse ea cu o sclipire în ochi. Ia să văd, de cine e scrisă?

— Păi nu prea știu cine-i autorul sau ce conține. Nu cred că e *Biblia* sau ceva asemănător, s-ar putea să nu-ți placă, zisei, nedorind să i-o dau. Ar putea conține scene de sex, înjurături, homosexuali, oameni divorțați, lucruri din astea.

Mă privi cu buzele strânse, încercând să nu zâmbească.

— Nu pot s-o deschid, recunoscui în sfârșit, întinzându-i-o. E încuiată.

— Hai să vedem. Urmează-mă.

Se îndreptă spre cealaltă intrare a grădinii, ținând cartea în mâini.

— Unde te duci? strigai după ea.

— Unde *ne* ducem, mă corectă ea. Hai să cunoști

surorile, vor fi încântate să te vadă. Iar în timp ce stai de vorbă cu ele, eu îți voi deschide cartea.

— O, nu, nu e nevoie. Alergai să o prind din urmă și să-mi recuperez cartea.

— Suntem doar noi patru, nu mușcăm, mai ales când mâncăm din plăcinta cu mere a sorei Mary, dar să nu-i zici că am spus asta, adăugă ea încet, chicotind din nou.

— Dar, soră, nu prea mă pricep la oamenii sfinți. Nu prea știu ce să le spun.

Râse din nou și se îndreptă spre livadă, în costumul ei ciudat.

— Ce e cu copacul acela scrijelit? întrebai, încercând să țin pasul cu ea.

— A, ai văzut livada noastră de meri? Se spune că mărul este pomul iubirii, spuse ea făcând ochii mari și gropițe în obraji. Mulți dintre tinerii din împrejurimi și-au declarat iubirea pe scoarța pomului aceluia. În plus, e nemaipomenit pentru albine, zise ea prinzând viteză, ieșind de sub vraja poveștii magice de iubire. Iar albinele le fac bine pomilor. Arthur îi îngrijește nemaipomenit, avem cele mai delicioase mere Granny Smith.

— O, de aceea face Rosaleen trei mii de tarte cu mere pe zi. Am mâncat atâtea mere, că în curând or să-mi iasă prin... urechi.

Râse cristalin.

De-abia mai răsuflam, încercând să țin pasul cu mersul ei rapid.

— Cum se face că sunteți doar voi patru?

— Nu multe fete vor să fie călugărițe în zilele noastre. Nu e, așa cum ai spune tu, *cool*.

— Nu e vorba că nu e *cool*, ceea ce, între noi fie vorba, cam așa e, și nu vreau să-L jignesc pe Dumnezeu sau Biserica, dar cred că e o chestie legată de sex. Dacă ați avea voie să faceți sex, cred că o mulțime de fete ar vrea să fie călugărițe. După ce perspective am, cred că voi fi și eu, în curând.

Sora Ignatius râse.

— Toate la timpul lor, copilă, toate la timpul lor. Ai doar șaptesprezece ani. Aproape optsprezece, cred.

— Am șaisprezece.

Se opri și mă studie, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Șaptesprezece.

— Șaptesprezece în câteva săptămâni.

— Optsprezece în câteva săptămâni, se încruntă ea.

— Aș vrea eu, dar, sincer, am doar șaisprezece ani, dar lumea a crezut întotdeauna că sunt mai mare.

Mă privi ca pe un obiect extraterestru, concentrată. Apoi o luă din nou la picior. După cinci minute de mers în pas voi, suflam greu, în schimb, sora Ignatius nici măcar nu transpirase. Ajunserăm la niște clădiri care semănau cu niște dependințe și grajduri vechi. Prima era o biserică.

— Aici e capela, îmi explică sora Ignatius. A fost construită de familia Kilsaney la sfârșitul secolului al optsprezecelea.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea, amintindu-mi de proiectul meu de la școală, nevenindu-mi să cred că eseul pe care

Îl luasem de pe internet nu era doar o temă, ci purul adevăr. Era o capelă mică, din piatră cenușie, cu doi stâlpi în față, crăpați precum suprafața unui deșert care nu mai văzuse apă de zeci de ani. Deasupra era o clopotniță. Alături se afla un cimitir înconjurat de un grilaj ruginit, menit să împiedice morții să iasă sau hoinarii să-și facă veacul pe acolo. Îmi dădea fiori. Mă oprisem din mers și mă uitam la el, iar sora Ignatius mă privea la rândul ei.

— Grozav. Locuiesc în apropierea unui cimitir. Foarte tare.

— Toate generațiile familiei Kilsaney sunt îngropate aici, spuse ea încet. În fine, cât de mulți a fost posibil: acolo unde nu au găsit trupurile, au îngropat doar capetele.

— Ce vrei să spui cu „nu au găsit trupurile“? întrebai, îngrozită.

— Generații de război, Tamara. Unii membri ai familiei Kilsaney au fost întemnițați la Castelul Dublin, alții au fost exilați sau au participat la revoluții.

Se așternu tăcerea, în timp ce priveam pietrele funerare, unele verzi, acoperite de mușchi, altele negre și strâmbe, inscripțiile fiind atât de șterse, încât de-abia puteai distinge literele.

— Locul ăsta îți dă fiori. Chiar trebuie să locuiți atât de aproape de el?

— Eu mă rog aici.

— Te rogi pentru ce? Să nu-ți cadă pereții în cap? Mi se pare că stau să cadă.

— Este o biserică sfântă.

— Nu pot să cred. Se țin slujbe în ea?

— Nu, zâmbi ea. Ultima dată când a fost folosită era...

Închise ochii, iar buzele se închiseră și se deschiseră, ca și cum ar fi făcut zeci de ani de rozariu. Apoi făcu ochii mari. Știi ce, Tamara, ar trebui să cauți tu să afli data exactă. Avem și numele tuturor. Sunt înăuntru, hai, vino să arunci o privire.

— Ăă, nu. Mulțumesc foarte mult.

— Probabil o s-o faci când vei fi pregătită, spuse ea înaintând. Alergai să o prind din urmă.

— De cât timp locuiți aici? întrebai, urmând-o într-una dintre anexe, care era folosită ca magazie de scule.

— De treizeci de ani.

— Treizeci de ani? Cred că ați fost foarte singure în tot acest timp.

— O, nu, era mult mai animat când am venit, dacă-ți vine să crezi. Surorile erau mai mobile atunci. Eu sunt cea mai tânără, mezina – râse ea cu râsetul acela de copil. Exista un castel, iar în căsuța de la poartă... era într-adevăr mai multă lume. Dar îmi place că acum e liniște și pace. Natură. Simplitate. E momentul să stai liniștit.

— Dar castelul n-a fost incendiat în anii douăzeci?

— O, castelul a fost incendiat de mai multe ori în istorie. Odată a ars doar o parte. Familia a muncit pentru a-l renova. Și au făcut o treabă foarte bună. Era chiar frumos.

— Ai intrat în castel?

— Desigur. Mă privi surprinsă. De multe ori.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Un incendiu, zise ea, fără să mă privească. Găsi trusa pe masa de scule, unde era un talmeș-balmeș, și o deschise, dând la iveală cinci sertare pline cu tot felul de obiecte demne de un meșter priceput.

— Încă unul? dădui ochii peste cap. Pe bune, e ridicol. Alarma noastră de incendiu era conectată la pompieri. Vrei să știi cum am aflat? Fumam în camera mea și nu am deschis fereastra, fiindcă afară era ger, iar ușa nu stătea întredeschisă, se închidea. Așa că am dat muzica tare, iar în câteva minute în dormitorul meu a dat buzna un pompier super drăguț, care credea că în cameră arde ceva.

Se așternu liniștea. Sora Ignatius asculta, în timp ce scormonea prin trusa cu scule.

— Apropo, și el a crezut că am șaptesprezece ani, râsei eu. După aia a sunat la noi și a vrut să vorbească cu mine, dar a răspuns tata la telefon, care l-a amenințat cu pușcăria. Ce dramatic!

Tăcere.

— Și toată lumea a scăpat cu bine?

— Nu, spuse ea, aruncându-mi o privire. De-abia atunci văzui că avea ochii plini de lacrimi. Din nefericire, nu.

Clipea des ca să scape de lacrimi, în timp ce răscolea zgomotos prin sertare, mâinile ei ridate, dar ferme dând la o parte cuie și șurubelnițe. Pe mâna dreaptă avea un inel de aur, care arăta ca o verighetă. Era strâns în jurul degetului, băgat atât de adânc în carne, încât nu cred că și l-ar fi putut scoate, nici

dacă ar fi vrut. Voiam să o întreb mai multe lucruri despre castel, dar n-am vrut să o necăjesc și mai tare. Cum făcea atâta zgomot căutând o șurubelniță potrivită, oricum nu ne-am fi înțeles.

A încercat câteva, iar eu m-am plictisit și am început să mă învârt prin garaj. Erau rafturi până în tavan, pline cu tot felul de nimicuri. O masă care se întindea pe trei laturi era de asemenea plină cu multe fleacuri și drăcii care nu știam la ce folosesc. Era ca o peșteră a lui Aladin pentru cei pasionați să meșterească totul singuri.

M-am uitat în jur, cu capul plin de întrebări în legătură cu noile informații pe care le aflasem despre castel. Deci fusese locuit după incendiul din 1920, sora Ignatius îmi spusese că locuia aici de treizeci de ani și că intrase în castel după renovări. Asta însemna undeva pe la 1970. Totuși, castelul părea nelocuit de mai mult timp.

— Restul pe unde sunt?

— Înăuntru. E ora de odihnă. E „*Verdict: crimă*“ la televizor. Le place la nebunie.

— Nu, am vrut să spun restul familiei Kilsaney. Unde sunt?

— Părinții, oftă ea, s-au mutat la verii lor din Bath. Nu puteau suporta să mai vadă castelul în starea asta. Nu aveau nici timp, nici energie, și nici bani, vezi bine, ca să-l repare.

— Mai vin în vizită?

Mă privea cu tristețe.

— Au murit, Tamara. Îmi pare rău.

Am ridicat din umeri.

— Nu face nimic. Nu mă deranjează. Vorbisem pe un ton prea vioi, de parcă m-aș fi apărut. De ce? Chiar nu-mi păsa. Doar nu-i cunoșteam, de ce m-aș fi sinchisit? Dar îmi păsa. Poate fiindcă tatăl meu murise și simțeam că orice poveste tristă era povestea mea. Nu știu. Mae, bona mea, urmărea documentare despre cazuri de omor reale, care fuseseră rezolvate. Când părinții mei erau plecați, se uita la televizorul din living la „*Dosarele FBI*“, ceea ce pe mine mă îngrozea. Nu din cauza detaliilor sângeroase, văzusem altele și mai rele, ci din cauza faptului că era atât de fascinată de felul în care erau povestite crimele. Mă gândeam că poate voia să ne omoare în somn, dar făcea cele mai bune clătite, așa că nu voiam să o acuz, ca să nu se simtă ofensată și să nu le mai facă. Urmărind emisiunile acelea am învățat că expresia „*a da de un fir*“ venea de la un cuvânt mai vechi care însemna ghem de sfoară, fiindcă în mitologia greacă un bărbat a folosit un ghem ca să iasă din labirintul Minotaurului. E ceva care te ajută să ajungi la capătul unui lucru sau la începutul acestuia. La fel ca sistemul de navigație prin satelit al Barbarei sau ca dâra mea de firimituri de la casa cu portită până la Killiney; uneori habar nu avem unde ne aflăm, avem nevoie de un fir care să ne arate de unde să începem.

În sfârșit, lacătul a cedat și s-a deschis.

— Soră Ignatius, ai talente nebănuite, o tachinai eu.

Râse din inimă. Când ridică coperta grea, inima începu să-mi bată mai tare de emoție. Vocea lui Zoey și a Laurei îmi spuneau că ar trebui să fiu jenată și chiar eram, până când Tamara din această lume nouă le-a alungat cu un băț. Dar când

sora Ignatius deschise cartea, jena aceea reveni și se intensifică, aducând cu ea enervarea, fiindcă în carte nu scria nimic. Doar pagini goale.

— Hm... Ia te uită, zise sora Ignatius, frunzărind paginile îngălbenite și zimțate pe margini, de parcă ar fi fost din alte vremuri. Pagini goale care așteaptă să fie umplute, zise ea mirată.

— Ce palpitant! Dădui ochii peste cap.

— Mai palpitant decât una gata scrisă. Pe aceea nu ai putea să o folosești.

— Dar aş putea să o citesc, de aceea se numește *carte*, mă răstii, simțindu-mă încă o dată dezamăgită de acest loc.

— Ai prefera să ți se dea o viață gata trăită, Tamara, la care să stai și să te uiți, sau ai prefera să o trăiești tu însăși? mă întrebă ea, zâmbind.

— Ă, poți să o păstrezi tu, îi spusei, nemaifiind interesată de acel lucru pe care îl strânsesem la piept și care mă dezamăgise.

— Nu, draga mea, e a ta. Folosește-o.

— Eu nu scriu. Urăsc lucrul ăsta. Fac umflături la degete. Scrisul îmi dă dureri de cap. Oricum nu pot, aparține bibliotecii ambulante. Marcus o să mi-o ceară înapoi.

Am constatat că vocea mi se înmuiase la ultima propoziție. Destul de imatur, m-am chinuit să nu zâmbesc.

Sora Ignatius observase totul și se uita la mine zâmbind, cu sprâncenele ridicate.

— Poți să te întâlnești cu Marcus ca să *discuțați* despre

carte, mă tachină ea. Vă înțelege, așa ca mine, că cineva a donat jurnalul bibliotecii, confundându-l cu o carte.

— Dacă o iau, nu încalc vreo poruncă, ceva?

Sora Ignatius și-a dat ochii peste cap, imitându-mă, și, cu toate că eram prost-dispusă, m-a făcut să zâmbesc.

— Dar nu am nimic de scris, spusei, îmbunându-mă.

— Întotdeauna se găsește ceva de scris. Scrie ce gândești. Sunt sigură că îți trec multe gânduri prin cap.

Am luat cartea înapoi, prefăcându-mă că nu mă interesează deloc subiectul și spunând cu emfază că numai tâmpiții țin jurnale. Dar în sinea mea eram foarte ușurată că o primisem înapoi. Părea că locul ei este în brațele mele.

— Scrie despre ce se află aici, zise Sora Ignatius arătând spre tâmplă, și despre ce este aici, și arată spre inimă. Așa cum a spus odată un mare om, scrie despre grădina secretă. Toți avem una.

— Iisus?

— Nu, Bruce Springsteen.

— Pe a ta am găsit-o astăzi, zâmbii. Grădina ta nu mai e secretă, soră.

— A, ce bine, întotdeauna e plăcut să o împarți cu altcineva. Arată spre carte: sau cu ceva.

[6](#) Replica Reginei Inimilor din *Alice în Țara Minunilor*, de Lewis Carroll. (N. tr.)

[7](#) Aluzie la filmul *Războiul stelelor*. (N. tr.)

Capitolul nouă

Un lung rămas-bun

Se însera când am ajuns la casa cu portiță, cu mațele chiorăind, căci nu mai mâncasem de când mama lui Zoey ne făcuse clătite cu gem de afine la prânz. Ca și data trecută, Rosaleen stătea în pragul casei, mișcându-și îngrijorată capul de la stânga la dreapta, de parcă în orice moment aș fi putut să apar. De cât timp stătea acolo?

S-a îndreptat de spate când m-a văzut venind și și-a netezit rochia. Era o rochie ciocolatie, cu un imprimeu de viță-de-vie de la tiv până la guler. O pasăre zbura lângă un sân, iar mai târziu am observat alta pe fesa stângă. Nu cred că designerul intenționase asta, dar înălțimea ei dictase în mod ironic locul acestora.

— Ai apărut, copilă.

Îmi venea să ripostez că nu sunt un copil, dar am zâmbit silit. Mă hotărâsem să fiu mai tolerantă cu Rosaleen. Marcus, în

seara asta sunt Tamara cea bună.

— Ți-am păstrat mâncarea caldă în cuptor. N-am putut să te mai așteptăm, i-am auzit mațele chiorăind de foame de la ruină.

Mă deranjau multe lucruri din ceea ce spusese. În primul rând, că nu îi spusese lui Arthur pe nume, în al doilea rând, discuția se învârtea din nou în jurul mâncării și, în al treilea rând, numise din nou castelul o ruină. În loc să sară ca arsă, Tamara cea politicoasă zâmbi dulce, apoi spuse:

— Îți mulțumesc, Rosaleen. De-abia aștept să mănânc în câteva minute.

Am dat să mă îndrept spre scări, dar mișcarea ei bruscă, un fel de salt ca al unui atlet la linia de start, care așteaptă semnalul de începere a cursei, m-a țintuit în loc. Fără să mă întorc, așteptam să aud ce îmi va spune.

— Mama ta doarme, așa că te rog să nu o deranjezi.

Nu mai avea tonul acela amabil. Nu îmi dădeam seama ce are în cap, dar probabil că nici ea. Tamara cea nu chiar atât de bună o ignoră și urcă scările. Am bătut încet la ușa mamei, simțind privirea sfredelitoare a lui Rosaleen în urma mea. Fără să mă aștept la vreun răspuns din partea mamei, am intrat.

Încăperea era mai întunecoasă ca înainte. Perdelele nu erau trase, dar ultimele raze de lumină ale soarelui care apunea nu mai aveau puterea de peste zi. Era pentru prima dată în ultima lună când mama părea o mumie. Păturile galbene o acopereau până la piept, iar brațele erau lipite de corp, de parcă un păianjen uriaș ar fi înfășurat-o în pânza lui pentru a o ucide și a o mânca.

Îmi imaginam că doar Rosaleen putea să o învelească în asemenea hal, ar fi fost practic imposibil ca mama să se fi înfășurat atât de strâns de una singură. Am tras un pic de pătură, i-am ridicat brațele și am îngenuncheat lângă ea. Avea o față liniștită, de parcă și-ar fi aplicat masca ei cosmetică preferată, cu iaurt și smântână. Era atât de liniștită, încât a trebuit să-mi apropii urechea de fața ei pentru a mă asigura că respiră.

M-am uitat la ea, la părul lung și blond, răsfirat pe pernă, la genele lungi, la pielea ei perfectă. Buzele erau un pic întredeschise și respira încet.

Poate că din ce v-am povestit până acum v-ați format o impresie greșită despre mama. O văduvă îndurerată, care se uită pe fereastră cu mintea răvășită, așezată într-un balansoar și îmbrăcată cu un capot cu mâneci largi, pare imaginea unei bunicuțe. De fapt, nu e deloc bătrână. E frumoasă.

Are doar treizeci și cinci de ani, e mai tânără decât mamele tuturor prietenelor mele. M-a făcut la vârsta de optsprezece ani. Tata era mai în vârstă, avea douăzeci și opt de ani. Tatei îi făcea plăcere să îmi povestească cum s-au cunoscut, deși povestea era ușor diferită de fiecare dată. Cred că îi făcea plăcere că doar el și mama știau adevărul. Asta îmi plăcea la tata și nu m-am supărat niciodată că nu mi-au spus adevărul, poate că nu ar fi fost la fel de interesant ca toate acele povești pe care mi le spunea și pe care le vedeam cu ochii minții. Numitorul comun al acestor povești era că s-au cunoscut la un banchet din lumea bună, privirile lor s-au întâlnit, iar el a știut că trebuie să fie a lui. Eu râdeam și îi aminteam că spusese exact același lucru

și despre iapa pe care o văzuse la familia Goff.

Atunci tăcea, zâmbetul îi pierea și avea privirea aceea distantă care parcă spunea că și-ar fi dorit să nu aibă o fiică adolescentă, în timp ce mama părea să reflecteze în tăcere asupra vorbelor mele. Aș fi vrut să le spun că nu am vorbit serios, că așa eram eu, că mă lua gura pe dinainte și spuneam numai răutăți. Dar nu puteam să le spun așa ceva părinților mei, eram prea mândră. Nu eram obișnuită să îmi cer scuze. Dar dacă refuzam să retractez cele spuse, nu o făceam doar din cauza mândriei mele, ci și pentru că simțeam că era adevărat. Tata chiar *asta* spusese când venise de la familia Goff. Zicea același lucru și când vedea un ceas nou, o barcă nouă sau un costum nou: „Ar trebui să-l vezi, Jennifer, trebuie să mi-l iau.“ Iar când tata voia ceva, obținea. Mă întrebam dacă mama fusese la fel de neputincioasă ca iapa familiei Goff, ca iahtul din Monaco și tot ce altceva din lume își dorea tata să aibă. Dacă așa a fost, nu o compătimeșc deloc pentru clipa ei de slăbiciune.

Nu mă îndoiam de iubirea tatei pentru mama. O adora. O sorbea din priviri, o mângâia, îi deschidea ușile, îi cumpăra flori, pantofi, genți, tot felul de surprize pentru a-i arăta că se gândește la ea. Îi făcea mereu complimente pentru lucrurile cele mai ridicole, ceea ce mă enerva la culme. Pe mine nu mă complimenta niciodată pentru lucrurile respective. Nu mă luați cu Sigmund Freud, nu eram geloasă, era tatăl, nu soțul meu, știu că aici nu se aplică aceleași reguli, de fapt nici nu voiam. Totuși... Nu poți să-ți pierzi fiica, nu-i așa? Copilul tău va fi întotdeauna al tău, fie că îl vezi, fie că nu. O soție, însă, poate fi

pierdută ușor. Se poate plictisi și își poate lua tălpășița. Era atât de frumoasă, încât ar fi putut avea aproape orice bărbat, iar tata știa lucrul acesta. Comentariile lui la adresa ei, făcute cu dragoste, mi se păreau de-a dreptul paterne:

— Iubito, povestește-le ce ai spus ieri când te-a întrebat chelnerul dacă dorești desert. Haide, iubito, spune-le.

— O, nu a fost mare lucru, George.

— Haide, spune-le, Jennifer, scumpo, a fost atât de amuzant!

Atunci mama se conforma:

— Am zis doar că simt cum acumulez calorii numai uitându-mă la meniul pentru desert, iar oamenii zâmbeau binevoitori, în timp ce tata se umfla în pene, mândru de cât de amuzantă era soția lui, iar mama zâmbea. Un zâmbet misterios, care nu dezvăluia nimic, iar eu voiam să mă ridic și să strig: „Ce porcărie! Poanta asta e veche de trei mii de ani! Și nici măcar nu e amuzantă.“

Nu știi dacă mama vedea lucrurile la fel ca mine. Ea doar zâmbea, iar zâmbetul acela ascundea un milion de răspunsuri. Poate că asta îl enerva pe tata, felul ei interiorizat de a fi. Poate că nu știa ce simte ea cu adevărat. Nu erau ca alte perechi, care își dădeau ochii peste cap sau care își căutau nod în papură și se certau din orice fleac. Ei erau greșos de amabili unul cu celălalt. Ea cu fața imobilă, el cu complimentele. Sau poate că nu înțeleg eu ce se petrecea între ei fiindcă n-am fost niciodată îndrăgostită. Poate că iubirea înseamnă să vrei să declanșezi un val mexican de aici până în Uzbekistan de fiecare dată când partenerul tău face

sau spune ceva cât se poate de banal. Eu n-am trăit asta cu nimeni.

Am simțit mereu că eu și tata suntem foarte diferiți. Când el se teme, sau se teme că cineva ar putea pleca, îl complimenta pentru orice. De exemplu, dacă ne vizitau prietenele mamei, de obicei se enerva și le ignora cât timp erau la noi, dar când plecau, făcea tot ce putea să le dea cea mai caldă îmbrățișare și un zâmbet ca să le expedieze cât mai repede. Tata era genul care stătea la ușă și îți făcea cu mâna până ce mașina nu se mai vedea. Mi le imaginam pe prietenele mamei ajunse acasă și spunând: „George este așa un domn, când am plecat m-a îmbrățișat cu căldură și m-a ajutat să urc în mașină. Aș vrea să te porți și tu așa cu prietenele mele, Walter.“

Tata făcea impresie bună mai ales la sfârșit, nu la început, ceea ce face ca moartea lui să fie cu atât mai simbolică. Eu eram exact opusul. Așa cum îi ușurasem Barbarei sarcina de a mă părăsi, făcând remarci urâte la adresa ei, la fel procedasem cu mama și cu tata toată viața mea. Oamenilor le e mai ușor să mă părăsească dacă în acel moment mă urăsc. Nu observasem că ceilalți păstrau și înmagazinau comportamentul meu răsfățat, comentariile mele sarcastice. Făceam asta de când eram copil.

Îi imploram pe mama și pe tata să nu mai iasă în oraș atât de des, dar fără niciun folos.

Singurele momente când rămâneau acasă erau acelea în care simțeau nevoia să-și încarce bateriile. Obosiți și sătui de compania celui alt, fiecare se retrăgea în camera lui. Nu stăteam niciodată împreună. Am aflat acum că ceea ce mi-aș fi dorit mai

mult decât orice ar fi fost să ne petrecem timpul liber acasă, împreună, nu doar în niște momente impuse, în care mă chemau ca să îmi ofere un cadou sau să facă un anunț-surpriză.

— Uite, Tamara, știi cât de norocoasă ești, începea mama, care se simțea vinovată fiindcă îmi cumpărau toate acele lucruri. Există o mulțime de băieți și fete care nu au această oportunitate...

Iar în capul meu nu mai simțeam încântarea pe care credeau ei că o voi simți, deși încercam să nu arăt. Nu-mi auzeam decât vocea interioară, care spunea bla, bla, bla, treceți la subiect, ce-mi mai dați de data asta?

— Dar, fiindcă ești cuminte și apreciezi toate lucrurile pe care le ai, și fiindcă ești fata noastră dragă...

Bla, bla, bla. Nu e un cadou, nu văd nimic în cameră. Mama nu are buzunare, tata își ține mâinile băgate într-ale lui, deci nu au nimic ascuns. Mergem undeva. Azi e miercuri. Tata merge la curse joia, iar mama are ședința lunară de dezintoxicare a colonului, deci nu plecăm nicăieri până vineri. Înseamnă că va fi o chestie în weekend. Unde am putea merge mai aproape la sfârșit de săptămână?

— Am vorbit despre asta de ceva timp și credem...

Bla, bla, bla. Poate că mergem la Londra în weekend. Dar ei se duc mereu la Londra, iar eu am mai fost acolo, iar acum par încântați. Deci mergem undeva unde nu am mai fost până acum. La Paris. E destul de aproape. Au multe lucruri de făcut acolo, mama poate merge la cumpărături, iar tata se poate ține după ea, să-i cumpere în secret lucrurile care îi plac, dar pe care ea nu și le

cumpără fiindcă sunt prea scumpe... Dar eu ce pot face? Ce pot să fac la Paris? O, m-am prins. Eurodisney. Mișto.

— Te lăsăm să ghicești, spunea mama plină de entuziasm.

— Vai, mamă, e imposibil, cum să ghicesc? spuneam, încercând să par nedumerită și încântată în același timp și să pară că mă gândesc serios la asta. Îmi mușc buzele. „Mergem în weekend la mătușa Rosaleen și la unchiul Arthur?“ îi întreb. Am observat de-a lungul timpului că dacă spui ceva foarte departe de ceea ce constituie surpriza, părinții devin și mai încântați, gândindu-se ce surprinsă vei fi. Sunt gata să mai spun alte două destinații de rahat, când mama explodează încântată. Săraca.

— Mergem la Eurodisney, la Paris! exclama, țopăind bucuroasă, iar tata scotea broșura ca să-mi arate unde vom sta. Mama se uită la mine ca să-mi vadă reacția, tata stă aplecat peste broșură, arătându-mi tot felul de chestii. Ce vom face, ce vom vedea, ce vom primi, ce vom cumpăra. „Uită-te la asta“, îmi zicea dând paginile, uită-te la asta. Chestii, chestii, chestii.

Indiferent cât sunt părinții de inteligenți și de atenți, copiii sunt cu un pas înaintea lor.

Să revenim: într-o seară am făcut mare tam-tam, înainte să iasă în oraș. Le-am reproșat multe, nu pentru a-i face să se simtă vinovați, ci pentru că așa simțeam. Dar oricum au plecat și fiindcă au simțit probabil că m-au părăsit, nu m-au pedepsit pentru obrăznicia de care dădusem dovadă. Știam din experiență că, indiferent ce le voi spune, ei tot vor pleca, așa că, în loc să mă simt tristă și jenată în fața lui Mae că am fost lăsată acasă, îi

expediam. Eu dețineam controlul.

Tata s-a purtat ciudat în ultimele săptămâni înainte de a muri, poate și mai înainte. Nu am spus nimănui. Cred că pentru asta există jurnalele. Credeam că ne va părăsi. Simțeam că se întâmplă ceva ciudat, dar nu știam ce anume. Era neobișnuit de drăguț. Așa cum am spus, cu mama se purta mereu frumos. Cu mine era drăguț dacă și eu mă purtam frumos, dar acum era ca un fel de adio prelungit din ușă. O foarte lungă și frumoasă ultimă impresie. Un lung la revedere, mort de-a binelea. Simțeam că se va întâmpla ceva, fie că vom pleca noi sau că va pleca el.

Chiar când zeci de oameni m-au întrebat despre comportamentul lui înainte de acea noapte, am păstrat aceeași expresie inocentă și nedumerită ca a mamei:

— Nu, nu, n-am observat nimic neobișnuit. Ce era să le spun? Că în săptămâna dinaintea morții lui simțeam că rămânea la ușă și ne făcea cu mâna mult timp după ce dispărusem din raza lui vizuală?

Simțeam că se va petrece ceva și am procedat cum știam eu mai bine: l-am dat la o parte. Eram mai afurisită decât de obicei, mă purtam mai urât ca de obicei, fumam în casă, veneam acasă băută, lucruri de felul ăsta. Îl provocam mai mult. Certurile noastre erau mai dure, reproșurile, mai personale. Lucruri îngrozitoare. Am procedat ca atunci când eram copil și nu voiam să-i las să plece. I-am spus să plece. Îl urăsc pentru că a făcut ce a făcut și pentru momentul pe care și l-a ales. Dacă s-ar fi întâmplat în orice altă seară, aș fi putut să-l jelesc. Acum îl jelesc și mă urăsc, este prea greu de suportat. Oare nu s-a gândit la ce

voi simți, mai ales după ultima noastră discuție? Mi-am luat cel mai urât rămas-bun, iar el a făcut cel mai urât lucru drept răspuns. Poate nu din cauza mea, dar cearta noastră cu siguranță nu l-a ajutat.

Nu știu dacă și mama a simțit că se petrecea ceva cu el. Poate a simțit, dar n-a spus-o niciodată. Dacă nu a simțit, atunci am fost singura. Ar fi trebuit să spun ceva, sau mai bine, ar fi trebuit să fac ceva pentru a-l opri.

Îmi pare rău, tată.

Ce-ar fi fost, ce-ar fi fost, ce-ar fi fost dacă... Cum ar fi dacă am ști ce ne aduce ziua de mâine? Oare am repara totul? Oare am putea?

Capitolul zece

Scara spre ceruri

A doua zi de dimineață am hotărât să iau micul dejun alături de mama, în dormitorul ei. Lucrul ăsta se pare că o îngrijora pe Rosaleen, care zăbovea în camera mamei prea mult, mutând mobilele, așezând masa pentru amândouă la fereastră, trăgând perdelele, deschizând fereastra, închizând-o la scurt timp, deschizând-o iar și întrebându-mă dacă nu este prea frig.

— Rosaleen, te rog, îmi spusei blând.

— Da, copilă, zise ea, continuând să facă patul, umflând furios pernele, netezind păturile. Nu m-ar fi mirat dacă s-ar fi apucat să lingă cearșafurile înainte de a le așeza peste pătură, ca pe niște plicuri.

— Nu e nevoie să faci asta, o să fac eu patul după micul dejun. Du-te jos la Arthur, sunt sigură că vrei să fii acolo când va pleca la lucru.

— Mâncarea lui este pe masă și îl așteaptă, iar pachetul e

tot acolo. Continua să scuture, să netezească și, dacă nu era mulțumită, să o ia de la capăt.

— Rosaleen, repetai cu calm.

Mi-a aruncat o privire pe furiș. Când privirile ni s-au întâlnit, a înțeles că jocul ei se încheiase, dar mă privea așteptând să o spun. Nu-și închipuia că voi îndrăzni. Am înghițit în sec.

— Dacă nu te superi, aș vrea să petrec puțin timp cu mama. Doar noi două, te rog.

Uite că o spusese, Tamara adulta își spusese părerea. Dar comentariul meu a fost urmat inevitabil de o privire rănită, apoi a dat drumul încet pernelor și a șoptit:

— Bine.

Nu m-am simțit prost.

În sfârșit a părăsit camera, iar eu am rămas tăcută. Fiindcă nu auzisem scârțâitul scării, știam că era la ușă, ascultând, veghind, protejându-ne sau dorind să ne încuie acolo, nu eram sigură. De ce se temea atât de mult?

În loc să port o conversație cu mama, așa cum încercasem în ultima lună, am decis să nu mai lupt cu tăcerea ei și să stau răbdătoare lângă ea, în tăcere, ceea ce părea să-i facă bine. Din când în când, ridicam o felie de fruct, iar ea o lua și o mânca cu înghițituri mici. Părea încântată, de parcă se uita la un ecran uriaș aflat în grădina din spate, pe care eu nu îl puteam vedea. Ridica sprâncenele și le cobora, de parcă ar fi reacționat la spusele cuiva, zâmbea cochetă, ca și cum și-ar fi amintit un secret. Chipul ei ascundea un milion de secrete.

După ce am petrecut suficient timp cu ea, am sărutat-o

pe frunte și am părăsit camera. Jurnalul pe care mai înainte îl țineam cu mândrie la piept era acum ascuns bine sub patul din camera mea. Mă simțeam de parcă aș fi alergat undeva pentru a depozita un mare secret. Eram un pic jenată, trebuie să recunosc. Eu și prietenele mele nu țineam jurnale. Nici măcar nu ne scriam. Țineam legătura prin Twitter și Facebook, postând fotografiile din vacanțe, din serile noastre în oraș, probând rochiile în cabinele de probă ale marilor magazine și consultându-ne. Ne dădeam permanent SMS-uri, ne trimiteam pe e-mail ultimele bârfe și făceam schimb de chestii amuzante, dar toate erau lucruri de suprafață. Vorbeam despre lucruri pe care le puteai vedea, pe care le puteai atinge, nimic de profunzime, nimic emoțional.

Chestia asta cu jurnalul e ceva ce ar fi făcut Fiona – fata din clasa noastră cu care nu vorbea nimeni, cu excepția Sabrinei, cealaltă tociară, care lipsea mult de la școală din cauza unei migrene. Fiona își găsea un loc liniștit doar al ei, un colț al clasei în pauză sau sub un pom din curtea școlii, și își băga nasul într-o carte sau mângălea ceva într-un carnetel. Râdeam de ea pe vremea aceea. Dar cine râde la urmă, râde mai bine. Cine știe ce scria.

Exista un singur loc unde aș fi putut merge pentru a scrie în jurnal. L-am luat de sub pat și am coborât scările în goană, strigând:

— Rosaleen, ies puțin...

Papucii făceau zgomot pe scările șubrede și când am ajuns la ultima treaptă și am sărit cu grația unui elefant, m-am pomenit cu Rosaleen în fața mea.

— Doamne, Rosaleen! Îmi dusei mâna la inimă, speriată. M-a măsurat dintr-o privire și a văzut jurnalul. L-am strâns protector la piept, asigurându-mă că sacoul acoperă jumătate din carte.

— Unde pleci? mă întrebă ea liniștită.

— Ies puțin... pe-aici.

A aruncat iar o privire spre jurnal. Nu se putea abține.

— Vrei să-ți dau ceva de mâncare la tine? O să fii lihnită de foame.

Lihnită de foame. Soare fierbinte. Mort de-a binelea.

— Am pâine proaspătă și pui, salată de cartofi și roșii cherry...

— Nu, mulțumesc, am burta plină de la micul dejun. Mă îndreptai din nou spre ușă.

— Atunci câteva fructe. Un sendviș cu șuncă și brânză, salată de varză de la...

— Nu, Rosaleen, mulțumesc.

— Bine, spuse cu o privire rănită. Să ai grijă, da? Să nu pleci prea departe. Să rămâi în raza vizuală.

Adică în raza ei vizuală.

— Doar nu plec la război, zâmbii. Doar... prin împrejurimi.

Într-un spațiu închis, unde fiecare știa mereu în ce cameră sunt ceilalți, voiam câteva ore în care să am locul meu, timpul meu.

— Bine, spuse ea.

— Nu fi atât de îngrijorată.

— Nu sunt prea sigură... Își coborî privirea și își netezi rochia cu ambele mâini. Mama ta te-ar lăsa să pleci?

— Mama? M-ar lăsa să mă duc și pe Lună, doar să nu-i mai stau pe cap.

Nu eram sigură că Rosaleen se liniștise. De fapt, cred că era și mai îngrijorată. Brusc mi-am dat seama de un lucru: Rosaleen nu era mamă, dar cum în casa ei liniștită mama intrase în hibernare, Rosaleen trebuia să aibă grijă de amândouă.

— Înțeleg, zise încet.

Am întins mâna spre ea. Se încordă, așa că m-am retras imediat.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Mama și tata mă lăsau să merg unde voiam. Stăteam toată ziua în oraș cu prietenele. Într-o zi am plecat singură la Londra cu o prietenă. Ne-am dus și ne-am întors în aceeași zi. Tatăl ei are avion. A fost ca lumea. Avea doar șase locuri, toate doar pentru mine și Emily. Apoi, când a împlinit șaptesprezece ani, părinții ei ne-au lăsat să zburăm cu avionul la Paris. Sora ei mai mare a venit cu noi atunci. Avea nouăsprezece ani, era la facultate, mă rog.

Asculta cu atenție, mult prea nerăbdătoare, prea neliniștită, prea disperată.

— O, ce drăguț, zise Rosaleen însuflețită, privind cu ochii ei verzi, înfometăți toate cuvintele care-mi ieșeau din gură. În curând e ziua ta. Așa cadouri primeai de ziua ta? Se uita în jur, de parcă ar fi putut găsi un avion prin casă. Ei, noi nu putem să-ți oferim așa ceva...

— Nu, nu asta voiam să spun. Nu de asta ți-am spus

povestea. Doar că... Nu contează, Rosaleen, îi zisei grăbită. Trebuie să plec. Trecui pe lângă ea și mă îndreptai spre ușă. Îți mulțumesc, oricum.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de a închide ușa a fost privirea ei îngrijorată, de parcă ar fi spus ceva ce nu trebuia. Își făcea griji pentru ce-mi puteau oferi și ce nu. După câte se părea, vechea mea viață îmi oferea oricum mai mult decât se putea. Ca un amorez disperat, care se oferă să-ți aducă luna și stelele de pe cer, când știe că așa ceva n-ar fi posibil în veci. Eu, ca fraiera, am crezut. Atunci credeam că e mai bine să am mai mult decât mai puțin, dar acum cred că acel prea mult n-ar fi trebuit să fie nicidecum al meu, ar fi trebuit să iau doar ce era al meu, iar restul să-l dau înapoi. Aș alege oricând viața simplă a lui Rosaleen și a lui Arthur. În acest fel, nu riști să fii nevoit să dai înapoi lucrurile pe care le iubești.

Pe alea din grădină, m-am întâlnit cu poștașul. Încântată să văd o față nouă, l-am întâmpinat cu un zâmbet larg.

— Bună, îl oprii, ținându-i calea.

— Bună și ție, domnișoară. Duse mâna la chipiu, ceea ce mi se păru demodat, dar foarte drăguț.

— Sunt Tamara, îi întinsei eu mâna.

— Încântat să te cunosc, Tamara.

Crezând că am întins mâna după corespondență, îmi dădu plicurile. În spatele meu am auzit ușa deschizându-se, iar Rosaleen a venit în fugă.

— 'Neața, Jack, strigă ea, călcând apăsat pe alea. Pe astea le iau eu, zise și aproape că îmi smulse plicurile din mână.

Îți mulțumesc, Jack, adăugă cu o privire severă, în timp ce și le îndesa în buzunarul șorțului, ca o mamă-cangur.

— Așa... Își plecă capul, ca și cum ar fi fost muștrat. Și pentru casa de vizavi... Îi înmână mai multe plicuri, se răsuci pe călcâie, se sui pe bicicletă și dispăru după colț.

— Să știi că nu le mâncam, îi spusei lui Rosaleen, uluită. Ea râse scurt, apoi intră în casă. Ciudat, tot mai ciudat.

Exista un singur loc unde puteam să merg pentru a scrie în jurnal. Simțind fierbințeala drumului sub papucii de cauciuc, m-am îndreptat spre castel. Am zâmbit când am trecut printre copacii care se dădeau la o parte, ca o cortină care se deschidea pentru primul act.

„Ne revedem“, i-am zis.

Am colindat prin încăperile sale, plină de respect. Nu-mi venea să cred că focul făcuse atâtea stricăciuni. Nimic, absolut nimic nu sugera că cineva ar fi trăit acolo de cel puțin un secol. Nu existau șeminee, dușumele sau tapet. Nimic altceva decât cărămizi, buruieni și o scară spre un etaj care nu mai exista, ducând spre cer, de parcă dintr-un pas uriaș ai fi putut ajunge la un nor. O scară spre ceruri.

M-am așezat pe ultima treaptă, cu jurnalul pe genunchi. Mă jucam cu stiloul greu pe care îl șterpelisem din biroul lui Arthur și mă uitam la cartea închisă, încercând să mă gândesc ce să scriu. Voiam ca primele mele cuvinte să însemne ceva, nu voiam să fac o greșeală. Până la urmă m-am gândit la ceva și am deschis cartea.

Când am văzut prima pagină, am rămas cu gura căscată.

Pagina fusese deja scrisă, fiecare rând era scris îngrijit... cu scrisul *meu*.

Am sărit în picioare, speriată. Jurnalul a căzut pe jos. M-am uitat în jur, cu inima bătându-mi nebunește, încercând să văd dacă nu mi se făcuse o farsă crudă. Pereții jerpeliți mă priveau, iar deodată mi s-a părut că văd mișcări și aud zgomote în jurul meu, pe care nu le observasem înainte. Arbuștii și buruienile fremătau, pietrele se mișcau, am auzit pași în spatele meu și în interiorul zidurilor, dar nu se vedea nimeni. Era doar imaginația mea. Poate că și paginile scrise ale jurnalului erau la fel.

Am respirat adânc și am ridicat jurnalul de jos. Coperta de piele se zgâriase pe pietre, era prăfuită, așa că am șters-o pe pantaloni. Prima pagină se rupsesse puțin în cădere, dar nu, mintea nu-mi juca feste, când m-am uitat din nou, și pe prima, și pe a doua pagină era scrisul meu.

Era imposibil. Am comparat data cu cea de la ceasul de mână. Era data de a doua zi, de sâmbătă. Dar azi era vineri. Probabil că ceasul meu nu mergea bine. M-am gândit imediat la Rosaleen și la felul în care se uitase la jurnal de dimineață. Oare scrisese în el? Dar n-avea cum. Jurnalul fusese ascuns cu grijă sub pat. Amețită, m-am așezat pe scară și am început să citesc, dar privirea îmi sărea de la un cuvânt la altul și a trebuit să mă întorc de câteva ori, și să o iau de la capăt.

Sâmbătă, 4 iulie
Dragă jurnalule,

Asta e ceea ce ar trebui să scriu? N-am mai scris în așa ceva până acum și mă simt ca o tocilară absolută. Deci, dragă jurnalule, îmi urăsc viața. Pe scurt, iată despre ce este vorba: tatăl meu s-a sinucis, noi ne-am pierdut casa și absolut totul. Mi-am pierdut viața, mama și-a pierdut mințile, iar acum locuim într-un sat uitat de lume, împreună cu doi sociopați. Acum câteva zile mi-am petrecut după-amiaza cu un tip extrem de drăguț, pe care-l cheamă Marcus, vicepreședinte la Tocilar SRL, o bibliotecă ambulantă. Alaltăieri am cunoscut o călugăriță care are albine și desface lacăte, iar ieri mi-am petrecut mai toată ziua la ruine...

„Ruine“ era tăiat și alături fusese scris:

castel, pe o scară spre cer, pe care am urcat și am fost tentată să sar pe un nor, care să mă poarte departe de acest loc. Acum este noapte, m-am întors în camera mea și scriu în jurnal, așa cum m-a convins sora Ignatius că ar trebui să fac. Da, e călugăriță, nu un travestit, așa cum am crezut prima dată.

Am oftat și mi-am ridicat privirea. Cum era posibil? M-am uitat în jur, căutând răspunsuri. M-am gândit să fug acasă și să îi spun mamei, lui Rosaleen, să le sun pe Zoey și pe Laura. Cine naiba m-ar fi crezut? Sau chiar dacă m-ar fi crezut, cum m-ar fi ajutat?

Castelul era atât de liniștit, încât părea că norii, perfect rotunzi și albi ca niște heruvimi, se mișcau cu o sută de kilometri la oră. Se auzi un foșnet sub o buruiană, un puf de păpădie plutea în aer, provocându-mă să-l prind, apropiindu-se, apoi îndepărtându-se imediat, luat de briza ușoară. Am respirat adânc și mi-am ridicat fața spre soarele fierbinte. Soare fierbinte. Mort de-a binelea. Am închis ochii și am expirat încet. Chiar îmi plăcea să-mi petrec timpul la castel. Am deschis ochii și am continuat să citesc, deși mi se făcuse pielea de găină:

Îmi place să-mi petrec timpul la castel. Ar trebui să fie urât, dar nu e. La fel ca Jessie Stevens, cu nasul lui spart și urechile de conopidă de la rugby, care ar trebui să fie urât, dar nu e. Ar fi trebuit să fac lucrul ăsta mai repede, chestia asta cu scrisul. Am pierdut vremea la Zoey, când ea și Laura m-au înnebunit de cap cu povestea lor cu chiloții. În fine.

Mama încă nu a ieșit din camera ei. În ciuda sentimentului că vreau să mă prăbușesc și să mor – m-am pricopsit cu o răceală după ziua de ieri –, am decis să mănânc micul dejun în grădina din spate, lângă copac, fiindcă știam că o să mă vadă. Am întins pătura albastră de cașmir din camera mea și am pus pe ea câteva fructe. Aveau gust de carton. Nu-mi era foame, toată energia mea se consumase încercând să o conving pe mama să iasă din casă. Am încercat să par lipsită de griji, așa că m-am sprijinit pe coate și am stat pe burtă cu picioarele încrucișate, ca și cum n-aș fi avut nicio grijă.

Încercam să o ademenesc să iasă afară, dar nu a venit. Credeam că dacă va lua aer, dacă va vedea acest loc, dacă va veni la castel, poate că va vedea ce vedeam și eu și atunci va ieși din transa în care se afla. Normal că nu vrea să mai trăiască dacă stă toată ziua închisă, în dormitor. Doar dacă ieși afară îți dai seama că viața merge înainte și că trebuie să te lași dusă de val.

Nu știi de ce Rosaleen și Arthur nu fac mai mult pentru a o ajuta. Un mic dejun, un prânz și o cină suficiente pentru a hrăni un elefant nu erau ceea ce îi trebuia. Ar trebui să stau de vorbă cu Rosaleen, poate și cu Arthur, este fratele ei, ar trebui să dea o mână de ajutor. Din câte văd, în afară de salutul lor ciudat prin atingerea frunților atunci când am sosit, el nu i-a adresat niciun cuvânt. Cât de ciudat!

După ploaia de ieri...

Gata, atunci am știut că era o tâmpenie, fiindcă astăzi era cea mai frumoasă și însorită zi. Nici urmă de ploaie. Am continuat să citesc cu o sprânceană ridicată, așteptându-mă ca Zoey și Ashton Kutcher să sară de undeva, de după stâlpi.

...m-am pricopsit cu o răceală. Rosaleen m-a înfășurat aproape cu forța într-o pătură de lână, m-a așezat în fața focului și m-a silit să mănânc supă de pui. Am pierdut jumătate de zi transpirând abundent lângă acel foc puternic și încercând să o conving că nu sunt pe moarte. Mi-a acoperit capul cu un prosop și m-a obligat să-l țin deasupra unui vas cu apă clocotită și

soluție mentolată pentru a-mi desfundă căile respiratorii. În timp ce asudam sub prosop, mi s-a părut că aud soneria. M-a asigurat că nu. Ar fi trebuit să accept oferta sorei Ignatius de a mă usca la ea acasă. În definitiv, cât poate fi de înfricoșătoare o mănăstire de măicuțe?

Mâine mi-am propus să evit un alt atac de cord și să-mi gădesc un loc liniștit pentru a scrie în jurnal. Probabil că voi face plajă în bikini, ca să aibă fazanii la ce se uita. S-ar putea să nu fie atât de rău. Închizi ochii și poți ajunge oriunde dorești. Pot sta pe malul lacului și să-mi imaginez că sunt la o piscină în Marbella, că stropii lebedelor care își scutură penele sunt făcuți de mama; ea nu stătea pe un șezlong ca toți ceilalți, ci la marginea piscinei. Își lăsa mâna să plutească la suprafața apei, lovind-o ușor. Parcă erau piciorușele unui copilăș, care lipăia de colo-colo. Făcea asta ca să se răcorească sau fiindcă îi plăcea sunetul. Îmi plăcea să-l ascult. Deși, din nu știu ce motiv, îi spuneam mereu să se potolească. Ceva de spus în tăcere, ceva ce ar putea să o facă să deschidă ochii și să mă privească.

Cine putea ști toate astea? Doar mama.

Poate că voi face plajă pe unde tunde Arthur iarba, sperând că va trece cu mașina peste mine. Dacă nu mă ucidea, măcar nu mai trebuia să mă epilez.

Arthur nu e chiar atât de rău. Nu spune prea multe. Nici

măcar nu are prea multe reacții, dar îmi place de el. În majoritatea timpului. Nici Rosaleen nu e atât de rea, doar că trebuie să încerc să o înțeleg. A reacționat atât de ciudat azi la masa de seară – musaca, vai, ce bun – când i-am spus că am stat de vorbă cu sora Ignatius... Mi-a spus că sora trecuse pe la ea de dimineață, dar că nu îi spusese că m-ar fi întâlnit. Probabil asta s-a întâmplat când eram la duș. Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă pe perete și să asist la conversația lor. Apoi m-a interogat despre subiectele pe care le-am discutat cu ea. Pe bune, m-a descusut întruna, chiar și Arthur părea deranjat. Oare credea că o mint? Chiar era ciudat. N-ar fi trebuit să-i spun ce aflasem despre castel. Acum știu că indiferent de ce informații aș avea nevoie, nu le voi afla de la ea. Cred că Rosaleen și Arthur sunt foarte diferiți. Sau eu sunt altfel. Niciodată nu m-am gândit la asta. Poate că problema a fost întotdeauna cu mine.

În cazul în care voi muri deshidratată, iar cineva va citi acest jurnal, trebuie să spun că plâng noapte de noapte. Toată ziua mă țin cât pot de tare – lăsând la o parte faza cu libelulele și cu ruinele castelului –, dar cum intru în pat și stau întinsă în întuneric, mi se pare că lumea se învârte cu mine. Atunci plâng. Uneori, lungi perioade de timp, perna mea este udă de lacrimi. Alunecă pe la colțul ochiului, pe lângă urechi și mă gâdilă pe gât, uneori ajungând mai jos. Sunt atât de obișnuită cu lacrimile, încât uneori nici nu-mi dau seama că plâng. Are sens ce spun? Înainte, plângeam când cădeam și mă loveam sau fiindcă mă certasem cu tata sau eram beată și cel mai mic lucru mă supăra. Dar acum, mă rog... Sunt tristă, așa că o să plâng. Uneori

încep, apoi mă opresc, convinsă că totul va fi bine. Alteori nu reușesc să mă conving și încep iar să plâng.

Îl visez de multe ori pe tata. Rar e chiar el, de cele mai multe ori este un amestec de fețe omenеști. Visul începe cu el, apoi devine un profesor de la școală, apoi devine Zac Efron, iar apoi o persoană oarecare pe care am văzut-o o dată în viața mea, preotul sau ceva de genul ăsta. Am auzit oamenii spunând că atunci când visezi o persoană dragă care a murit, ai sentimentul că visul este real, că persoana aceea este chiar acolo, transmițându-ți un mesaj, dându-ți o îmbrățișare; că într-un fel visele sunt o graniță neclară între aici și acolo, ca la vorbitor într-o pușcărie. Sunteți amândoi în aceeași încăpere, dar în părți diferite, de fapt în lumi diferite. Obișnuiam să cred că oamenii care vorbeau despre astfel de lucruri erau șarlatani sau fanatici religioși. Dar acum știu că ăsta este doar unul dintre lucrurile în privința cărora m-am înșelat. Nu are nimic de-a face cu religia, cu sănătatea mintală, ci cu instinctul minții omenеști, care îți spune să sperii chiar și în cele mai deznădăjduite situații, asta dacă nu ești un cinic fără scăpare. Are de a face cu iubirea, cu faptul că ai pierdut o persoană pe care o iubeai, o parte din tine s-a rupt și ai face orice să te simți iarăși întreg. E speranța că într-o zi o vei vedea iar și o vei putea simți aproape de tine. O speranță ca asta nu te face mai slab, așa cum credeam mai înainte. Speranța te face mai puternic, fiindcă aduce cu ea un pic de rațiune. Nu rațiunea motivului pentru care au fost luați de lângă tine, ci rațiunea ta de a trăi. Poate că există un „poate“. Poate că într-o zi lucrurile nu vor mai fi așa de rahat. Și acel

„poate“ face rahatul mai suportabil.

Am crezut că ar trebui să devenim mai cinici cu vârsta. Eu? Când m-am născut, m-am uitat atent prin salonul de spital, de la o față la alta, mi-am dat seama imediat că acest nou scenariu era o porcărie și că era mai bine să fi rămas acolo de unde venisem pe lume. Mi-am continuat viața așa. Oriunde mă aflam era o porcărie, iar în altă parte, în direcția opusă, era mai bine. Doar acum, când realitatea vieții mă lovise, începeam să mă uit la lumea înconjurătoare. Oamenii de știință cred că privesc spre lumea înconjurătoare, dar nu e așa. Se spune că oamenii emotivi privesc doar spre interior, dar nu e adevărat. Eu cred că cei mai buni oameni de știință sunt cei care se uită în ambele părți.

În ciuda a tot ce am spus, știu că tata nu e în visele mele. Nu există un mesaj secret sau o îmbrățișare secretă. Nu-l simt cu mine, aici, în Kilsaney. Sunt doar vise obscure, fără vreun sens sau vreo semnificație ascunsă. Sunt doar oglindirea unor fragmente disparate ale zilei mele, ca piesele unui puzzle aruncate în aer și rămase suspendate în mintea mea, fără nicio ordine, înțeles sau sens. Noaptea trecută l-am visat pe tata care s-a transformat în profesorul meu de engleză, apoi profesorul de engleză era o femeie, aveam o oră de opțional, iar eu trebuia să cânt pentru toată lumea, am deschis gura, dar nu s-a auzit nimic, apoi visul cu școala s-a terminat, iar eu eram în America, dar nimeni nu vorbea engleză și nu înțelegeam nimic, apoi se făcea că locuiam pe un vapor. Ciudat. M-am trezit când Rosaleen a scăpat o cratiță sau ceva pe jos, la bucătărie.

Poate că sora Ignatius avea dreptate. Poate că acest jurnal mă va ajuta. Sora Ignatius este o femeie amuzantă. Mă gândesc mereu la ea de când am cunoscut-o, acum două zile.

Ieri. Am cunoscut-o abia ieri.

Îmi place de ea. Este primul lucru care îmi place de când sunt aici –, mă rog, al doilea lucru după castel. Ieri, în timp ce mă aflam la castel, a început să plouă cu găleata și am văzut-o pe Rosaleen de departe, venind spre mine cu o pelerină în mână, așa că, îmi pare rău, dar a trebuit să alerg în direcția opusă. Nu voiam să știe că am petrecut timp acolo, nu voiam să vadă că a avut dreptate. Nu voiam să știe nimic despre mine. Nu aveam idee unde alerg. Începuse să plouă cu găleata, așa că m-am udat până la piele, dar, ca și cum aș fi fost pe pilot automat, corpul meu alerga și fără să-mi dau seama am ajuns la grădina împrejmuțată. Sora Ignatius era în seră, aștepta să se oprească ploaia. Avea un costum de protecție împotriva albinelor, pregătit pentru mine, a spus că simțea că mă voi întoarce.

Fiindcă o întrerusesem cu o zi înainte, nu avusesse timp să verifice stupii. Avea și alte atribuții. Trebuia să se roage și alte chestii din astea. Deci, ieri mi-a arătat cum erau stupii pe interior. A desenat cu carioca pe regina albinelor, ca să văd care e, mi-a arătat trântorii, albinele care produceau miere, apoi mi-a arătat cum se folosește afumătoarea. Privind-o, m-a luat

amețeala, mi s-a întâmplat ceva ciudat. Ea nu a observat. A trebuit să mă țin de un perete ca să nu mă prăbușesc. În timp ce mă simțeam astfel, m-a invitat să mă întorc săptămâna viitoare ca să o ajut să extragă mierea, pe care apoi o pune în borcane și o duce la piață. Eram atât de preocupată să respir, încât am spus simplu nu. Văiam să plec. Mai bine i-aș fi spus că nu mă simt bine. A fost foarte dezamăgită, iar acum mă simt prost. Ar trebui să merg cu ea la piață ca să văd mai mulți oameni. Înnebunesc aici, văzând zilnic aceleași fețe. De asemenea, vreau să văd dacă toată lumea se va uita la Rosaleen și la Arthur așa cum au făcut cei de la bar. Probabil că au făcut ceva în oraș, de se uită lumea așa la ei. Au organizat petreceri sau altceva. Nașpa.

Scriu cu spatele lipit de ușa dormitorului, fiindcă nu vreau ca Rosaleen să dea buzna peste mine. Cu cât știe mai puțin despre acest jurnal, cu atât mai bine. Deja încercă să mi se urce în cap, nu vreau să risc să îmi aflu și gândurile cele mai ascunse. Trebuie să îl ascund. Am observat o scândură a parchetului care este desprinsă și o să mă uit mai atent la ea diseară.

Imediat după cină, mama a căzut din nou în starea de somnolență. A dormit atât de mult în ultimele două zile, dar, de data asta, a ațipit în scaun. Am vrut să o trezesc și să o duc în pat, dar nu m-a lăsat Rosaleen. O să scriu până îl voi auzi pe Arthur sforăind, iar atunci voi ști că pot merge la ea să văd ce face.

Acum sunt acasă, în siguranță. Dar am avut o senzație ciudată la castel, ieri dimineață. Simțeam că cineva mă privea. Ieri era o dimineață însorită, până când norul acela nenorocit s-

a scuturat chiar la mine în cap, iar eu stăteam pe trepte, cu jurnalul în poală, neștiind cum să încep și ce să scriu pe prima pagină, așa că am făcut plajă. Nu știu cât timp am ținut ochii închiși, dar mi-aș fi dorit să-i țin deschiși. Cineva fusese cu siguranță acolo.

Voi scrie iarăși, mâine.

Am terminat de citit și m-am uitat în jur. Inima îmi bătea tare, respiram sacadat. Asta se întâmpla acum. Scrisesem despre mine *acum*.

Deodată am simțit o mie de ochi ațintiți asupra mea. M-am ridicat în picioare și am coborât treptele, m-am împiedicat de ultima și m-am lovit de perete. Mi-am julit palmele și umărul drept, iar jurnalul a căzut la pământ. Am pipăit în jur ca să-l gădesc și am dat de ceva cu o blană moale. Am țipat și am sărit cât colo, alergând în camera următoare, ai cărei pereți erau toți în picioare. Am simțit picăturile de ploaie pe piele, cădeau tot mai rapid. M-am îndreptat spre o gaură din perete, unde altădată fusese o fereastră și m-am cocoțat pe ea. Ajunsă pe margine, am văzut-o pe Rosaleen venind cu ceea ce părea a fi o pelerină de ploaie. Părea hotărâtă, întunecată la chip, ținându-și o palmă deasupra capului, de parcă asta ar fi apărât-o de ploaie.

Am alergat spre cealaltă fereastră care dădea în spatele castelului și m-am cocoțat, julindu-mi genunchii de perete, atunci când am sărit pentru a mă prinde de pervaz. Am aterizat în cealaltă parte pe beton, simțind o înțepătură în picior când talpa

subțire și flexibilă a papucilor a propagat durerea în picior. Am spionat-o pe Rosaleen și am văzut că se apropie de castel. M-am întors și am luat-o la fugă.

Nu aveam idee unde merg, parcă eram pe pilot automat. Doar atunci când am ajuns la grădina împrejmuită, udă până la piele, am făcut legătura cu jurnalul și m-a străbătut un fior prin tot corpul, făcându-mi-se pielea de găină.

Stăteam la intrarea în grădină, tremurând de frică, înghețată, când mi-a atras atenția o siluetă albă prin geamul aburit al serei. Apoi ușa s-a deschis și sora Ignatius a apărut în prag, ținând în mână încă un costum de protecție împotriva albinelor.

— Știam că te vei întoarce, îmi spuse cu o sclipire malițioasă în ochii ei albaștri.

Capitolul unsprezece

Nu iese fum...

Am intrat cu sora Ignatius în seră. Am stat lângă ea, rigidă și încordată. Țineam capul aplecat, de parcă aș fi încercat să-l fac să dispară, ca o țestoasă. Strângeam jurnalul atât de tare, încât încheieturile degetelor mi se albiseră.

— O, ia te uită, zise ea voioasă. Parcă ești un șoarece murat. Hai, vino să te usuci...

— Nu mă atinge, îi spusei iute, făcând un pas înapoi. Mă uitai la ea, apoi în spate, peste umăr.

— Ce s-a întâmplat, Tamara?

— Nu te preface că nu știi deja.

Mi-a aruncat o privire nedumerită, apoi a făcut ochii mari. Știa ceva. Arăta ca o persoană care fusese prinsă asupra faptului.

— Recunoaște.

— Tamara, începu ea, apoi se opri, încercând să găsească

cuvintele potrivite. Tamara, uită-te la mine. Am... Lasă-mă să-ți explic... Hai să mergem undeva să stăm de vorbă. Nu aici în seră. Nu cu tine în halul ăsta.

— Nu. Mai întâi vreau să aud că recunoști.

— Tamara, cred că ar trebui să intrăm și să...

— Recunoaște că tu l-ai scris, izbucnii eu.

S-a schimbat imediat la față. Părea să nu mai înțeleagă nimic.

— Tamara, nu înțeleg. Să recunosc că am scris ce anume?

— Jurnalul, explodai, întinzându-i-l și răsfoindu-l sălbatic. Uite, e scris. L-am ascuns în dormitor, iar azi-dimineață m-am dus la castel ca să scriu în el, așa cum mi-ai spus să fac... Și uite. Cum ai făcut asta?

I l-am băgat sub nas, răsfoindu-i paginile, mâinile mele ude întinzând cerneala. Ea clipea des, încercând să distingă ceva pe paginile răsfoite cu furie.

— Tamara, liniștește-te, nu văd nimic, dai paginile prea repede.

Întinse mâinile acelea puternice, mă apucă de încheieturi și spuse pe un ton hotărât: — Tamara! Încetează!

Funcționase. Luă jurnalul din mâinile mele și îl deschise la prima pagină. Citi primele rânduri.

— Nu ar trebui să citesc așa ceva. Sunt gândurile tale.

— Dar nu le-am scris eu. În acel moment știi că nici ea nu o făcuse. Avea o expresie de uimire care nu putea fi simulată.

— Păi... atunci cine?

— Nu știu. Uită-te la data de pe prima pagină.

— E data de mâine.

— Tot ce este scris acolo povestește ce se va întâmpla mâine.

Ploaia bătea atât de tare în sticlă, încât mă temeam că o va sparge.

— De unde știi asta, doar ziua de mâine încă nu a venit. Vocea se înmuiase, ca și cum ar fi încercat să convingă un pacient cu probleme psihice să pună cuțitul jos. Poate că eram nebună, doar că în acest caz nu eu luasem cuțitul, cineva mi-l pusese în mână. Nu fusese voința mea.

— Poate că te-ai trezit la miezul nopții și ai scris în el, Tamara, poate erai atât de somnoroasă încât nu-ți amintești să o fi făcut. De câte ori n-am făcut eu lucruri ciudate când eram pe jumătate adormită sau pe jumătate trează. Umblam prin casă căutând niște lucruri, dar nu știi de ce le căutam, mutam lucruri, iar dimineața când mă trezeam și voiam să găsesc ceva, totul era un talmeș-balmeș, chicoti ea.

— Nu e același lucru, îi spusei încet. Am scris despre lucruri care s-au întâmplat astăzi, pe care n-aveam de unde să le știi. Ploaia, Rosaleen și pelerina de ploaie, tu...

— Ce e cu mine?

— Am scris că vei fi aici.

— Dar eu voi fi mereu aici, Tamara, știi asta.

Sora Ignatius a continuat să vorbească, încercând să facă lucrurile să pară raționale, spunându-mi o poveste despre cum se furișea în camera surorii Mary în timpul nopții, căutând mânuși de grădinărit, fiindcă visase că plantase napi, și cum o speriase

de moarte pe sora Mary. Nu o mai ascultam. Cum să fi scris cinci pagini și să nu-mi amintesc? Cum aș fi putut să prezic ploaia, sosirea lui Rosaleen cu pelerina și faptul că sora Ignatius mă va aștepta aici la seră, cu un costum de protecție împotriva albinelor?

— Mințile noastre fac uneori lucruri ciudate, Tamara. Când căutăm anumite lucruri, mintea ne-o ia înainte, în stilul ei. Nu putem decât să o urmăm.

— Dar eu nu caut nimic.

— Chiar așa? Gata, s-a oprit. Ți-am spus eu. Hai să intrăm în casă, să te usuci și să bei ceva cald. Ieri am făcut o supă cu legume din grădina mea. Ar fi exact ce ți-ar trebui acum. Asta dacă sora Mary nu a băut-o pe toată cu paiul. Ieri și-a scăpat proteza, iar sora Peter Regina a călcat pe ea din greșeală, iar de atunci totul trece prin pai. Iartă-mă că râd, zise ducându-și mâna la gură.

Voiam să îi resping oferta, dar mi-am amintit ce scrisesem în jurnal, că mă voi pricopsi cu o răceală. Poate că puteam schimba ceea ce urma să se întâmple. Am urmat-o în grădină, iar de acolo printre copaci până acasă.

Casa era la fel ca sora Ignatius, bătrână și pe dinăuntru, și pe dinafară. Am intrat pe ușa din spate, într-un holșor plin cu cizme de cauciuc, pelerine de ploaie, umbrele și pălării de soare, tot ce era necesar, indiferent de vreme. Holul era pardosit cu dale de piatră neregulate și crăpate. Bucătăria era mobilată ca pe la 1970: dulapuri masive, linoleum pe jos, mult plastic, prăzuliu și oranj în orice colț posibil, toate dintr-o eră obsedată să aducă

exteriorul în interior. Era acolo o masă de pin lungă, cu două băncuțe pe fiecare parte. Dintr-o cameră aflată lângă bucătărie se auzea un radio, dat tare. Carpetele maro îmi conduseră privirea spre un televizor mare, așezat pe o comodă lată. Peste el era pus un milie, pe care era așezată statuia Fecioarei Maria. Pe perete, deasupra, era agățată o cruce simplă din lemn.

Casa mirosea a vechi, mucegai, igrasie amestecate cu generații de mese gătite și grăsime arsă. Undeva acolo era și mirosul sorei Ignatius: un miros de pudră de talc și de săpun, ca de bebeluș proaspăt scos din băiță. La fel ca în casa lui Rosaleen și a lui Arthur, simțeai că generații de oameni au trăit acolo înaintea lor, familii cu copii care au crescut, au alergat și au strigat pe holuri, au spart lucruri, s-au îndrăgostit și au plecat din ea. Nu locatarii erau proprietarii casei, casa deținea o părticică din fiecare dintre ei. Noi nu am avut niciodată acest sentiment în casa noastră. Îmi plăcea casa noastră, dar fiecare bucățică din ea era curățată de firma de curățenie care îndepărta în fiecare zi parfumul de istorie al încăperii, înlocuindu-l cu clor. La fiecare trei ani o cameră era amenajată într-un stil nou, mobila veche era aruncată și era adus un tablou nou care să se asorteze cu canapeaua. Nu exista nicio colecție de obiecte disparate, adunate de-a lungul anilor. Nu exista o harababură sentimentală de lucruri care să dezvăluie secrete. Totul era nou și scump, lipsit de orice sentiment. Sau, cel puțin, așa fusese.

Sora Ignatius se foia în costumul ei de protecție, mergând ca un copil mic cu scutecul plin. Mi-am scos puloverul și l-am așezat pe calorifer. Maioul era transparent și lipit de corp,

papucii lipăiau, dar nu îndrăzneam să-i scot, de teamă ca mizeria de pe jos să nu mi se lipească de tălpi. Prea mult din exterior fusese adus pe aceste podele.

Sora Ignatius se întoarce cu un prosop și un tricou.

— Îmi pare rău, dar asta-i tot ce am găsit. Nu prea avem ocazia să îmbrăcăm tinere de șaptesprezece ani.

— Șaisprezece, o corectai, uitându-mă la tricoul roz, ca de maraton.

— Am alergat în fiecare an din '61 până în '71, explică ea, întorcându-se spre plită, pentru a încălzi supa. Dar acum nu se mai poate.

— O, înseamnă că aveai antrenament.

— Ce vrei să spui? Își încordă brațul și își sărută bicepsul. Sunt încă în formă.

Am râs. Mi-am scos maioul și l-am pus și pe el pe calorifer, apoi m-am îmbrăcat cu tricoul. Îmi ajungea până la jumătatea coapselor. Mi-am scos șortul și am folosit cureaua pentru a transforma tricoul într-o rochie.

— Ce crezi? Mă fâțâiam ca pe un podium imaginar, în fața sorei Ignatius, pozând.

Râse și fluieră admirativ.

— Pe cuvântul meu, să mai am iar niște picioare ca astea... zise și dădu din cap.

Apoi a pus două castroane cu supă pe masă, iar eu mi-am lichidat imediat porția.

Sus pe cer soarele strălucea, iar păsărelele ciripeau de parcă ploaia n-ar fi căzut niciodată, de parcă ar fi fost un produs

al imaginației noastre.

— Ce mai face mama ta?

— E bine, mulțumesc.

Tăcere. Să nu minți niciodată o măicuță.

— Nu e bine. Stă toată ziua în dormitorul ei și se uită pe fereastră, zâmbind.

— Din ce îmi spui, pare fericită.

— Pare nebună.

— Ce crede Rosaleen?

— Rosaleen crede că un vagon de mâncare pe zi va ajuta pe oricine să treacă peste orice nenorocire.

Sora Ignatius făcu o grimasă, dar cred că de fapt se străduia să nu zâmbească.

— Rosaleen spune că e doar suferință.

— Poate că Rosaleen are dreptate.

— Dar dacă mama și-ar smulge hainele de pe ea și s-ar tăvăli în noroi, cântând melodii ale Enyei, cum ar fi? Asta ar însemna că suferă?

— Mama ta a făcut așa ceva? Întrebă sora Ignatius zâmbind.

— Nu, dar nici mult nu mai are.

— Dar Arthur ce părere are?

— Dar ce, Arthur are păreri? Îi răspunsei, sorbind supa fierbinte. Nu, retractez, Arthur are păreri, dar nu le împărtășește. Adică ce mai frate e și el. Ori o iubește pe Rosaleen atât de mult încât nimic din ce spune ea nu-l deranjează, ori n-o suportă de nicio culoare, așa că nu se sinchisește să vorbească cu ea. Nu

reuşesc să-mi dau seama care din două.

Sora Ignatius îşi feri privirea, stânjenită.

— Scuze pentru limbaj.

— Cred că greşeşti în privinţa lui Arthur. O adoră pe Rosaleen. Cred că ar face absolut orice pentru ea.

— Chiar şi să o ia de soţie?

Mă privi fix, iar eu simţii mustrarea din ochii ei.

— Gata, gata, îmi pare rău. Doar că ea e atât de, nu ştiu cum... Îmi căutam cuvintele, ca să se înţeleagă cum mă făcea să mă simt. *Posesivă*.

— Posesivă, repetă sora Ignatius şi căzu pe gânduri. Un cuvânt interesant.

Mă bucuram, nu ştiu din ce motiv.

— Ştii ce înseamnă, nu-i așa?

— Sigur, e ca şi cum ar fi proprietară peste tot.

— Hm!

— Vreau să spun că are grijă de noi şi de casă foarte bine. Ne hrăneşte de trei sute de ori pe zi, în concordanţă cu regimul unui dinozaur, dar mi-aş dori să se liniştească, să nu mai stea atât pe capul meu şi să mă lase să respir.

— Ai vrea să stau un pic de vorbă cu ea, Tamara?

Intrai în panică.

— Nu, nu vreau să aflu că am vorbit despre ea. Nu i-am spus că te-am cunoscut. Eşti micul meu secret tenebros, glumii eu.

— Ei, râse ea îmbujorată, *aşa ceva* n-am mai fost până acum.

Când și-a revenit din stânjeneală, m-a asigurat că nu îi va da de înțeles lui Rosaleen că am vorbit despre ea. Am discutat mult despre jurnal, iar ea m-a asigurat că n-ar trebui să-mi fac griji, mintea îmi juca feste din cauza stresului. Era sigură că eu îl scrisesem când eram adormită, dar uitasem. Imediat după conversația noastră m-am simțit mai bine, deși acum mă preocupau lucrurile pe care se pare că le făceam în somn. Dacă eram în stare să scriu în jurnal când dormeam, de ce altceva mai eram capabilă? Sora Ignatius avea puterea de a mă face să simt că tot ce era obscur era normal, că totul era divin, miraculos și nimic nu merita să mă stresez, că întrebările vor veni și norii se vor risipi, iar complicatul va deveni simplu și bizarul va deveni ceva obișnuit. Am crezut-o.

— Ia te uită ce vreme frumoasă, se întoarce ea spre fereastră. A ieșit iar soarele. Ar trebui să mergem repede să vedem ce fac albinele.

Am ajuns în grădina împrejmuată, îmbrăcată în costumul de protecție în care mă simțeam ca omulețul Michelin din reclame.

— Albinele sunt ca să îți poți lua mai mult timp liber? o întrebai, în timp ce ne îndreptam spre stupi. La școală, în cazul în care cânti într-un cor, uneori primești liber de la ore ca să participi la competiții sau să cânti în corul bisericii, de exemplu, când se căsătoresc profesorii. Dacă aș fi fost profesoară și m-aș fi căsătorit, n-aș fi dorit ca niște ticăloase mici care zi de zi îmi fac viața un iad să cânte în cea mai fericită zi a vieții mele. Aș merge la

St. Kitts sau Mauritius. Sau la Amsterdam. Acolo e legal să bei alcool la șaisprezece ani, dar numai bere. Urăsc berea. Dar dacă e legală, nu o refuz. Nu că m-aș mărita la șaisprezece ani. E legal? Tu ar trebui să știi, vorbește cu omul tău. Dădui din cap, arătând spre ceruri.

— Deci cânti într-un cor? mă întrebă ea, ca și cum nu auzise nimic din ceea ce îi mai spusese.

— Da, dar niciodată în afara școlii. N-am concurat niciodată, prima oară eram la schi în Verbier, iar a doua oară aveam laringită. Am făcut cu ochiul. Soțul prietenei mamei mele este medic, așa că îmi dădea scutiri oricând. Cred că îi plăcea de mama. Nu voiam să pun nici moartă piciorul la niciuna dintre acele competiții, deși se pare că școala noastră este foarte bună la concursurile corale. Am câștigat premiul pe Irlanda, de două ori.

— O, ce fel de lucruri cântați? *Nessun Dorma* a fost mereu preferata mea.

— De cine e asta?

— *Nessun Dorma*? mă întrebă ea șocată. E una dintre cele mai frumoase arii de tenori din ultimul act al operii lui Puccini, *Turandot*. Închise ochii, o fredonă un pic, apoi suspină. O, ce mult îmi place. Cântată în mod excepțional de Pavarotti, normal.

— O, da, e tipul ăla mare care a cântat cu Bono. Nu știu de ce, credeam că e un bucătar celebru, până în ziua în care l-am văzut la știri, când l-au înmormântat. Îl confundam mereu cu altcineva, știi tu, cu tipul care face pizza cu *topping*-uri ciudate pe Food Channel. Cu ciocolată și toate cele. Am rugat-o odată

pe Mae să-mi facă și mie una la fel, dar mi s-a făcut rău de la ea. Nu, nu cântăm astfel de lucruri. Am cântat *Shut Up and Let Me Go*, a celor de la Ting Tings. Dar a sunat total diferit cu toate armoniile alea, părea serios, ca la operă.

— Food Channel, nu cred că avem canalul ăsta.

— Știu, e doar pe satelit. Nici Rosaleen și Arthur nu-l au. Oricum, nu cred că ți-ar plăcea, dar există God Channel. Ți-a plăcut să ți-ar plăcea, toată ziua vorbesc numai despre Dumnezeu.

Sora Ignatius îmi zâmbi iarăși, mă luă pe după umeri, mă trase lângă ea și merseam așa spre grădină.

— Hai să trecem la treabă, zise ea când am ajuns la stupi. Prima întrebare este foarte importantă și ar fi trebuit să te întreb mai devreme lucrul ăsta: ești alergică la albine?

— Habar n-am.

— Te-a înțepat vreodată vreo albină?

— Nu.

— Hm. Bine. Indiferent de măsurile de precauție, e posibil ca uneori să fii înțepată. Nu mă privi așa, Tamara. Bine, atunci valea la Rosaleen, sunt sigură că ți-a pregătit un sendviș dintr-o pulpă de vită, să iei o gustare cât aștepți masa de seară.

Tăceam.

— N-o să mori de la o înțepătură, continuă ea. Doar dacă nu ești alergică, dar e un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. Vezi ce curajoasă sunt? spuse clipind din ochi cu viclenie. Zona respectivă se va umfla puțin și o să te doară.

— Ca o înțepătură de țânțar.

— Întocmai. Uite, asta-i afumătoarea. O să introduc fum

în stup, înainte de a-l examina.

Fumul începu să iasă. Mă simțeam ciudat, fiindcă tot ce citisem în jurnal dimineață începea să se adeverească, înfățișându-se dinaintea ochilor mei ca un scenariu. Ținea duza sub stup.

— Dacă albinele se simt amenințate, albinele-paznici eliberează feromoni, o substanță volatilă, numită izopentil-acetat. Aceasta alertează albinele adulte din stup, cele care au cel mai mult venin, pentru a apăra stupul, atacând intrusul. Totuși, când fumul este suflat prima dată, albinele-paznici se reped instinctiv la miere, un instinct de supraviețuire, în caz că trebuie să părăsească stupul și să îl recompună în altă parte. Asta liniștește albinele.

Priveam fumul care le intra în casă. Apoi mă gândii la panica lor. Mă cuprinse amețeala. Mă sprijinii de perete.

— Săptămâna viitoare voi extrage mierea. Costumul ăsta e al tău, dacă vrei să stai cu mine. Mi-ar plăcea să-mi țină cineva companie. Surorile nu sunt interesate de albine. Uneori simt nevoia să fiu singură, dar știi, din când în când e bine să ai pe cineva alături.

Îmi imaginam fumul pătrunzând în stup, toată agitația și panica albinelor care se repezeau la miere. Îmi venea s-o reped, să-i spun să nu mai vorbească, nu voiam să stau cu ea când va scoate mierea, dar auzind felul în care vorbea, tonul vocii, încântarea, mi-am amintit regretul pe care mi-l exprimasem în jurnal, de a fi dat un răspuns pozitiv la această invitație. Așa că mi-am ținut gura și am dat din cap că da, aproape leșinată.

Doamne, ce de fum.

— Sau, cel puțin, e bine să ai pe cineva care se preface că îți place. E grozav că te-ai oferit. Cred că miercuri ar fi tocmai bine. Vă trebui să verific prognoza, ca să mă asigur că va fi frumos, nu vreau să ne plouă, așa cum s-a întâmplat astăzi...

Vorbea într-una, dar la un moment dat am simțit că mă privește fix. Nu-mi putea vedea fața, nici eu pe a ei, sub casca de pe cap.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic.

— Nimic nu înseamnă niciodată nimic. Întotdeauna e ceva. Jurnalul acela te îngrijorează?

— Sigur că da, dar... nu e asta. Nu-i nimic.

Am tăcut un timp, apoi, ca pentru a-i dovedi că avea dreptate, am întrebat: — Era cineva în castel atunci când a luat foc?

Răspunse după un scurt răgaz:

— Din nefericire, da.

— Mă uitam la tot fumul ăsta. Mi-am imaginat panica creată și spaima oamenilor, spusei rezemându-mă din nou de perete. A murit cineva?

— Da, Tamara. Când focul a distrus căminul acela, a distrus viețile multor oameni, nici nu-ți poți închipui.

Căminul acela. Căminul. Era un mister cum o clădire ca aceea putea fi numită așa. Pentru oamenii care locuiseră acolo, cine or fi fost ei, probabil că însemna foarte mult.

— Unde locuiesc acum? Cei care au supraviețuit, adică.

— Știi ce, Tamara, Rosaleen și Arthur sunt aici de mai multă vreme decât mine, ar trebui să îi întrebi pe ei. Întreabă-mă orice și n-am să te mint, ai înțeles? Dar întrebarea asta trebuie să le-o pui lor. Ai să faci asta?

Am ridicat din umeri.

— Înțelege-mă, zise și mă strânse de braț cu putere. N-am să te mint niciodată.

— Da, da, înțeleg.

— Ai să-i întrebi, nu-i așa?

— Poate, ridicai din umeri.

— Poate, poate, așa spun trântorii. Acum o să ridic capacul și o să-i vezi pe locuitorii imperiului fagurilor.

— Ooo. Cum ai făcut să le aduci pe toate aici?

— A fost ușor. Ca noi toți, Tamara, un roi este tot timpul în căutarea unei case. Știi cum o să-ți arăt care este regina albinelor?

— O să-i faci un semn cu carioca.

— De unde ai știut?

— Se pare că am scris în jurnal, când umblam ca o somnambulă. Am ghicit, nu?

— Hm.

Când m-am întors acasă era târziu, petrecusem toată ziua pe afară. Și Arthur se întorcea de la lucru. M-am oprit și l-am așteptat.

— Bună, Arthur. Ai avut o zi bună?

— Ah.

— Bine. Arthur, te rog, pot să vorbesc ceva cu tine,

înainte de a intra în casă?

— S-a întâmpilat ceva? Era îngrijorat, cum nu îl mai văzusem până atunci.

— Da. Nu. E vorba de mama...

— Ați venit, strigă Rosaleen de la ușă. Cred că sunteți morți de foame. Mâncarea e la cuptor, fierbinte și aburindă.

Mă uitam la Arthur, iar el se uita la Rosaleen. Era un moment stânjenitor, căci Rosaleen nu părea dispusă să plece de lângă noi. Arthur renunță și păși pe alea grădinii, intrând în casă. Rosaleen se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre, apoi îmi aruncă o privire, după care începu să așeze masa. Ne așezarăm la masă, iar Rosaleen pregăti o tavă pe care să i-o ducă mamei, sus. Trăsei aer în piept.

— N-ar trebui să încercăm să o convingem pe mama să mănânce aici, cu noi?

Se lăsă tăcerea. Arthur se uita la Rosaleen.

— Nu, copilă. Are nevoie de liniște și pace.

Nu sunt o copilă. Nu sunt o copilă. Nu sunt o copilă.

— Are parte de suficientă liniște și pace. Cred că i-ar face bine să mai vadă și niște oameni.

— Sunt sigură că ar prefera să stea unde este.

— De ce crezi asta?

Rosaleen mă ignoră și duse tava la etaj. Timp de un minut urma să rămân singură cu Arthur. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, ea se întoarse în bucătărie. Se uită la Arthur.

— Arthur, vrei să te duci să aduci o sticlă de apă din garaj? Tamarei nu-i place apa de la robinet.

— O, nu mă deranjează. Prefer să beau de la robinet, spusei repede, pentru ca Arthur să nu se ridice de la masă.

— Hai, Arthur, du-te.

El se ridică.

— Nu vreau, răspunsei ferm.

— Dacă nu vrea, Rosaleen... zise Arthur atât de încet, încât de-abia îi descifraii cuvintele.

Rosaleen își mută privirea de la el la mine, apoi urcă scările. Aveam presimțirea că va fi cel mai rapid drum făcut vreodată.

Arthur nu spunea nimic. Atunci prinsei momentul.

— Arthur, trebuie să facem ceva în privința mamei. Nu se comportă normal.

— Nimic din lucrurile prin care a trecut nu este normal. Sunt sigur că ar prefera să mănânce singură.

— Ce? Ce aveți amândoi? De ce țineți cu tot dinadinsul să o încuiați singură acolo?

— Nimeni nu vrea să o încuie.

— De ce nu te duci să vorbești cu ea?

— Eu?

— Da, tu. Ești fratele ei, sunt sigură că există lucruri despre care ați putea să vorbiți și care să o ajute să-și revină.

El își duse mâna la gură, ferindu-și privirea.

— Arthur, trebuie să vorbești cu ea. Are nevoie de familia ei.

— Tamara, oprește-te, spuse el încet.

Părea jignit. O tristețe imensă i se citea în ochi. Apoi, ca

și cum și-ar fi luat inima în dinți, se uită spre ușa bucătăriei și din nou la mine. Se aplecă spre mine, deschise gura și îmi spuse șoptit: — Tamara, ascultă...

— Gata. E în mare formă, spuse Rosaleen cu respirația întretăiată, întorcându-se cu mersul ei băiețesc. Arthur o privi fix până ce se așeză la masă.

— Ce e? îl întrebai pe Arthur. Oare ce voise să-mi spună?

Rosaleen î ntoarse capul, ca o antenă în căutarea semnalului.

— Despre ce vorbești?

De data asta, fornăitul lui Arthur pică cum nu se poate mai bine. Era un răspuns suficient pentru Rosaleen.

— Să mâncăm, zise ea vioaie, agităndu-se și așezând tacâmurile și castroanele cu legume.

A durat ceva până când Arthur a început să mănânce. Nu a mâncat mult.

În seara aceea am stat și m-am uitat la jurnal ore în șir. L-am ținut deschis în poală, așteptând momentul în care vor sosi cuvintele. Dar n-am rezistat până la miezul nopții, iar când m-am trezit, la ora unu noaptea, era deschis și era scris cu scrisul meu. Previziunea de ieri dispăruse, acum era scris altceva, pentru a doua zi.

Duminică, 5 iulie

N-ar fi trebuit să-i spun lui Weseley despre tata.

Am citit și răscitit propoziția aceea. Cine naiba era Weseley?

Capitolul doisprezece

Inscripția de pe pereți

Cred că era inevitabil să visez ceea ce am visat în acea noapte.

Stând în pat, prinsă în ironia de a încerca să mă detașez, mintea mea trecea peste însemnarea din jurnal pe care o citisem la castel, înainte de a se șterge și a face loc uneia noi. Din fericire, o citisem de atâtea ori înainte de a dispărea cuvintele și a fi înlocuite de o altă însemnare, încât o știam pe de rost. Tot ce citisem devenise realitate a doua zi. Mă întrebam dacă ziua de mâine va avea aceleași rezultate supranaturale, dacă va ieși la iveală că totul fusese o glumă crudă a cuiva sau dacă sora Ignatius avusese dreptate și paginile scrise noaptea de un somnambul se vor dovedi doar o pălăvrăgeală fără importanță.

Auzisem despre diferite lucruri pe care le făceau oamenii în somn. Epilepsie, acte sexuale ciudate, curățenie sau chiar crime. Au existat câteva cazuri vestite în care oamenii au comis

crime și au pretins că erau somnambuli. Doi dintre criminali au fost achitați și li s-a ordonat să doarmă singuri, cu ușile încuiate bine. Nu știu dacă am aflat dintr-un documentar la care se uita Mae sau dacă era un episod din *Perry Mason*, numit „Cazul nepoatei somnambulului“. În orice caz, dacă erau posibile toate acele lucruri, atunci cred că era posibil și să fi scris în jurnal în timp ce dormeam și să prezic viitorul.

Mai degrabă îmi venea să cred în justificarea crimelor prin somnambulism.

Știind că urma să am un vis, așa cum aflasem de la Tamara de Mâine, mintea mea încercase să găsească modalități de a schimba visul și a-l opri pe tata să se transforme în profesorul de engleză, de a-l ține lângă mine ca să putem vorbi. Am încercat să mă gândesc la un cod special, pe care doar el l-ar înțelege, care să îl scoale din morți pentru a comunica cu mine. Am devenit atât de obsedată de toate astea, încât inevitabil am visat exact ceea ce scrisesem: despre tatăl meu, a cărui față se metamorfozase în cea a profesorului de limbă engleză, apoi școala mea se mutase în America, dar eu nu știam limba, apoi am locuit pe un vas. Singura diferență era că mi se cerea în mod repetat să cânt alături de elevi, dintre care unii făceau parte din distribuția filmului *High School Musical*, iar când încercam să deschid gura nu scoteam niciun sunet din cauza laringitei. Nu mă credea nimeni, fiindcă altădată mințisem că sunt bolnavă.

Cealaltă diferență, care mă deranja mai mult, era că vasul pe care locuiam, o ambarcațiune în stilul Arcei lui Noe, era ticsită cu oameni, ca albinele într-un stup. Fumul plutea pe culoare, dar

nimeni nu părea să-l observe, în afară de mine, ei continuau să mănânce, așezați la mese lungi, ca în *Harry Potter*. Eram singura care vedea fumul, dar nimeni nu mă auzea, fiindcă laringita îmi răpise vocea.

Ați putea spune că jurnalul avea dreptate; o minte mai cinică ar sugera că nici nu ar fi posibil să visez altceva, din moment ce trecusem obsesiv în revistă detaliile visului deja pus pe hârtie. Dar așa cum fusese anticipat, m-am trezit țipând, fiindcă Rosaleen scăpase o cratiță pe jos.

Am dat cuvertura la o parte și am îngenuncheat pe podea. Noaptea trecută ascultasem sfatul previziunii, ascunzând jurnalul sub o scândură a parchetului. Dacă Tamara de Mâine simțea că era important, aveam de gând să-i ascult sfatul. Cine știe de ce ea – adică eu – se chinuia așa să ascundă gândurile mele prostesti? Poate că Rosaleen se furișase la mine în cameră și niciuna dintre noi nu scrisese despre asta. În ultimele câteva nopți blocasem ușa dormitorului cu un scaun, ceea ce nu ar fi împiedicat-o pe Rosaleen să intre, dar m-ar fi alertat în legătură cu prezența ei. După câte știam, după prima noapte nu mă mai privise dormind. Din câte știam.

Stăteam pe jos, lângă ușă, recitind cele scrise aseară, când am auzit pași pe scări. M-am uitat pe gaura cheii și am văzut-o pe Rosaleen, care o ajuta pe mama să urce scările. Am sărit în picioare, țopăind fericită, dar după ce ușa mamei s-a închis, Rosaleen a bătut la ușa mea. Am tresărit.

— 'Neața, Tamara, e totul în ordine?

— A, da, îți mulțumesc, Rosaleen. S-a întâmplat ceva la

parter?

— Nu, nimic. Am scăpat o cratiță.

Clanța s-a mișcat.

— Nu intra, sunt dezbrăcată! Sării și închisei ușa.

— A, bine... Când era vorba de corpuri goale, se jena.

Micul dejun va fi gata în zece minute.

— Bine, spusei încet, întrebându-mă de ce naiba mințise.

Faptul că mama coborâse la parter era o realizare *imensă*. Nu pentru o familie normală, dar pentru a mea, da.

Atunci mi-am dat seama cât era de important fiecare rând din jurnal, ca un șir de firimituri pe care aș fi dorit să îl las de la vechea mea casă până aici. Fiecare cuvânt era un indiciu, o revelație, un semnal că ceva se întâmpla chiar sub nasul meu. Când am scris că Rosaleen a scăpat o cratiță și a țipat, ar fi trebuit să citesc printre rânduri. Mi-aș fi dat seama că ea nu face niciodată asta, că ceva s-a întâmplat de a scăpat cratița. De ce a mințit și nu mi-a spus că mama a coborât la parter? Ca să mă protejeze pe mine? Ca să se protejeze pe ea?

M-am așezat pe jos, cu spatele la ușă, și am citit ce scrisesem peste noapte.

Duminică, 5 iulie

N-ar fi trebuit să-i spun lui Weseley despre tata. Nu mi-a plăcut de nicio culoare cum s-a uitat la mine, cu atâta milă. Dacă nu i-a plăcut de mine, asta e. Un tată care se sinucide nu are cum

să mă facă să par mai drăguță – deși se pare că acesta era cazul –, dar de unde era să știe el asta. Probabil că e o ipocrizie să spun asta, dar nu vreau ca părerile oamenilor despre mine să se schimbe din cauza a ceea ce a făcut tata. M-am gândit mereu că voi dori opusul, să storc cât mai multă compasiune, să fiu în centrul atenției, să mi se ierte orice.

Am crezut că o să-mi placă la nebunie. Cu excepția primei luni, imediat după moartea tatei – cum eu îl găsisem, erau multe întrebări, câni de ceai și bătaie încurajatoare pe spate, în timp ce mă poticneam în declarații – și a timpului petrecut acasă la Barbara, unde Lulu fusese desemnată să ne aline durerea, lucru pe care îl făcea cel mai des cu ciocolată caldă și frișcă, la fiecare oră, din partea lui Arthur și a lui Rosaleen nu primisem nicio atenție specială.

Nu o suportam pe fata cea nouă din clasă, Susie, dar apoi am descoperit că fratele ei juca rugby la echipa Leinster și deodată m-am lipit de ea la fiecare oră de mate și am stat la ea acasă în fiecare weekend, timp de o lună, până când fratele ei a fost suspendat din echipă după ce a fost arestat fiindcă s-a urcat cu picioarele pe capota mașinii cuiva, distrugând-o. Consumase prea multă vodcă și Red Bull. Tabloidele l-au făcut bucăți și a pierdut sponsorizarea din partea companiei de lentile de contact. Nimeni nu mai voia să aibă de-a face cu el. Apoi am plecat și eu.

Nu pot să cred că am scris asta. Lașă.

În fine, Weseley s-a schimbat la față când i-am zis că tata s-a sinucis. Ar fi trebuit să-i spun altceva, că a murit în război sau, nu știu, altceva, o moarte mai obișnuită. Ar fi fost prea ciudat dacă i-aș fi spus: „Apropo, în legătură cu sinuciderea... am glumit. De fapt, a murit de inimă. Ha ha ha.“ Nu.

Poate că nu.

Cine naiba era Weseley? M-am uitat la dată. Era tot ziua de mâine. Deci undeva între acest moment și mâine seară l-am cunoscut pe Weseley. Absolut imposibil, doar n-avea să se cațere pe zidul Fortului Rosaleen ca să-mi spună „bună“?

După visul de aseară, care a fost tare ciudat, m-am trezit mai obosită decât atunci când m-am băgat în pat. Cum nu prea dormisem, nu voiam altceva decât să stau în pat toată dimineața, de fapt, toată ziua. Dar nu s-a întâmplat așa. Ceasul vorbitor mi-a bătut la ușă, apoi a intrat.

— Tamara, e nouă și jumătate, noi plecăm la masa de la ora zece, apoi la piață.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce îmi spune, apoi am mormăit că nu sunt genul care merge la mesă și așteaptă să-i cadă o găleată cu apă sfințită în cap. Nu a reacționat la aceste cuvinte, dar a cercetat repede camera, să vadă dacă nu cumva mânjisesem pereții cu fecale peste noapte, apoi a spus că e bine, fiindcă voi sta acasă și o voi supraveghea pe mama.

Aleluia.

Am auzit mașina plecând, mi-am imaginat-o îmbrăcată într-un taior cu broșă, purtând o floare la pălărie, chiar dacă știam că nu poartă așa ceva, iar pe Arthur mi l-am imaginat purtând o pălărie înaltă, conducând un Cadillac decapotabil, și toată lumea colorată în sepia, în timp ce mergeau la masa de duminică. Eram atât de fericită că m-au lăsat acasă, încât nu mi-a dat prin gând că Rosaleen de fapt nu voia să fie văzută cu mine la mesă sau la piață, până mai târziu, când lucrul acesta m-a durut. Am ațipit iar, dar m-am trezit, nu-mi dau seama după cât timp, din cauza unui claxon de mașină. L-am ignorat, încercând să adorm, dar claxonul se auzea tot mai tare și mai lung. Am coborât din pat împleticindu-mă și am deschis fereastra, pusă pe scandal, dar am izbucnit în râs când am văzut-o pe sora Ignatius înghesuită într-un Fiat Cinquecento galben, cu alte trei călugărițe în vârstă. Stătea pe locul din spate, gemulețul mașinii era coborât, iar corpul ei ieșise pe jumătate afară, ca și cum deodată ar fi țâșnit spre soare.

— Romeo, strigai, deschizând larg fereastra.

— Arăți ca și cum ai fi fost târâtă printr-un gard viu de-a-ndărătelea. Apoi a încercat să mă convingă să merg la mesă. Eforturile ei au fost în zadar. Una dintre surori a strigat la ea și a încercat să o tragă înapoi în mașină.

S-a așezat la locul ei, iar mașina a demarat în viteză, fără a încetini sau a semnaliza când viră după colț. Am văzut o mână ridicată în aer și am auzit un „Mulțumesc pentru caaarte!“.

Am mai moșăit câteva ore, bucurându-mă de libertatea

de a fi leneșă, fără să fiu deranjată de zgomotul aluziv al cratițelor trântite la bucătărie sau al aspiratorului care lovea în ușa dormitorului. În momentele în care eram trează, am cântărit ce spusese Rosaleen în seara de dinainte, faptul că o făcuse pe mama mincinoasă. Oare s-au certat? Oare Arthur se certase cu mama? Totuși a fost bucuroasă să-l vadă când am ajuns. Se schimbase ceva? Trebuia să găsesc un moment prielnic pentru a sta de vorbă cu Arthur.

M-am dus să văd ce face mama, care la ora unsprezece încă dormea, ceea ce era cu totul neobișnuit pentru ea, dar m-am apropiat și am simțit că respiră, deci era în viață. Lângă pat era o tavă cu micul dejun, pe care i-o lăsase Rosaleen. Am ciugulit câteva fructe de la bucătărie, m-am plimbat prin casă, ridicând lucruri, studiind fotografiile răspândite prin living: Arthur cu un pește uriaș, Rosaleen îmbrăcată în culori pastel, ținându-și pălăria cu o mână și râzând, într-o zi vântoasă, apoi Rosaleen și Arthur împreună, alături, dar fără să se atingă, ca doi copii siliți să stea la poză, cu mâinile pe lângă corp sau încrucișate în față.

M-am așezat în living și am continuat să citesc cartea pe care mi-o dăruise Fiona. La ora unu fix mașina lui Arthur și Rosaleen s-a întors, iar eu am simțit o greutate asupra mea. Spațiul meu se dusese, camerele urmau să fie ocupate, jocurile să fie făcute, iar misterele să continue.

Unde-mi fusese capul?

Ar fi trebuit să explorez, să mă duc în magazie să văd cât spațiu aveau în realitate. Cred că Rosaleen minte în această

privință. Ar fi trebuit să chem un medic care să o consulte pe mama. Ar fi trebuit să cercetez casa de vizavi sau cel puțin să arunc o privire în grădina lor. Ar fi trebuit să fac o grămadă de lucruri, dar nu, eu am stat în casă și am lenevit. Și de-abia peste o săptămână urma să am din nou această ocazie.

Ce zi irosită.

Notă pentru sine: nu mai fi idioată în viitor, lasă fereastra deschisă.

Voi scrie iarăși, mâine.

Am băgat jurnalul la loc sub scândura parchetului. Am luat un prosop curat din dulap și șamponul meu cel bun, care era aproape gol și de neînlocuit, din cauza faptului că nu se găsea pe toate drumurile, și, pentru prima oară în viața mea, a prețului. Eram gata să intru la duș, când mi-am amintit că scrisesem ceva despre vizita sorei Ignatius în această dimineață. Era o ocazie perfectă pentru a testa jurnalul. Am dat drumul la duș, dar am ieșit pe hol.

S-a auzit soneria, ceea ce m-a făcut să tresar.

Rosaleen a deschis ușa și, înainte să deschidă gura, mi-am dat seama după atmosferă că la ușă era sora Ignatius.

— Soră, bună dimineața.

Am tras cu ochiul și am văzut-o pe Rosaleen, care stătea cu spatele. Purta o rochie cu mănunchiuri de banane. Restul era ascuns, căci ținea ușa întredeschisă, ca și cum n-ar fi dorit ca sora Ignatius să treacă de ea. Și dacă n-ar fi început ploaia în acel moment, nu cred că sora ar fi trecut de verandă. Stăteau amândouă în hol, iar sora Ignatius se uita de jur-împrejur.

Privirile ni s-au întâlnit și m-am ascuns iar.

— Intră, intră în bucătărie, zise Rosaleen insistentă, ca și cum tavanul ar fi fost gata să se prăbușească.

— Nu, e bine aici, nu stau prea mult. Sora Ignatius rămase acolo unde era. Am vrut doar să trec și să văd ce mai faci. Nu te-am mai văzut și n-am mai auzit nimic de tine în ultimele săptămâni.

— O, da, îmi pare rău. Arthur a fost grozav de ocupat cu munca la lac, iar eu am avut grijă de... niște lucruri pe aici. Hai, pofteste în bucătărie, zise ea încet, ca și cum ar fi vrut să nu deranjeze pe cineva care dormea.

Ascunzi o mamă și un copil, Rosaleen, hai, dă-i drumul, spune tot.

Din dormitorul mamei se auzi zgomotul făcut de un scaun târât pe podea.

Sora Ignatius se uită în sus.

— Ce s-a auzit?

— Nimic. Cred că te pregătești pentru sezonul mierii. Hai la bucătărie, vino.

Încercă să o ia de braț și să o îndepărteze de hol.

— O să colectez mierea miercuri, dacă vremea va ține cu noi.

— Dă Doamne să țină, făcu Rosaleen.

— Câte borcane vrei să-ți aduc?

În camera mamei se auzi ceva căzând.

Sora Ignatius se opri în loc. Rosaleen o trase după ea, continuând să vorbească. Lucruri fără importanță. Bla, bla, bla.

Cutare murise. Altcineva se îmbolnăvisese. Mavis din oraș fusese lovită de o mașină în Dublin, unde se dusesese ca să cumpere un cadou pentru aniversarea nepotului ei, John, care împlinea treizeci de ani. Murise. Era foarte trist, fiindcă fratele ei se prăpădisese cu un an înainte de cancer, iar acum n-a mai rămas nimeni. Tatăl ei e singur și trebuia să se mute la o casă de bătrâni. A fost cam bolnav în ultimele săptămâni. Nu mai vedea bine, dar altădată era un jucător excelent de darts. Aniversarea a fost ratată, căci toată lumea era copleșită de dispariția lui Mavis. Bla, bla, bla, numai tâmpenii. Nimic despre mine și mama. Era o situație din aceea, cu elefantul din mijlocul camerei.

După plecarea sorei Ignatius, Rosaleen își lipi pentru o clipă fruntea de ușă și oftă. Apoi se îndreptă și se răsuci pentru a arunca o privire spre capul scărilor. M-am îndepărtat iute. Când mi-am ițit capul de după colț, am văzut că ușa de la dormitorul lui Rosaleen era întredeschisă. O umbră pâlpoi pe lângă ea.

Nu suportam să stau cu Rosaleen și cu Arthur la micul dejun. Preferam să fiu în altă parte, nu în bucătăria în care mirosul acela de prăjit îmi făcea greață. Dar știam desigur ce urma să fac. Am intrat în cameră la mama.

— Mamă, nu vrei să ieși cu mine afară? Am luat-o de mână și am tras-o ușor.

Era ca o stană de piatră.

— Mamă, te rog. Ieși afară să respiri aer curat. Putem merge prin pădure și în jurul lacurilor, putem vedea lebedele. Pun pariu că nu te-ai mai plimbat pe-aici. Haide. Am găsit un castel

drăguț și multe alei încântătoare. Există chiar și o grădină împrejmuită.

Mă privea ținută, cu pupilele dilatate, atenția fiindu-i îndreptată spre mine.

— Grădina secretă, spuse ea zâmbind.

— Da, mamă. Ai fost acolo?

— Trandafiri.

— Da, sunt foarte mulți trandafiri.

— Hm. Drăguț, spuse ea încet.

Apoi, ca și cum ar fi provenit din nordul Angliei și ar fi fost mai scumpă la vorbe, zise: — Mai drăguță decât un trandafir, pe urmă se uită pe fereastră, din nou la mine și folosi arătătorul pentru a trasa conturul feței mele. Mai drăguță decât un trandafir.

— Mulțumesc, mamă, îi răspunsei zâmbind.

— A mai venit pe aici, nu-i așa? explodai în bucătărie, plină de energie, lucru care o sperie pe Rosaleen.

Rosaleen ridică degetul la buze. Arthur vorbea la telefon, o vechitură montată pe un perete.

— Rosaleen, îi șoptii, mama a vorbit.

Se opri din frământatul aluatului și se întoarse spre mine.

— Ce-a spus?

— A spus că grădina împrejmuită e o grădină secretă și că eu sunt mai frumoasă decât un trandafir, spusei radiind de fericire. De fapt, a spus că sunt mai frumoasă.

Trăsăturile lui Rosaleen se aspiră dintr-odată.

— Ce bine, draga mea.

— Bine? Ce naiba, doar bine? explodai eu.

Rosaleen și Arthur îmi făcură semn să tac.

— Da, e Tamara, îi zise Arthur persoanei de la celălalt capăt al firului.

— Cine e la telefon?

— Barbara, spuse Rosaleen. Îi scăpaseră niște șuvițe din părul prins la spate, transpirat din cauza efortului depus pentru frământarea aluatului.

— Pot să vorbesc cu ea? întrebai.

El făcu semn din cap că da.

— Am înțeles. Sigur. O să vedem cum facem. Da. Desigur. Într-adevăr. Bine. La revedere.

Închise telefonul.

— Am spus că vreau să vorbesc cu ea.

— A, da, a spus că trebuie să închidă.

— Probabil că se culcă cu băiatul care-i curăță piscina. Ocupată, ocupată, spusei cu răutate. Habar n-am ce-mi venise. Și de ce a sunat?

Arthur se uită la Rosaleen.

— Din nefericire, trebuie să vândă locul unde sunt depozitate toate lucrurile voastre și deci nu le mai poate ține acolo.

— Păi nici aici nu e loc de ele, zise imediat Rosaleen, întorcându-se spre aluat și presărându-l cu făină.

Dialogul ăsta îmi suna cunoscut.

— Ce spui de garaj? întrebai, înțelegând acum ce scria în jurnal.

— Acolo nu e loc.

— O să facem loc, îmi spuse Arthur cu amabilitate.

— Nu avem cum, fiindcă nu e loc. Luă încă o gogoasă de aluat, o aruncă pe masă și începu să o frământa, strângând-o, apăsând-o cu mâinile, dându-i o formă.

— Este loc în garaj, zise Arthur.

— Ba nu e, zise Rosaleen, oprindu-se din treabă, fără să se întoarcă.

Mă uitam de la unul la celălalt, intrigată de acest dezacord exprimat pentru prima dată în public.

— Dar ce aveți acolo? întrebai.

Rosaleen continua să modeleze aluatul.

— Vă trebui să facem loc, Rosaleen, zise Arthur și, fiindcă ea se pregătea să riposteze, el ridică vocea. Nu există altă soluție.

Avusese ultimul cuvânt.

Aveam sentimentul îngrozitor că discuția legată de posibilitatea ca eu și mama să ne mutăm cu ei fusese asemănătoare.

Nu au obiectat când am luat o pătură și am ieșit afară, în grădină, cu o farfurie de fructe, și m-am așezat sub un copac. Iarba era plină de rouă, dar nu voiam să mă mut de acolo. Aerul era proaspăt, iar soarele dădea să iasă de după nori. Din locul meu de pe iarbă o vedeam pe mama care stătea la fereastră și se uita afară. Aș fi vrut să iasă și ea, de dragul meu, dar și al sănătății ei mintale. Deloc surprinzător, nu a venit.

Rosaleen se învârtea prin bucătărie, pregătind masa.

Arthur stătea la masă, ascultând radioul dat la maximum și răsfoind ziarul. Am văzut-o pe Rosaleen plecând din bucătărie cu tava, iar după un minut a apărut în dormitorul mamei. Am urmărit-o agităndu-se ca de obicei: la fereastră, la masă, așezând fața de masă și tacâmurile.

După ce a pus tava pe masă, s-a oprit și s-a uitat spre mama. Eram curioasă să văd ce va face. Era neobișnuit, în orice caz. Apoi am văzut-o deschizând și închizând gura, spunând ceva.

Mama a privit-o, a spus ceva, apoi s-a uitat în altă parte.

M-am ridicat în picioare în mod automat, privindu-le.

Am intrat în fugă în casă, aproape răsturnându-l pe Arthur, și am urcat scările. Am deschis ușa de la camera mamei și am auzit un țipăt și ceva spărgându-se, căci dădusem peste Rosaleen și tava ei. Totul a căzut pe jos.

— O, Doamne! Rosaleen se aplecă, strângând repede totul. Rochia i se ridicase până la coapse; avea niște picioare surprinzător de tinere. Mama se răsucise pe scaun pentru a privi totul, mă văzu, zâmbi, apoi se întoarse din nou cu fața la fereastră. Încercăi să o ajut pe Rosaleen, dar nu mă lăsă, îndepărtându-mă și repezindu-se să apuce orice obiect la care mă întindeam. O urma pe scări în jos, ca un cățeluș.

— Ce ți-a spus? Încercăi să vorbesc încet, să nu audă mama că vorbim despre ea.

Rosaleen, încă în stare de șoc după gestul meu, tremura și era palidă. Se clătina pe scări, cu tava uriașă în mâini.

— Ei? o întrebai, urmând-o în bucătărie.

— Ce dorești?

— Ce a fost zgomotul ăsta? întrebă Arthur.

— Ce ți-a spus? o întrebai.

Rosaleen își plimba privirea de la Arthur la mine, cu ochii mari și foarte verzi, cu pupilele micșorate.

— A căzut tava, îi zise ea lui Arthur. Apoi îmi răspunse și mie: Nimic.

— De ce minți?

Fața ei s-a transformat. Era atâta furie pe chipul ei, încât am vrut să retractez totul în clipa aceea: mi-am imaginat, am inventat totul, am vrut să atrag atenția asupra mea, nu știu. Eram nedumerită.

— Îmi pare rău, bolborosii. N-am vrut să te acuz că minți. Dar mi s-a părut că a spus ceva. Asta-i tot.

— A spus „mulțumesc“. I-am răspuns „cu plăcere“.

Am încercat să îmi amintesc mișcarea buzelor mamei.

— A spus „îmi pare rău“, izbucnii.

Rosaleen înghetă. Arthur ridică privirea din ziar.

— A spus că îi pare rău, nu? întrebai, mutându-mi privirea de la unul la celălalt. De ce a spus asta?

— Nu știu, răspunse ea liniștită.

— Trebuie să știi. Arthur, tu ce crezi? De ce ar fi spus că îi pare rău?

— Cred că se simte ca o povară, sări Rosaleen să răspundă în locul lui. Dar nu e, eu nu mă supăr că găsesc pentru ea. Nu e niciun deranj.

Arthur de-abia aștepta să plece și îndată după plecarea

lui ziua redeveni ceea ce fusese. Voiam să arunc o privire în garaj cât timp era plecată Rosaleen, dar știam că dacă vreau să rămân singură acasă, trebuie să mă prefac și să nu îi dau de înțeles că de-abia aștept să plece. Așa, nu mai era suspicioasă.

— Vrei să te ajut să duci de mâncare la bungalow?

— Nu, răspunse ea agitată, încă supărată pe mine.

— Mă descurc, dar îți mulțumesc că te-ai oferit, Tamara, spusei dându-mi ochii peste cap.

Luă pâinea neagră și plăcinta cu mere, proaspăt scoase din cuptor, un castron cu altceva și câteva cutii de plastic cu capac. Suficiente pentru cina pe câteva zile.

— Cine locuiește acolo?

Niciun răspuns.

— Haide, Rosaleen, nu știu ce ți s-a întâmplat în viața trecută, dar nu sunt de la Gestapo. Am șaisprezece ani și vreau să știi fiindcă nu am altceva de făcut. Poate că acolo e cineva cu care aș putea vorbi și care nu e pe moarte.

— Mama mea, zise ea într-un târziu.

Am așteptat să continue propoziția. Mama mea mi-a spus să-mi văd de ale mele. Mama mea mi-a spus să nu dau nimănui rețeta mea de plăcintă cu mere. Mama mea mi-a spus să nu mă bucur când fac sex. Dar ea nu mai spuse nimic altceva. Mama ei. Mama ei locuia peste drum.

— De ce nu ai pomenit niciodată de ea?

Ezita să îmi răspundă.

— Ți-a fost rușine? Uneori și mie mi-era rușine cu părinții mei.

— Nu, ea e... bătrână.

— Bătrânii sunt drăguți. Pot să o cunosc și eu?

— Nu, Tamara. Nu încă, spuse pe un ton liniștit. Are probleme de sănătate, nu poate să se deplaseze. Nu-i face plăcere să cunoască oameni noi. Lucrul ăsta o neliniștește.

— De aceea faci toate drumurile astea... Biata de tine, trebuie să ai mereu grijă de toți.

Părea mișcată de vorbele mele.

— Nu are pe nimeni altcineva. Trebuie să am grijă de ea.

— Ești sigură că nu pot să te ajut? Nu o să-i spun nimic.

— Nu, îți mulțumesc, Tamara, îți mulțumesc că te-ai oferit.

— S-a mutat mai aproape de tine ca să poți avea grijă de ea?

— Nu. Punea niște pui și niște sos de roșii într-o cutie cu capac.

— Te-ai mutat tu mai aproape de ea ca să o poți îngriji?

— Nu. Puse două pliculețe de orez prefiert într-o altă cutie cu capac. A locuit întotdeauna acolo.

Am căzut pe gânduri, privind-o.

— Stai așa, vrei să spui că tu acolo ai crescut?

— Da, zise ea simplu, punând totul pe o tavă. Acolo am crescut.

— Nu te-ai mutat prea departe. Deci tu și Arthur ați venit să locuiți aici după ce v-ați căsătorit?

— Da, Tamara, acum gata cu întrebările. Știi, curiozitatea a ucis pisica, zise surâzând, apoi părăsi bucătăria.

— Plictiseala a ucis afurisita de pisică, strigai spre ușa închisă.

M-am strecurat în living ca în fiecare dimineață și m-am uitat cum mergea cu iuțea fulgerului, ca un hamster paranoic, speriat să nu apară vreun șoim care să îl înhațe.

A scăpat un șervet de bucătărie și mă așteptam să se oprească și să-l ridice, dar nu părea să fi observat. Am ieșit afară, pe alee, învârtindu-mă la poartă ca un copil ascultător, așteptând să o văd întorcându-se în fugă.

Am trecut curajoasă dincolo de poartă. Apoi am continuat să merg, așteptându-mă să fi observat lipsa șervetului. Am văzut o plăcintă cu mere pe jos, răcindu-se. Bungaloul nu era cine știe ce, era construit din cărămidă roșie, avea două ferestre acoperite de o plasă albă și separate de o ușă verde. Ferestrele păreau întunecate, sticla părea colorată, reflectând lumina din exterior, nearătând vreun semn de viață din interior. Am ridicat șervetul cu pătrate albastre din mijlocul drumului. Poarta de la grădina din față era atât de joasă, încât aș fi putut să trec ușor peste ea. M-am gândit că ar fi mai sigur așa, altfel scârțâitul ei, de fier care ruginea de cincizeci de ani, m-ar fi dat de gol. Am pășit cu grijă pe alee și m-am uitat pe fereastra din dreapta clădirii. Mi-am lipit fața de sticlă și am încercat să văd ceva prin plasă. După tot misterul, nu știu ce mă așteptam să văd, un mare secret, o sectă de nebuni, cadavre, o comunitate de hipioți, o chestie ciudată legată de sex cu multe chei într-o scrumieră... nu știu. Orice altceva, în afară de un radiator electric în fața unui șemineu îmbrăcat în gresie maro, o mochetă verde și

niște fotolii cu brațe de lemn și tapițerie veche, zdrențuită. Totul era atât de trist, ca o cameră de așteptare la dentist, și abia atunci am înțeles: Rosaleen nu ascundea nimic. De fapt, ba da, ascundea cel mai mare dezastru al secolului în materie de design.

În loc să sun la sonerie, am dat ocol casei. Îndată am observat că exista un petic de grădină cu o magazie mare, care semăna cu garajul din spatele casei cu portiță, undeva la margine. La fereastra magaziei strălucea ceva. La început am crezut că este blițul unui aparat foto, dar apoi mi-am dat seama că ceea ce îmi captase privirile, orbindu-mă pentru o clipă, se producea doar când primea lumina soarelui. Muream de nerăbdare să văd ce este după colț.

Rosaleen a apărut în fața mea și am tresărit, iar țipătul meu s-a auzit cu ecou pe aleea îngustă. Apoi am izbucnit în râs.

Rosaleen mi-a făcut imediat semn să tac, părând enervată.

— Scuze, sper că n-am speriat-o pe mama ta. Ai scăpat ăsta pe drum. Am venit să ți-l aduc. Ce e lumina aceea?

— Care lumină? Făcu o mișcare spre dreapta, blocând lumina puternică.

— Mulțumesc, îi spusei, frecându-mă la ochi.

— Ar fi bine să te întorci acasă, șopti ea.

— O, haide, nu pot nici măcar să o salut? Mi se pare totul atât de misterios, zici că suntem în *Scooby-Doo*.

— Nu e niciun mister, doar că mama nu reacționează bine când vede străini. Poate o vom invita într-o zi la masă, dacă se va simți în stare.

— Ce mișto!

Încă o persoană trecută de cincizeci de ani, pe care să o pun pe lista lungă a noilor mele cunoștințe.

Voiam să insist, văzând că nu se mai opune atât, dar am auzit zgomotul făcut de o mașină pe drum și, sperând că este Marcus, mi-am luat rămas-bun de la Rosaleen, m-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană. Dacă nu era el, atunci măcar cele cinci secunde de speranță s-ar fi dovedit cel mai palpitant lucru care se petrecuse în acea zi. Dar el era. Stătea pe veranda casei, privindu-și reflexia în geam și așezându-și părul.

— Ai o șuviță care nu e la locul ei, după ureche, îi strigai de la poartă. Se întoarce, zâmbind.

— Goodwin, mă bucur că te văd.

— Ai venit după carte?

— Ă, da, după carte, desigur. M-am gândit întruna la... cartea aia afurisită.

— De fapt, să știi că e o problemă cu ea.

— Ce-ai pățit?

— Nu, vreau să spun cu cartea propriu-zisă.

— Ai pierdut-o!

— Nu, n-am pierdut-o...

— Nu te cred. Știi care e pedeapsa dacă pierzi o carte de la bibliotecă?

— Trebuie să petrec o zi întreagă cu tine?

— Nu, Goodwin. Dacă comiți infracțiunea, trebuie să-ți ispășești pedeapsa. Îți suspend legitimația de bibliotecă.

— Văaai, nu se poate, orice altceva în afară de legitimația

de bibliotecă.

— Da. Haide, dă-mi-o. Se apropie și încep să mă pipăie. Unde ai ascuns-o? Aici?

Mâinile lui căutau frenetic în buzunarele blugilor, mă pipăiau în dreptul stomacului.

— Refuz să ți-o înapoiez, râsei eu. Serios, Marcus, nu am pierdut-o, dar nu ți-o mai dau înapoi.

— Nu cred că înțelegi cum funcționează o bibliotecă ambulantă. Împrumuți o carte, o citești sau dansezi prin casă cu ea, dacă asta te face fericită, iar apoi i-o înapoiezi bibliotecarului fermecător.

— Nu, știi ce s-a întâmplat? Cineva a spart lacătul și am descoperit că nu era o carte, ci un jurnal. Toate paginile erau complet albe.

Complet albe. Mort de-a binelea.

— Atunci cineva a scris ceva în el.

— A... Și acel *cineva* nu cumva ești chiar tu?

— Nu. Nu știu cine a scris în el. Sunt doar câteva pagini. Aș putea să le rup și să-ți înapoiez cartea, dar...

— Recunoaște că ai pierdut-o și cu asta, basta.

— Așteaptă-mă puțin.

Am alergat pe scări și am scos jurnalul de sub scândura parchetului. M-am întors, ținându-l strâns la piept.

— Nu-ți dau voie să citești ce e scris, dar asta este dovada că nu l-am pierdut. Doar că... nu ți-l înapoiez.

Marcus a înțeles că vorbeam serios.

— Bine, fie ca tine. O singură carte nu prea contează. Nu

pot să citesc? Ai scris ceva despre mine?

Am râs și am ridicat-o, ca să nu poată ajunge la ea. Dar era mult mai înalt decât mine, așa că a prins-o. Am intrat în panică. A deschis la prima pagină, iar eu așteptam să citească că tata își luase zilele.

— N-ar fi trebuit să-i spun lui Weseley despre tata, citi el. Cine e Weseley?

— Habar n-am. Am încercat să i-l iau, fără să mai stau la glume. Dă-mi-l înapoi, Marcus.

Mi l-a înapoiat.

— Scuze, n-ar fi trebuit să citesc, dar ai greșit data. Mâine e în cinci.

Am dat din cap. Măcar nu era un produs al imaginației mele. Chestia cu jurnalul era reală.

— Îmi pare rău că am citit.

— Nu face nimic, nu sunt eu autorul.

— Poate este cineva din familia Kilsaney.

M-am înfiorat și am închis cartea. Îmi doream foarte tare să o recitesc.

— Apropo, am găsit-o pe sora Ignatius!

— Sper că trăiește.

— Locuiește în cealaltă parte a domeniului. Dacă vrei, te conduc...

— Nu, Goodwin, n-am încredere în tine. Ultima adresă spre care m-ai îndrumat era un castel părăsit.

— Te duc eu. Haide, bibliotecarule, în autobuz! Alergai pe alee și mă urcai în mașină.

El râse și mă urmă.

Ajunserăm în fața casei, iar eu claxonai.

— Tamara, nu face asta, e o mănăstire.

— Sincer, asta nu e o mănăstire obișnuită. Claxonai din nou.

O femeie îmbrăcată într-o fustă neagră, bluză albă și un pulover negru, având la gât o cruce aurie și capul acoperit, a deschis ușa, contrariată. Era mai în vârstă decât sora Ignatius. Am sărit din mașină.

— Ce e cu zarva asta?

— O căutăm pe sora Ignatius. Voia să împrumute o carte.

— E ora de rugăciune, nu poate fi deranjată.

— A, bine, numai o clipă. Răscolii în spate, printre cărți.

Vă rog frumos să-i dați asta și să-i spuneți că e de la Tamara. O livrare specială, pentru care a făcut comandă săptămâna trecută.

— Așa voi face. Călugărița luă cartea și închise imediat ușa.

— Tamara, mă chestionă sever Marcus, ce carte i-ai dat?

— *În pat cu miliardarul turc*. Un bestseller de la Mills and Boons.

— Tamara! O să fiu dat afară.

— Ca și cum ți-ar păsa! Hai, dă-i drumul, bibliotecarule! Ia-mă de-aici!

Am plecat spre oraș și am oprit în centru. De fapt, dacă vreți să știți, am plecat spre Maroc. Iar la piramidele din Giza m-a sărutat.

— Și ce-ai mai făcut în ultimele zile? întrebă veselă

Rosaleen, în timp ce-mi puneă trei mii de calorii pe farfurie. Jurnalul avusese dreptate, era musaca.

Mă luase în primire imediat ce intrasem în casă, de-abia avusesem timp să urc scările și să ascund jurnalul. Nu voiam să-i spun că îmi petrecusem ziua cu Marcus, dar nu putea să-mi reproșeze că-mi pierdeam vremea cu o călugăriță, nu?

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu sora Ignatius.

Rosaleen scăpă lingura în cratiță, apoi, cu degete tremurânde, o scoase afară.

— Sora Ignatius? întrebă ea.

— Da.

— Dar... când ai cunoscut-o?

— Acum câteva zile. Mama ta cum se simte? Vrea să vină o dată aici, să luăm masa?

— Nu mi-ai spus că ai cunoscut-o pe sora Ignatius acum câteva zile.

M-am uitat la ea. Reacția ei era identică cu cea ce era scris în jurnal. Oare trebuia să-mi cer scuze? Oare ar fi trebuit să-mi țin gura? Nu știam ce să fac, cum să folosesc informațiile pe care le aveam. Și atunci, ce rost mai avea?

— N-am spus nici că marți mi-a venit ciclul, dar așa s-a întâmplat.

Arthur oftă. Rosaleen se încruntă.

— Ai cunoscut-o acum câteva zile? Ești sigură?

— Sigur că da.

— Poate că ai cunoscut-o abia azi.

— Ba nu.

— Iar ea știe unde locuiești?

— Normal. Știe că sunt aici.

— Înțeleg, bolborosi. Dar... azi-dimineață a trecut pe aici. N-a pomenit nimic de tine.

— Serios? Dar tu ce i-ai spus despre mine?

Uneori, tonul pe care-l folosești denaturează lucrurile, știi asta. Când trimiți mesaje scrise, oamenii nu percep tonul, sau își imaginează că ai vorbit într-un anumit fel și interpretează complet greșit mesajele cele mai inocente. M-am certat de multe ori cu Zoey din cauza a ceea ce credea ea că am vrut să spun cu un SMS de cinci cuvinte. Dar în întrebarea pe care o pusesem folosise în mod deliberat un anumit ton. Iar Rosaleen s-a prins. Și-a dat seama că auzisem conversația lor. Știa că în timp ce vorbea cu sora Ignatius, iar dușul se auzea curgând, trăsesem cu urechea la conversația lor.

— E vreo problemă dacă sunt prietenă cu ea? Crezi că are o influență negativă? Că o să mă bag în vreo sectă religioasă și o să mă îmbrac în negru în fiecare zi? O, stai, poate că da! Doar e călugăriță! În timp ce râdeam, am observat că Arthur o fixa cu privirea pe Rosaleen.

— Despre ce ați vorbit?

Ghiceam panica din vocea ei.

— Contează despre ce am vorbit?

— Vreau să spun că ești o copilă, ce ai putea vorbi tu cu o călugăriță? Zâmbea, încercând să-și ascundă teama.

Aici ar fi trebuit să îi spun despre castel, despre incendiu

și despre faptul că fusese locuit mai recent decât aș fi crezut. Voiam să o întreb pe Rosaleen cine a murit și unde erau cei rămași în viață, dar mi-am amintit ce era scris în jurnal: „*N-ar fi trebuit să-i spun ce aflasem despre castel.*“ Oare la asta se referea? Rosaleen nu m-a scăpat din ochi cât timp am stat să mă gândesc la un răspuns. Mi-am îndesat mâncarea în gură, pentru a avea mai mult timp de gândire.

— Am... Am vorbit despre tot felul de lucruri...

— *Ce fel de lucruri?*

— Rosaleen, interveni iar Arthur încet.

Întoarse capul spre el, ca o căprioară care a auzit un glonț tras în depărtare.

— Ți se răcește mâncarea, zise el, privindu-i farfuria neatinsă.

— O, da. Apucă furculița, o înfipse în musaca, dar nu o duse la gură. Continuă, copilă. Spuneai...

— Rosaleen, oftai eu.

— Las-o să mănânce liniștită, zise Arthur încet.

M-am uitat spre Arthur, recunoscătoare. El continua să mănânce cu ochii în farfurie. Se lăsa o tăcere grea, în timp ce mâncam, mestecam, iar în cameră se auzea doar scrâșnetul făcut de tacâmuri.

— Vă rog să mă scuzați, mă duc la baie, zisei brusc, nemaiputând suporta.

M-am oprit pe hol, trăgând cu urechea.

— Ce te-a apucat? mârâi Arthur.

— Șșșt, vorbește mai încet.

— Nu vreau să vorbesc încet, zise el, dar coborând vocea.

— Sora Ignatius a trecut pe la noi azi-dimineață și nu mi-a spus nimic despre Tamara, șuieră ea.

— Ei, și?

— S-a purtat ca și cum n-ar fi știut de existența ei. Dacă Tamara ar fi cunoscut-o, sunt sigură că mi-ar fi spus. Sora Ignatius nu e genul de persoană care să ascundă așa ceva. De ce nu mi-ar fi spus?

— Și ce vrei să spui? Că Tamara minte?

Rămăsesem cu gura căscată și eram gata să mă năpustesc în cameră, când propoziția de pe buzele lui Rosaleen, spusă cu atâta amărăciune, mă opri în loc: — Sigur că minte. E la fel ca maică-sa.

Se așternu o liniște mormântală. Arthur nu făcuse niciun comentariu.

Capitolul treisprezece

Castelul prinde viață

Stăteam în pat, încercând să uit vorbele spuse de Rosaleen. Era o poveste despre care habar nu aveam, asta era clar, dar nu puteam face nimic pentru a afla despre ce era vorba și ce voia să spună. Ieri era o carte închisă, mâine, în schimb, urma să fie altceva. Am recitat relatarea de a doua zi, așteptând nerăbdătoare ziua de mâine. Erau multe lucruri de plănuit. Stăteam în pat, recapitulând toate lucrurile pe care le aveam de făcut în timpul meu limitat de a doua zi, știind că Rosaleen și Arthur nu se vor întoarce până la ora unu, dar asta nu mă ajuta prea mult să mă relaxez. Era o noapte umedă de iulie. Urma fie o noapte furtunoasă, fie o zi caniculară. Am deschis fereastra dormitorului, sperând să respir puțin aer, și am dat la o parte pătura. Stăteam culcată în lumina albăstrie a lunii, privind cerul plin de stele.

Ascultând în tăcere, am auzit un țipăt de bufniță, apoi

mi-au atras atenția behăitul unei oi și mugetul unei vaci. Sunetele unei nopți la țară, cu care mă obișnuisem în ultima vreme, pătrundeau prin fereastra camerei mele. Din când în când, adia o briză ușoară și atunci auzeam și frunzele copacilor foșnind ușor: erau și ele recunoscătoare pentru aerul răcoros. În cele din urmă mi s-a făcut frig și am vrut să închid fereastra, când mi-am dat seama că sunetele pe care le crezusem ciripit de păsări erau de fapt niște voci care se auzeau în depărtare. Fiind la țară, sunetele puteau veni de foarte departe; ascultând mai atent, mi-am dat seama că erau conversații, iar mai apoi s-au auzit râsete, poate chiar muzică, apoi iar tăcere. Veneau din direcția castelului.

Era 11:30. Mi-am pus treningul și pantofii sport, podeaua scârțâind sub pașii mei, deși mă străduiam să mă mișc cât mai ușor. De fiecare dată când scârțâia, înghețam pe loc, așteptându-mă ca ciclopul să se trezească în orice moment. Am dat la o parte scaunul din fața ușii și am deschis-o cât am putut de încet. Ar fi fost prea frumos să ajung la parter și să ies din casă fără a o alerta pe stăpâna casei. Am auzit-o pe Rosaleen tușind și am încremenit, apoi imediat am închis ușa. Nu o mai auzisem tușind noaptea, așa că mi s-a părut un semnal de avertizare.

M-am urcat în pat, pentru a evita să merg pe parchetul care scârțâia și m-am târât pe saltea pentru a ajunge la fereastră. Era o saltea veche, cu arcuri care scârțâiau, dar se putea crede că mă întorceam pe partea cealaltă. Am luat lanterna din sertarul noptierei și am deschis larg fereastra. Aș fi încăput fără probleme. Dormitorul meu era chiar deasupra verandei și deși

acoperișul acesteia era înclinat, dacă mă concentram, puteam ateriza în siguranță pe el. De acolo ar fi fost relativ ușor să cobor pe stâlpul din lemn și să ajung la pământ. Simplu.

Deodată, ușa de la dormitorul lui Rosaleen și al lui Arthur s-a deschis și s-au auzit pași grăbiți pe hol. M-am băgat repede în pat și m-am acoperit cu pătura, asigurându-mă că treningul, pantofii sport sau lanterna nu se aflau la vedere. Am închis ochii exact când ușa camerei mele s-a deschis. Fereastra era larg deschisă, iar vocile care se auzeau în depărtare mi se păreau atât de clare, încât aveam impresia că intențiile mele sunt cât se poate de evidente.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Parchetul scârțâia, iar silueta se apropia de mine. Era Rosaleen. Știam după felul în care își ținea respirația, după parfum. Nu știam ce face, dar scârțâitul se oprise, ceea ce însemna că stătea liniștită. Privind. Privindu-mă.

Aș fi vrut să deschid ochii. Încercam să-mi relaxez pleoapele, ca globii oculari să nu se miște prea mult. Mă străduiam să respir normal, un pic mai tare decât de obicei, pentru a arăta că dorm. Am simțit un corp aplecându-se asupra mea și m-am pregătit să ripostez, dar am auzit cum se închide fereastra și mi-am dat seama că se aplecase pentru a ajunge la ea. M-am gândit să deschid ochii, să o prind asupra faptului, să fac o scenă. Dar ce aș fi câștigat cu asta?

— Rosaleen, se auzi o șoptă în ușa dormitorului. Ce faci acolo?

— Am vrut să mă asigur că este bine.

— Sigur că e bine. Nu mai e un prunc. Vino înapoi în pat.

Am simțit o mână pe obraz, iar degetele ei mi-au dat părul pe după ureche, așa cum făcea mama. Mă așteptam să tragă pătura de pe mine și să scoată la iveală costumul meu de colindat la miezul nopții, dar i-am simțit respirația, buzele lipite de fruntea mea într-un sărut delicat și apoi a plecat închizând ușa.

Nu mai e un prunc.

După plecarea ei am așteptat să aud iar sforăitul lui Arthur. M-am dat jos din pat, am deschis fereastra și, fără să mai stau pe gânduri, am sărit pervazul și am aterizat încet pe plăcile de ardezie ale arcadei care acoperă veranda. De-abia când am ajuns pe iarbă și am privit în sus spre dormitorul meu, am înțeles mesajul celor scrise de mine către mine, de a nu închide fereastra.

Folosind lanterna, m-am îndreptat spre castel, luându-mă după voci. Vedeam doar la câțiva pași în fața mea, restul lumii fiind înghițit de întunericul nopții. Copacii păreau să ascundă și mai multe secrete în puterea nopții, iar în întuneric foșnetul frunzelor îmi dădea de înțeles că știu mai mult decât erau dispuși să îmi dezvăluie. Pe măsură ce mă apropiam de castel, auzeam mai limpede glasurile, simțeam miros de fum, auzeam muzică și clinchet de pahare sau de sticle. Vedeam lumina care se revărsa din holul de la intrare și din încăperea cu geamurile intacte din partea dreaptă. Restul camerelor din partea stângă și din spate erau întunecate. Am închis lanterna și m-am îndreptat spre spatele castelului, trecând prin două încăperi care cred că ofereau o priveliște superbă a lacului și a sutelor de trepte care coborau

până la el. Am ajuns la încăperea pe fereastra căreia mă mai cocoșasem și m-am oprit să ascult.

Zidul vechi era luminat de stele. Crezând că încăperea este goală, m-am aplecat să le privesc, deși cele care se vedeau pe fereastra de vizavi erau mult mai impresionante. Credeam că sunt singură, până când am auzit ceva ce părea a fi un sărut, după care se auzi imediat un țipăt.

Începu o alergătură, se auziră șușoteli, zgomotul făcut de doze de bere și sticle răsturnate. Apoi simții o mână care mă trase de păr, mă apucă de ceafă și mă târî literalmente prin castel.

— Hei, dă-mi drumul! țipai. Ia-ți mâinile scârboase de pe mine?!

Mă zbăteam să scap din mâinile care mă strângeau ca un clește, mâini de bărbat, în timp ce eram pe jumătate ridicată și târâtă spre castel. În sinea mea i-am mulțumit lui Rosaleen pentru dieta ei bogată în carbohidrați și pentru cele câteva kilograme în plus, fără de care m-ar fi aruncat ușor peste umăr. Odată ajunsă înăuntru, m-a lăsat jos și a continuat să mă țină de talie, stând în spatele meu. M-am întors de câteva ori și am văzut o urâtanie cu puf pe bărbie. Șase oameni se holbau la mine. Unii stăteau pe scări, alții pe niște cutii. Îmi venea să le strig să plece din casa mea.

— Ia uitați-vă cine ne urmărea, zise autoarea țipătului, aflată la ușă, gâfâind de parcă ar fi fost pe punctul de a leșina de spaimă.

— Nu vă urmăream, zisei și îmi dădui ochii peste cap. Ce prostie!

— E americană, zise un tip.

— Ba nu sunt.

— Vorbești cu accent americanesc, zise altul.

— Hei, e Hannah Montana.

Toată lumea râse.

— Sunt din Dublin.

— Ba nu.

— Ba da.

— E drum lung până la Dublin.

— Sunt aici doar pe timpul vacanței de vară.

— În vacanță, se strâmbă cineva, iar ceilalți izbucniră în

râs.

Un tip apăru în pragul ușii, lângă cea care țipase. Asculta cum încercam să mă apăr cu o voce tremurată, penibilă, pe care nu mi-o puteam controla, și mă întrebam cum naiba ajunsese să fiu oaia neagră în această încăpere plină de provinciali.

— Gary, las-o în pace, spuse el în final.

Gary îmi dădu imediat drumul. Deci el era șeful grupului.

Îmi îndreptai spatele, privind-i semeț.

— Alte întrebări nu mai aveți? Poate dumneata, domnule, cel cu jacheta de lână și Doc Martens, vrei să mă întrebi despre zilele în care Guns N'Roses erau la modă?

Cineva zâmbi superior, primi un cot și gemu de durere. Gary cel cu puf pe bărbie, aflat tot în spatele meu, mă înghionti dureros.

— V-am auzit din camera mea, eram în pat.

Mi-am dat seama că vorbisem ca și cum aș fi fost cea mai

cuminte ființă de pe planetă, ca un copil care întrerupsese dineul părinților.

— Locuiești în apropiere?

— Minte.

— Da' unde naiba credeți că locuiesc? Doar n-oi fi venit cu avionul din Los Angeles ca să fac o plimbare pe aici la miezul nopții?

— Stai în casa de la poartă?

— Casa *regală* de la poartă, adăugă altcineva și izbucniră toți în râs.

Mă rog, nu aducea nici pe departe cu Palatul Buckingham, dar se ținea mai bine decât casele prăpădite pe care le văzusem pe drumul până aici. Mă uitam de la o față la alta, încercând să mă decid ce să le răspund. Oare aș fi făcut o prostie dacă le-aș fi spus unde stau?

— O, nu, locuiesc în staulul vacii și dorm cu porcii, ca voi toți, ripostai. Nu știu care e problema voastră, că nici el nu pare a fi de pe aici.

Mă refeream la șeful grupului, care avea pielea măslinie și stătea în pragul ușii, privindu-mă. Să fii ostatic și să te iei de șeful bandei nu era chiar cea mai bună idee.

Se uitau unii la alții, de parcă nu le venea să creadă; cuvântul „rasist“ a fost repetat de câteva ori.

— Nu sunt rasistă. Am văzut că poartă Dsquared. Ultima dată când m-am uitat prin sat, nu aveau Dsquared.

Nu fusesem prea isteată. Văzusem filmul *Eliberarea*, știam ce te pot obliga să faci, iar eu îi acuzasem deja că dorm cu

porcii, când ar fi trebuit de fapt să încep prin a le cere scuze. Am zărit un zâmbet pe chipul liderului, dar și l-a ascuns repede cu mâna. Restul găștii era în fierbere, arătându-mă cu degetul, făcându-mă rasistă iar și iar, deși le explicasem de ce considerasem că iese în evidență. Tipul din pragul ușii le-a strigat să se potolească, încercând să o calmeze pe cea care țipase și pe alți câțiva amețiți de băutură, iar apoi m-a apucat și m-a tras afară, ducându-mă în spatele castelului, la scena crimei: fereastra de unde, chipurile, îi spionasem.

— Ți-aș da locul în care te prefaci că mă ucizi, dar de fapt îmi dai drumul? Îl întrebai cam nervoasă. Foarte nervoasă, de fapt. Gata, mă gândeam, cred că o să mă bată măr.

Dar el zâmbea.

— Ești Tamara, nu-i așa?

Rămăsei cu gura căscată.

— De unde ai... Apoi îmi pică fisa. Iar tu ești Weseley. Era rândul lui să fie surprins.

— Arthur ți-a povestit despre mine?

— Arthur? Da, sigur că da. Vorbește mereu despre tine.

— Mi-a povestit și mie câte ceva despre tine, zise el nedumerit.

— Serios?

Nu îmi venea să cred că Arthur ar vorbi despre mine, nu mi imaginam ce ar fi putut spune.

— Fumezi?

Am luat o țigară, iar el aprinse un chibrit. La lumina flăcării i-am văzut mai bine chipul. Avea o piele de culoarea

ciocolatei cu lapte, nu de abanos, o culoare care-i venea bine. Avea ochii mari, căprui, cu gene atât de lungi, încât un moment m-a cuprins invidia, fiindcă în viața anterioară dădusem o mare parte din banii de buzunar pe gene false cu sclipici. Avea buze mari și cărnoase, dinții drepți și albi și un maxilar perfect. Arăta atât de bine, încât eram într-un fel geloasă. Era cu un cap mai înalt decât mine. Bățul de chibrit a ars în întregime, așa că l-a aruncat. Mi-am dat seama că și el mă studiase.

— Mersi.

— Cu plăcere.

— Ce naiba faci, Wes? Acum stai și fumezi cu ea? E rudă cu ciudații ăia, știi doar. Fata care țipase apăruse de după colț, împreună cu o altă fată, împleticindu-se și trăsbind a parfum de la Body Shop.

— Calmează-te, Kate, îi zise el.

— Nu vreau să mă calmez! Începu să debiteze aiureli de om beat, apoi începu să-l lovească cu geanta. Prietena ei o trase într-o parte.

— Bine... Se eliberă din strânsoarea prietenei, dar se agăță din nou de ea, nefiind în stare să se țină pe picioare. Oricum plecam acasă.

— Au! mimai durerea, privindu-l.

— Nu m-a durut.

— O geantă Louis Vuitton falsă, glumești? Pe mine m-a durut uitându-mă la ea.

— Ești snoabă, zâmbi el.

— Iar tu ești un iubit rău.

— Nu e iubita mea.

— Mă rog.

— Vrei să bei ceva?

Dădui din cap cu prea mult entuziasm. El râse, apoi dispăru sărind pe fereastră și intrând din nou în castel. Îl urmai.

— Hei, Weseley, sper că nu-i dai lui Hannah Montana din băutura noastră?

Weseley îi ignoră și îmi întinse o cutie.

— Ce e asta?

— Diamond White.

— N-am mai auzit de ea.

— Cum să-ți explic eu ca să înțelegi... Gândește-te la ea ca la șampanie, doar că făcută din mere.

Îmi dădui ochii peste cap.

— Dacă tu crezi că sunt genul care bea șampanie, înseamnă că nu mă cunoști deloc.

— Păi nu te cunosc. E cidru. Americanii îi spun cidru tare.

— Nu sunt americană.

— Nici irlandeză nu pari.

— Nici tu nu arăți a irlandez. Poate că irlandezii nu mai sunt așa cum îi știa lumea pe vremuri. Zâmbii sarcastic.

— Mama e roșcată și are pistrui.

— Probabil că e suedeză.

Se amuză, apoi îmi arătă o cutie în spatele meu pe care să mă așez. Se așeză și el în fața mea.

— De unde e tatăl tău?

— Din Madagascar.

— Ce mișto, ca în film?

— Mda, *exact* ca în filmul de animație Disney, spuse pe un ton batjocoritor.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Cum de s-a mutat aici?

— Uite-așa.

— A, dădui din cap. ăsta e mereu un motiv bun.

Am râs amândoi.

Cineva de alături m-a făcut iar rasistă.

— Mă refeream la hainele tale, îi zisei încet. Ești îmbrăcat mai bine decât John Boy de alături și Mary Ellen, care a plecat în cizmele ei Ugg contrafăcute, într-un nor de Dewberry.

Râdea, privindu-mă țintă.

— Nu e iubita mea.

— Mi-ai mai spus, dar ochelarii mei de spion îmi spun altceva.

— În fine, a fost ceva... Stinse țigara și puse chiștocul într-un borcan. Eram recunoscătoare. Mă simțeam ca un părinte care se întorcea acasă și descoperirea cum copiii făcuseră casa praf. Să știi că există autobuze, îmi spuse el, chestiile alea cu roți care duc oamenii spre locurile cu mult fum.

— De unde? Reacționasem ca și cum mi-ar fi dezvăluit un tratament pentru vindecarea cancerului. O cale de scăpare de aici...

— De la Dunshaughlin, e la nici jumătate de oră de mers

cu mașina.

— Și cum ajungi acolo?

— Mă duce tata.

Ei bine, al meu e mort.

— Apropo, ăsta e al tău? Îmi întinse un stilou. Era cel pe care-l furasem din biroul lui Arthur și pe care îl pierdusem ieri.

Aveam sentimentul că cineva era acolo. Cineva mă urmărea.

— Ai fost ieri aici?

— Ăăă... Părea că încearcă să-și amintească.

— Ce-ți ia atât? îl repezii.

— Nu știu. Nu. Da. Nu știu dacă am fost. Am găsit stiloul în seara asta, dacă la asta te referi.

— N-ai fost ieri aici, când am venit eu?

— Sunt aici în fiecare zi, cu Arthur. Evitase răspunsul.

— Da?

— Păi trebuie să fiu, nu?

— Trebuie?

— Doar lucrez cu omul.

— A!

— Credeam că Arthur ți-a spus.

— Mda... Rosaleen știe că lucrezi cu Arthur?

El făcu semn din cap că da.

— Nu cred că îi place să mă aibă prin preajmă, dar cum Arthur are o grămadă de lucru, are nevoie de ajutor.

— De cât timp lucrezi cu el?

Căzu pe gânduri, cu privirea pierdută în depărtare.

— Să mă gândesc. Lucrez cu Arthur de... trei săptămâni.
Începui să râd.

— Ne-am mutat aici luna trecută, îmi explică el.

— Serios? De unde?

Mă înviorasem. Era la fel ca mine.

— De la Dublin.

— Și eu!

Mă bucuram ca un copil. M-am înroșit.

— Scuze. Sunt super încântată să întâlnesc membri ai aceleiași specii. Și cum ai ajuns să devii liderul lor atât de repede? Ai făcut vreo vrajă? Le-ai arătat cum se face focul?

— Dacă ești politicoș, ajungi departe. Dacă spionezi, dai buzna la petrecerile oamenilor și îi insulti, nu prea ai cum să te integrezi în grupul lor.

— Eu nu vreau să mă integrez, îi spusei îmbufnată. Vreau să scap de aici.

Am tăcut amândoi.

— Știi ceva despre ce s-a petrecut aici, în acest castel?
Întrebai.

— Vrei să spui cu normanzii și toate celelalte?

— Nu, nu asta. Ce s-a întâmplat cu familia care a locuit aici, mai recent?

— A fost un incendiu, apoi s-au mutat.

— Ooo, ar trebui să scrii cărți de istorie.

— De-abia ne-am mutat aici, de unde vrei să știu?

— Mă întrebam și eu.

Mă privi pieziș.

— Am putea să-i întrebăm pe ei, dacă vrei. Se referea la grupul de alături.

De acolo izbucniră râsete. Cred că jucau „Adevăr sau provocare“.

— Nu-i nevoie.

— Sora Ignatius ar trebui să știe, de ce n-o întrebi pe ea?

— De unde știi că o cunosc?

— Ți-am spus, lucrez aici. Nu sunt orb.

— Dar nu te-am văzut niciodată.

Ridică din umeri.

— Sora mi-a spus să-i întreb pe Rosaleen și pe Arthur.

— Așa să faci. Știai că Rosaleen a locuit în bungaloul de peste drum toată viața ei? Dacă e cineva care să știe, ea e aceea. Cred că ar putea să-ți povestească ce s-a întâmplat aici în ultimii două sute de ani.

Nu puteam să-i spun că jurnalul mă sfătuisese să n-o întreb nimic.

— Nu știu... Nu cred că vor să vorbească despre asta, sunt atât de secretoși. Probabil că i-au cunoscut pe oamenii aceia, iar dacă cineva a murit, nu vreau să-i întristez. De fapt, sigur îi cunosc, altfel nu cred că Arthur ar lucra pe degeaba. De fapt, cine te plătește?

— Arthur. Cu bani gheață.

— Aha.

— Și tu cum ai ajuns aici?

— Ți-am spus, v-am auzit de la fereastră.

— Nu, vreau să spun aici, în Kilsaney.

— A...

Tăcere. Mă gândii repede. Orice în afară de adevăr. Nu aveam nevoie de compasiunea lui.

— Ai spus că Arthur ți-a povestit despre mine.

— Aș primi un premiu dacă aș scoate mai mult de la el. Mi-a spus doar că tu și mama ta stați cu ei.

— A intervenit ceva și a trebuit să ne mutăm. Doar pentru un timp. Probabil doar pe timp de vară. Ne-am vândut casa și așteptăm să cumpărăm una nouă.

— Tatăl tău nu e cu voi?

— Nu, nu, el... a părăsit-o pe mama pentru altă femeie.

— Aoleu, îmi pare rău să aud asta.

— Mda, păi... e o tipă de douăzeci de ani, e manechin. E celebră, apare în reviste, mă ia în cluburi cu ea.

Se încruntă, iar eu mă simțeam ca o idioată.

— Îl mai vezi din când în când?

— Nu. Acum nu.

Respectam regulile jurnalului. *N-ar fi trebuit să-i spun lui Weseley despre tata.*

Dar nu mă simțeam împăcată. Îl mințisem pe Marcus, ceea ce era justificat într-un fel, fiindcă totul în legătură cu Marcus era o minciună sfruntată, dar pe Weseley nu-mi venea să-l mint. În plus, ar fi aflat de la Arthur, în vreo zece ani.

— Weseley, scuză-mă, am mințit. Tata... a murit.

— Ce? Cum?

Ar fi trebuit să-i spun altceva, că a murit în război sau, nu știu, altceva, o moarte mai obișnuită.

— Ăă. De cancer. La testicule.

Deja îmi pierise orice chef de discuție. Nu voiam să mă mai întreb nimic.

— Oh.

Reușisem.

După asta am plecat. I-am mulțumit și am sărit pe fereastră. La jumătatea drumului m-am oprit, m-am întors și am alergat înapoi.

— Weseley, șoptii cu respirația întretăiată, stând la fereastră. Strângea cutiile și sticlele din încăpere.

— Ai uitat ceva?

— Mda... șoptii.

— De ce vorbești în șoptă? șopti și el, zâmbind. Veni la fereastră și se sprijini cu coatele de pervaz.

— Fiindcă... nu știu cum să spun asta cu voce tare.

— În regulă. Zâmbetul îi pierise.

— Ai să crezi că sunt ciudată.

— Deja cred că ești ciudată.

— A, bine... Tata nu a murit de cancer.

— Nu?

— Nu. Ți-am spus asta fiindcă mi-a venit mai ușor, deși partea cu testiculele a fost cam aiurea.

— Cum a murit? întrebă el, cu un zâmbet blând.

— S-a sinucis. A înghițit un flacon de pastile cu whisky. Intenționat. Eu am fost cea care l-a găsit.

Mi se pusese un nod în gât. Vedeam schimbarea la față de care scrisesem în jurnal. Privirea aceea pe care i-ai arunca-o unei

persoane îngrozitoare. Tăcea.

— N-am vrut să mint. Mă îndepărtam mergând cu spatele.

— Bine. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— N-am mai spus nimănui.

— Nu voi spune nimănui.

— Mulțumesc. Acum chiar trebuie să plec.

Lașă.

— Noapte bună.

Se aplecă mai tare pe fereastră, ridicând vocea: — Ne mai vedem, Tamara!

— Da. Sigur.

Voiam pur și simplu să plec de acolo.

Restul grupului fluieră și râse, iar eu dispăru în întuneric.

În noaptea aceea am învățat ceva important, că n-ar trebui să încerci să oprești tot ce urmează să se întâmple. Uneori e nevoie să te simți stânjenită. Uneori trebuie să fii vulnerabilă în fața oamenilor. E un lucru necesar, pentru că face parte din tine, ca să ajungi la cealaltă parte din tine, a doua zi. Jurnalul nu avea întotdeauna dreptate.

Capitolul paisprezece

Ora unu

Jurnalul îmi spusese că aveam timp până la ora unu.

Era cât se poate de straniu, dimineața decursese exact așa cum citisem cu o seară înainte. Rosaleen m-a trezit, mi-a spus să stau acasă și mi s-a părut evident – a doua oară – că nu dorește să fiu vizibilă pentru restul lumii ei mărginite. Imaginați-vă ce îngrozitor și rușinos ar fi fost să le spună oamenilor că eu și mama existam, că un bărbat își luase viața, ce grozăvenie. Nu mi-a convenit, cu greu m-am abținut să nu zic că vreau să merg și eu la mesă. Am rămas în pat, ascultând motorul mașinii care se îndepărta, în peisajul sepia. Din acest punct, ziua nu a mai semănat cu ce era scris în jurnal.

În loc să ațipesc după plecarea lui Rosaleen și a lui Arthur, așa cum scrisesem în jurnal, m-am îmbrăcat și am coborât. Stăteam în grădină când Fiatul Cinquecento galben a apărut în viteză pe drum, cu gemulețul deschis.

— A, făcu Sora Ignatius cu ochi vioi. Exact fata pe care voiam să o văd. Mergi cu noi la mesă?

M-am uitat la cele patru călugărițe înghesuite în mașină.

— Poți să stai pe genunchii sorei Regina, mă tachină ea. Noi cântăm la slujbele de dimineață. Poți face și tu parte din cor, dacă nu mai ai laringită.

Am mimat „nu pot“, apucându-mă de gât, deschizând și închizând gura.

— Fă gargară cu sare și o să-ți revii, spuse ea, privindu-mă țintă. Apoi se învioră. Apropo, îți mulțumesc pentru carte.

— Cu plăcere. Am ales-o special pentru tine.

— M-am gândit eu, chicoti ea. Știi, la început nu mi-a plăcut de ea, de Marilyn Mountrothman. Era încrezută și avea pretenții prea mari, dar în final am început să o iubesc, la fel ca Tariq. Nu păreau potrivit, dar el părea că știe tot timpul ce gândește ea, mai ales când a plâns pentru mesajul primit de la tatăl ei, dar nu i-a spus. Asta mi-a plăcut, trebuie să recunosc. Dar el și-a dat seama. Știa că ea îl iubește. Isteț! Cred că așa a făcut milioanele și a devenit un magnat al petrolului. Îmi place că le-au pus imaginea pe copertă, mă ajută să mi-i imaginez. El cu părul pieptănat pe spate și toți mușchii ăia... chicoti ea.

— Chiar ai citit-o?

— Sigur că da. Acum o citește sora Conceptua.

Femeia de pe locul din față se întoarce.

— Să nu-mi spui ce se întâmplă. Am ajuns la pagina la care el se urcă în avionul personal și pleacă la Istanbul.

— O, n-ai ajuns încă la cea mai bună parte, bătu din

palme sora Ignatius. Două cuvinte: rahat turcesc, spuse ea.

— Ți-am zis să taci, o repezi sora Conceptua. Nu vreau să-mi spui dinainte.

— Trebuie să mergem, interveni sora Mary, aflată la volan, altfel o să întârziem.

— Săptămâna viitoare o să vii, da? mă întrebă cu seriozitate sora Ignatius.

— O să vin, încuviințai. Acum mă duc să lenevesc în pat. Dacă o vezi pe Rosaleen, ai putea să-i transmiți mesajul?

Își miji ochii.

— Chiar asta ai să faci?

— Da, asta mi-am propus.

— Înțeleg. Ce-ai mai pus la cale?

— Trebuie să plecăm, zise sora Mary, pornind motorul.

— Așteptați, zisei cuprinsă de panică, am nevoie de ceva de la tine. De un nume.

Câteva secunde mai târziu, le vedeam virând după colț fără a încetini, dar sora Ignatius ridicase o mână în aer în semn de salut.

Era ora zece.

Aveam o listă de priorități, iar în fruntea listei era mama. Am răsfoit cartea de telefon și am căutat numele pe care mi-l dăduse sora Ignatius. Telefonul a sunat o dată, de două ori, de trei ori și când să intre robotul, a răspuns o voce de bărbat.

— Alo? făcu el, răgușit, apoi își dresе vocea. O clipă.

Respira greu, încercând să întrerupă robotul telefonic. Mi-am dres și eu glasul, Tamara Adulta avea treburi importante

de rezolvat.

— Bună ziua, am sunat pentru o programare la domnul doctor Gedad.

— Nu e aici, îmi răspunse vocea somnoroasă. Vreți să lăsați un mesaj?

— Ăă... Nu... Se întoarce înainte de ora unu?

— Cabinetul lui nu e deschis duminica.

Am făcut o pauză. Mi se părea o voce cunoscută.

— De fapt, am sunat pentru o consultație la domiciliu.

— E o urgență?

Mi-am ținut respirația.

— Weseley, tu ești?

— Da. Cine e acolo?

Minte-l, Tamara, minte-l, inventează ceva.

— Sunt Tamara. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Tamara, se învioră el. Ești bine? Ai nevoie de un doctor? E tatăl meu.

— A... Nu-i pentru mine, e pentru mama, dar nu-i vorba de o urgență. Crezi că se întoarce înainte de ora unu?

— Nu cred, au plecat la mesă, apoi la piață. De obicei se întorc pe la ora unu.

— Ce au toți cu mesa și piața pe aici?

— Știu, le place chestia asta, căscă el. Cred că tata merge doar pentru a da o carte de vizită oricui tușește.

Am râs.

— Ați mai stat mult aseară?

— Cam o oră. Ne-ai auzit?

— Mi-a luat cam jumătate de oră să ajung înapoi în cameră. Închisesem fereastra din greșeală și mi-am rupt toate unghiile când am încercat s-o deschid.

— Ar fi trebuit să te întorci, te-aș fi ajutat eu. Știu unde e trusa de scule secretă a lui Arthur. Vrei să-i spun tatei să vină pe la ora unu?

— Nu. Ar fi fost mai bine înainte de ora unu.

— Dar mâine?

Ar fi trebuit să aștept încă o săptămână până ce Rosaleen și Arthur ar fi plecat din nou de acasă, deși... Exista o mică posibilitate, când Rosaleen se ducea s-o vadă pe mama ei.

— Între zece și unsprezece mâine?

— Îi transmit. Îi spun să te sune.

— Nu! spusei repede. Nu poate să mă sune aici.

— Bine, atunci ai *celular*? mă tachinează el.

— Nu.

— Am înțeles, oftă el. E mult prea de dimineață pentru mine ca să gândesc limpede. Lasă-mă o secundă.

Am așteptat.

— Înțeleg că nu vrei să afle Rosaleen și Arthur, deci când se întoarce tata o să-l întreb dacă e liber atunci, iar la ora două ne întâlnim la castel ca să-ți spun.

Am zâmbit. Putea să mă sune, dar voia să mă revadă.

Am închis telefonul, mulțumită. Primul lucru de pe listă era pe cale să se rezolve.

Al doilea lucru era să explorez bungaloul sau cel puțin să arunc o privire în grădina din spate. Nu voiam să o sperii pe

bătrână. Mi-am pregătit un alibi. Am făcut ceai, am prăjit câteva felii de pâine și am făcut o omletă... prea prăjită, reușind să ard fundul tigăii. Am lăsat-o în chiuvetă la înmuiat, nedorind să mă gândesc ce privire mi-ar fi aruncat Rosaleen dacă ar fi văzut-o. Am pus totul pe o tavă pe care am acoperit-o cu un șervet, așa cum făcea Rosaleen în fiecare dimineață. Mândră de prima încercare din viața mea de a pregăti micul dejun, am plecat de acasă mergând foarte încet, ca să nu vărs cana cu ceai. Cum țineam tava cu ambele mâini, era greu să sar peste poartă fără să mă sprijin de stâlp. Un colț al șervețelului a intrat în cana cu ceai, dar am continuat să merg. Am trecut pe lângă salonul cu draperia trasă și m-am îndreptat spre aleea laterală. Din nou, am fost orbită de o lumină puternică. Am închis ochii și am încercat să sprijin tava de perete, ca să mă frec la ochi. Aproape că era să o scap din mână, iar ceștile și farfuriile s-au lovit între ele, făcând zgomot. Lumina nu-mi mai intra în ochi, așa că am continuat să merg cu privirea în pământ. Am ajuns la capătul aleii și am intrat în curtea din spate. Mă așteptam să văd o bătrânică îngrijindu-și grădina, ciuperci uriașe, zâne și unicorni, o lume magică pe care Rosaleen o ascundea de mine, dar n-am văzut nimic. Era doar un petic de pământ năpădit de buruieni și flancat de copaci. Mama lui Rosaleen nu se pricepea la grădinărit, era clar.

Spatele casei părea la fel de pustiu ca fața. Din nou fiecare fereastră era acoperită de perdele de dantelă. Erau două ferestre și o ușă de serviciu. Una era de la bucătărie, căci se zărea robinetul de la chiuvetă. Ușa de la intrare părea că fusese schimbată de curând. Era maro, cu un geam galben mat. A doua

fereastră avea perdelele trase și nu se zărea nimic dincolo de ea.

Mi-am îndreptat atenția spre magazie, în fereastra căreia strălucea obiectul misterios. Am lăsat baltă bungaloul și m-am îndreptat spre magazie. La jumătatea drumului mi-am dat seama că ar fi trebuit să las tava, dar am continuat să merg. La o privire mai atentă, am văzut că ceea ce strălucea părea a fi o bucată de sticlă răsucită, agățată de o sfoară. Se învârtea elegant, având forma unui ciorchine și era lungă de peste un metru. Când aerul pătrundea prin fereastră, se răsuca în cercuri, dând iluzia unei spirale, reflectând lumina la nesfârșit. Te hipnotiza.

În timp ce mă uitam la sticlă, mi-a atras atenția altceva, o mișcare. Crezând că este umbra cuiva aflat în iarbă, m-am întors să văd cine era în spatele meu, dar nu erau decât crengile copacilor care se legănau în vânt. Credeam că mi s-a părut, dar când m-am uitat mai atent, am zărit iar ceva. În magazie era cineva. M-am apropiat încet, încercând să nu fac prea mult zgomot cu tava. Mi-aș fi dorit să nu mă fi deranjat să pregătesc atâta mâncare, fiindcă ouăle și ceaiul sigur se răciseră, iar pâinea prăjită cu unt sigur se înmuiase. Fereastra magaziei era la nivelul umerilor mei, așa că m-am ridicat pe vârfuri. Nu îndrăzneam să mă uit în restul încăperii, mă uitam țintă la mama lui Rosaleen, ca să fiu pregătită în cazul în care m-ar fi observat și s-ar fi repezit la mine cu o bucată de sticlă în mână.

O vedeam doar din spate. Era aplecată peste un banc de lucru și purta un pulover lung, maroniu. Avea părul lung și încâlcit, castaniu-cenușiu, care părea nepieptănat de o lună. Am urmărit-o un timp, încercând să mă hotărâsc dacă să bat la ușă

sau nu. Nu știam nici măcar cum o cheamă. Nu știam nici numele de fată al lui Rosaleen, așa că nu aveam cum să mă adresez. În cele din urmă, mi-am făcut curaj și am bătut încet.

A tresărit și am sperat că nu o speriasem. S-a întors pe jumătate. O parte a feței era acoperită de părul lung și încâlcit. Purta o pereche de ochelari de protecție, care-i acopereau jumătate din frunte și din obraji. Cu părul și ochelarii aceia, parcă era un profesor trăsnit.

Am sprijinit tava pe un genunchi, ceștile și farfuriile au zdrăngănit, s-au înclinat și s-au vărsat, iar eu i-am făcut cu mâna, zâmbind cu gura până la urechi, ca să înțeleagă că nu venisem să-i fac rău. Mă privea lipsită de expresie, fără să manifeste niciun interes. Am ridicat tava cât de sus puteam, apoi am balansat-o pe genunchi, îmbiind-o să mănânce. Niciun răspuns. Am știut atunci că voi avea probleme. Rosaleen avusese dreptate, mama ei nu era pregătită să primească vizite din partea unor străini; chiar dacă ar fi fost, ar fi trebuit să aștept ca Rosaleen să mă prezinte. M-am dat câțiva pași înapoi.

— Las asta aici pentru dumneavoastră, spusei tare, sperând să mă audă.

Am pus tava pe iarbă și am plecat de-a-ndăratelea. Am aruncat o privire dincolo de magazie, la restul grădinii. Am rămas cu gura căscată și m-am oprit. Era plină de sârme de rufe. Probabil că erau între zece și douăzeci de sârme. Pe fiecare dintre ele erau agățate zeci de bucăți de sticlă, de diferite forme, răsucite, unice, unele aspre, altele netede, legănându-se în vânt, primind lumina, strălucind și reflectând-o. Un câmp de sticlă.

Am trecut pe lângă magazie și m-am îndreptat spre pajiștea din spate pentru a cerceta mai îndeaproape. Erau suficient de depărtate, neexistând riscul de a se ciocni. Dacă ar fi fost cu un centimetru mai aproape, sigur s-ar fi spart. Sârmele erau întinse drept, prinse la un capăt de un zid din fundul grădinii și de un stâlp la capătul opus. Erau suspendate la înălțime, așa că mă uitam constant în sus, văzând lumina cerului prin sticlă. Erau cele mai frumoase obiecte pe care le văzusem vreodată. Unele păreau să picure, pline și fluide, de pe sârme, ca niște lacrimi uriașe, care, în loc să cadă, înghețau în aer. Altele aveau mai puține vârtejuri și curbe, păreau niște țărugi rigizi, mai furioși și ascuțiți, ce atârnav ca țurțurii de gheață, ca niște arme. De fiecare dată când bătea vântul, se legănav dintr-o parte într-alta. Mergeam printre două rânduri, oprindu-mă din când în când să le privesc. Erau atât de clare și de pure, nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Unele aveau bule de aer în interior, altele erau limpezi. Am ridicat mâna și am privit-o prin sticlă, părea încețoșată în unele, perfect clară în altele. Fascinante și frumoase, unele distorsionate și neliniștitoare, altele prețioase și atât de fragile, de parcă dacă le-ai fi atins, s-ar fi sfărâmat.

Mă pregăteam să cercetez și celelalte sârme, așa că m-am întors pentru a mă asigura că sunt singură și am văzut-o pe mama lui Rosaleen, care venise la fereastra care dădea spre partea din spate a grădinii. Mă privea cu mâna lipită de geam. M-am oprit stânjenită și i-am zâmbit, întrebându-mă de cât timp mă privea. Am încercat să-i disting fața, trăsăturile, dar era imposibil, îi vedeam doar silueta și părul lung, care îi cădea pe

umeri, nu cenușiu, cum crezusem mai înainte, ci castaniu cu fire argintii. Nu părea să aibă vârstă, părea mai misterioasă acum decât atunci când am cunoscut-o.

Am părăsit câmpul de sticle mișcătoare, privindu-le ca și cum era prima și ultima oară când le vedeam, ca pedeapsă pentru încălcarea proprietății. Odată ce am trecut în cealaltă grădină, am observat că ea continua să mă privească, nu de la fereastră, ci de undeva, din cameră.

I-am făcut cu mâna, am arătat spre tava de pe iarbă și am simulat gestul de a mânca, de parcă ar fi fost ora mesei la grădina zoologică. Continua să mă privească, fără nicio reacție. Nefiind în largul meu, m-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat de grădină, fără a întoarce capul, simțindu-mă ca o fetiță care alerga de la casa prietenei spre propria casă, pe întuneric, crezând că o urmărește o vrăjitoare.

Era ora douăsprezece.

Am bătut livingul cu pași mari, înainte și înapoi, sus, jos, stânga, dreapta. Mă așezam, mă ridicam. Mă îndreptam spre camera mamei, apoi mă opream și mă îndreptam din nou într-acolo. Îmi frângeam mâinile și mă așteptam să o văd pe mama lui Rosaleen venind pe drum într-un scaun cu rotile. Mă mai așteptam ca Rosaleen și Arthur să apară de după colț în viteză, ca Rosaleen să fi pus capcane în jurul bungaloului, eu să mă fi împiedicat de un fir, un fir de iarbă să nu fi fost la locul lui, să fi trecut printr-o rază laser, care să fi declanșat alarma din geanta ei. Urma să mă lege de pat, să-mi sfărâme picioarele cu un ciocan și să mă oblige să-i scriu un roman. N-aș fi putut face asta, de-abia

eram în stare să țin un jurnal. Nu știu, am simțit ceva, că se putea întâmpla orice. Acasă încălcam mereu regulile, aici era altfel. Aici totul era atât de strict și de antic, ca și cum am fi trăit pe un șantier arheologic și toată lumea ar fi mers în jurul lui în vârful picioarelor, vorbind încet de teamă să nu se surpe fundațiile, folosind pensule și unelte pentru a zgâria suprafața și a îndepărta praful, dar nedorind să sape prea adânc, iar eu aș fi adus o cazma și o lopată la locul cu pricina și aș fi stricat totul.

Acum trebuia să mă întorc și să iau tava, altfel Rosaleen ar fi aflat ce am făcut. Speram că nu îi otrăvisem mama – Doamne, dacă am făcut-o? Ouăle puteau fi periculoase și nu spălasem fructele. Oare salmonela era mortală? Aproape că îmi venea să-l sun iar pe Weseley, dar am rezistat tentației. După ce mi-am bătut capul o vreme destul de lungă, mi-am zis că nu se va întâmpla nimic și că oricum nu făcusem ceva rău. Încercasem să fiu drăguț cu o femeie în vârstă. Ei și? Împușcați-mă. Speram că îi plăcuseră ouăle.

M-am liniștit. Următorul pe lista mea era garajul din fundul grădinii. Am deschis ușa din spate, care dădea din bucătărie în grădină, și am trecut în fugă, prin grădina de legume a lui Rosaleen. M-am uitat spre dormitorul mamei care părea pustiu, căci ea continua să doarmă. Garajul era frumos. Era construit din calcar, ca și casa, și părea mai solid decât noile construcții din Dublin, ridicate în ultimii zece ani. Cu tot respectul pentru tata, care era mândru de tot ce construia, trebuie să spun că nu cred că-l interesa prea mult arhitectura. Totul la el se reducea la spațiu și la cum să scoată profituri

maxime din utilizarea lui.

Garajul se întindea pe toată lățimea grădinii și avea douăzeci și cinci de metri lungime. În dreapta casei, de cealaltă parte a gardului viu tuns cu grijă, se vedeau urmele roților unui tractor, care coteau spre ușile duble ale garajului. De când eram acolo, adică de aproape o lună, nu-l văzusem niciodată pe Arthur să bage tractorul înăuntru. Poate că Rosaleen avea dreptate, poate că înăuntru nu era loc pentru lucrurile noastre. Am preferat intrarea laterală în garaj fiindcă nu puteam fi văzută din casă, dar aveam o ușă mai mare de deschis, un lacăt mai mare de spart. M-am uitat pe gemulețe, dar nu se vedea nimic. Fuseseră acoperite cu niște saci negri, pe interior. Am încercat ușa, care era încuiată, apoi am mers la ușa dublă. Am tras și am împins, am lovit cu picioarele și cu pumnii, am bătut cu o piatră în lacăt, dar nu am reușit decât să zgârii metalul.

Se făcuse douăsprezece și jumătate când m-am întors acasă, neaflând mai nimic despre garaj. M-am spălat pe mâini și mi-am schimbat hainele, care se murdăriseră. Am trecut pe la mama. Se trezise și își făcea duș. M-am îmbrăcat și eu, știind că mai am treizeci de minute până la întoarcerea lui Rosaleen și a lui Arthur. M-am așezat pe pat și m-am uitat spre bungalow. Ceva mi-a atras atenția.

Lângă stâlp, la poarta din față, era tava. M-am ridicat, am cercetat grădina, casa. Nu era nimeni în grădină, nimeni la fereastră. M-am uitat să văd dacă se întorsese Rosaleen, dar mașina nu apăruse.

Era unu fără zece.

Am coborât în goană scările, apoi am traversat. Tava era acoperită cu un șervet. Mâncarea dispăruse, iar ceașca de ceai era goală. Tacâmurile străluceau, ca și cum ar fi fost spălate. Pe farfurie stătea cea mai mică versiune a unui obiect din sticlă, din cele pe care le văzusem. Era ca o lacrimă mică, neted și încăpăe perfect în palmă. Nu se vedea nimeni. Nu era niciun bilețel, nimeni care să îmi spună că era pentru mine. Am așteptat, dar nu a venit nimeni. Era periculos de aproape de ora unu, așa că nu mai puteam aștepta. Nu voiam să risc să se întoarcă Rosaleen și să mă găsească cu tava și obiectul de sticlă în formă de lacrimă. L-am pus în buzunar. Am traversat repede strada, având grijă să nu răstorn vasele. Îndată ce am închis ușa, am auzit zgomotul făcut de mașina lui Rosaleen și a lui Arthur. Tremurând, am pus ceștile și farfuriile curate în dulapul de bucătărie. Am pus și tava la locul ei. Mi-am luat cartea din living, am urcat scările până în camera mamei și m-am așezat pe pat. Mama, care ieșea din baie, m-a privit uluită. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise și apăru Rosaleen.

— O, scuze, spuse ea când mama își strânse prosopul în jurul corpului.

Se îndepărtă de ușă, astfel încât să mă poată vedea doar pe mine.

— Tamara, e totul în ordine?

— Da, mulțumesc.

— Ce ai făcut toată dimineața? Părea preocupată.

— Am stat aici cu mama și am citit.

— O, foarte bine. Zăbovi un pic, nehotărâtă. Sunt jos,

dacă ai nevoie de mine.

Închise ușa și, când mă uitai la mama, văzui că mă privea zâmbind. Râse și dădu din cap. Parcă îmi venea să anulez programarea cu doctorul Gedad.

Ușa se deschise din nou. Rosaleen se uită la tava cu micul dejun al mamei.

— Jennifer, iar n-ai mâncat.

— A, zise mama ridicând privirile în timp ce își punea un halat lung, de cașmir. Tamara va mânca în locul meu.

— Nu, nu, spuse grăbită Rosaleen, intrând și luând tava. O iau eu.

Mama o privea zâmbind, cu ochi strălucitori.

— Tamara, prânzul va fi gata în curând, zise Rosaleen nervoasă, ieșind cu spatele din cameră.

Am privit-o nedumerită pe mama, cerând o explicație, dar ea se retrăsese din nou în cochilia ei. Țestoasele dispar în cochiliile lor fiindcă le este teamă sau pentru a se apăra. În orice caz, când cochiliile cresc, ele nu le pierd, fiindcă fac parte din trupul lor.

În vara aceea, de fiecare dată când oamenii încercau să sugereze că mama nu va mai fi niciodată la fel ca înainte de moartea tatei, mă gândeam la o țestoasă. Știam că va păstra noua carapace pe care și-o construise în ultimele câteva luni și că o va duce cu ea tot restul vieții, dar asta nu însemna că va dispărea cu totul în ea. În ziua aceea am avut dovada că mama nu dispăruse pentru totdeauna, am văzut în ochii ei. Îmi amintesc cu precizie momentul în care am văzut-o din nou. Era ora unu.

Capitolul cincisprezece

Lucruri pe care le găsești într-o cămară

Rosaleen arăta diferit astăzi, fiindcă făcuse efortul de a se aranja pentru mesa de duminică și pentru piață. Hainele ei de duminică erau o fustă bej până la genunchi, crăpată puțin la spate, și o bluză crem ușor transparentă, încrețită la umeri și legată cu o fundă la gât, pe sub care se zărea un sutien din dantelă. Era o ținută sofisticată. Purta o jachetă bej cu o broșă în formă de păun la rever, iar în picioare avea niște pantofi decupați la spate, de culoare bej. Talpa avea doar doi-trei centimetri, dar arăta bine. I-am spus lucrul ăsta, iar Rosaleen s-a înviorat și s-a îmbujorat.

— Mulțumesc.

— De unde ți le-ai luat?

Parcă se jena să vorbească despre ea.

— Din Dunshauglin. La jumătate de oră de aici este un loc unde îmi place să merg. Mary e foarte bună, Dumnezeu să o binecuvânteze...

Am ascultat veștile tragice despre Mary, nu se putea altfel. Era vorba de un soț mort și multe „Dumnezeu să o binecuvânteze“.

Am încercat să schimb subiectul.

— Ai frați sau surori?

— Am o soră în Cork, Helen. E profesoară. Și am un frate, Brian, care locuiește la Boston.

— Vă vizitați ?

— Din când în când. N-au mai venit de mult. De obicei îi vizita mămica, dar acum nu mai poate. Are scleroză multiplă, știi ce-i aia?

— Știu că nu îți mai funcționează mușchii.

— Cam așa ceva. Cu anii s-a agravat. Eu nu pot să plec, nu-mi place s-o las singură, are nevoie de mine.

Se părea că multă lume avea nevoie de Rosaleen. Dar dacă atâția oameni aveau nevoie de un singur om, poate că de fapt ea își dorea ca ei să aibă nevoie de ea. N-aș fi dorit să am vreodată nevoie de Rosaleen.

Mama ei nu venise să mă acuze de nimic. Se făcuse ora două. Rosaleen se apucase iar de pregătit tarte. Aflasem că cele trei mii de plăcinte pe care le făcea în timpul săptămânii nu erau doar ca să ne hrănească pe noi și pe mama ei; le ducea la piață, unde le vindea alături de borcanele cu gem făcut în casă și legumele organice. A scos un portofel doldora de bancnote și

monede, s-a întors cu spatele, a luat ceva din el și mi-a întins o bancnotă de douăzeci de euro. Eram sincer mișcată, dar am refuzat. Însă Rosaleen a insistat.

Când am ajuns la castel, Weseley stătea pe scări – scările mele. Purta blugi, un tricou negru cu un craniu albastru și teniși albaștri. Arăta bine și la lumina zilei.

M-a văzut și și-a scos căștile din urechi.

— Poate să vină mâine la zece.

Eram un pic descumpănită, căci intrase direct în subiect, fără să mă salute.

— Grozav. Mersi.

Mă așteptam să se ridice și să plece, ca un porumbel care și-a livrat mesajul, dar a rămas.

— De fapt, ar putea să vină pe la zece și un sfert, în caz că Rosaleen întârzie plecarea?

— Sigur, îi spun.

— Grozav, mersi, repetai.

Cum tot nu s-a mișcat, m-am apropiat și m-am sprijinit de perete, lângă el.

— O cunoști pe femeia care locuiește în bungalou?

— Mama lui Rosaleen? Am zărit-o în prima săptămână când ne-am mutat, dar atât. Nu prea îi place să iasă, e bătrână. Mi se pare că are Alzheimer sau cam așa ceva.

— Ai fost vreodată la ea?

— Am lăsat câteva lucruri acolo pe care mi le-a dat Arthur. Lemne de foc, cărbuni, niște mobilier, chestii din astea. Dar Rosaleen m-a escortat de fiecare dată, de parcă aș fi avut ce

să fur, dacă asta o îngrijora.

— Cu siguranță e îngrijorată de ceva. Deci Arthur nu merge niciodată la bungalow... gândii cu voce tare. Probabil că nu se înțeleg. Mă întreb de ce.

— Ia te uită unde era Nancy Drew⁸. Adică cum, eu sunt omul bun la toate al lui Arthur, mă pune să car scaune stricate la casa soacrei, ca să nu pice el de prost, da' de plătit, mă plătește execrabil.

— Dar el nu o vizitează niciodată.

— Tu chiar cauți ceva, nu-i așa?

Mi-am amintit ce spusese sora Ignatius, că mintea face lucruri neobișnuite când caută ceva. Știusese dinaintea mea că voi căuta ceva.

— E doar... Să fiu sinceră, mă plictisesc aici. Dacă aş avea ceva de făcut, prieteni sau o persoană cu care să vorbesc, nu aş mai face atâta caz din nimic. Nu mi-ar păsa de Rosaleen și de secretele ei.

— Care secrete? râse el. Rosaleen nu are secrete, doar că nu stăpânește arta conversației. E atât de obișnuită să-și petreacă timpul singură, încât nu cred că știe cum să dea informații despre ea însăși.

— Știu, m-am gândit și eu la asta, dar...

— Dar ce?

Nu știu cum și de ce, dar m-am apucat să-i povestesc tot ce se petrecuse în ultimele săptămâni, toate conversațiile ciudate, despre dispariția albumului de fotografii, comentariul neobișnuit al lui Arthur, care credea că mama nu dorește să-l vadă, faptul că

Rosaleen nu suporta să rămân singură în cameră cu cineva fără ca ea să fie prezentă, faptul că Rosaleen nu-mi spusese de vizita sorei Ignatius, că sora Ignatius mă îndemnase să îi pun anumite întrebări lui Rosaleen, comentariul potrivit căruia mama mințea, Rosaleen care dorea să o țină pe mama în cameră tot timpul, vizitele secrete la bungalow și faptul că nu dorea să merg cu ea, ceea ce văzusem în grădina din spate, tava lăsată la poartă și discuția în contradictoriu pe marginea depozitării lucrurilor noastre în garaj.

El ascultă cu răbdare, având destule reacții pentru a mă încuraja să continui și să nu-i ascund nimic.

— Bine, spuse imediat ce terminase. Tot ce spui pare ciudat și înțeleg că ești suspicioasă, dar totul ar putea fi explicat, fie numai și prin faptul că Rosaleen este cam ciudată. Fără supărare, adăugă repede. Știu că e mătușa ta.

— Nu mă supăr.

— Nu sunt aici de prea mult timp pentru a cunoaște bine pe cineva, dar Rosaleen nu vorbește cu nimeni în oraș. Când mama trece pe lângă ea, lasă capul în jos și merge mai departe. Nu știu dacă e rușinoasă sau ce are. Iar în legătură cu felul în care se poartă cu tine – de unde să știe cum e să fii mamă? Nu spun că nu ai dreptate, Tamara, s-ar putea să-ți ascundă ceva. Nu știu ce naiba ar putea fi, dar, dacă se întâmplă ceva ciudat, spune-mi.

— Se petrece ceva *extrem* de ciudat, îi spusei.

Inima îmi bătea cu putere, voiam să-i povestesc despre jurnal. Mi-aș fi dorit atât de mult să mă creadă.

— Spune-mi.

— O să crezi că sunt psihopată.

— Ba nu.

— Te rog să mă crezi că nu mint.

— Am înțeles, zi-mi. Devenise nerăbdător.

Îi povestii despre jurnal.

Se îndepărtă puțin și își încrucișă brațele, limbajul trupului fiind similar cu cel al unui computer care se închidea. O, Doamne! Mă privea diferit. Se schimbase la față când îi spusese că tata a murit, dar acum era cu totul altceva. Credea că am înnebunit.

— Weseley... începui, dar nu știam ce să-i spun.

— Iu-huu, se auzi un strigăt, iar Weseley își reveni și se uită spre ușă. Intră o blondă frumoasă. Îl privea țintă, fără a observa că sunt lângă perete.

— Ashley, zise el surprins. Ai venit mai devreme.

— Știi, scuze, de-abia așteptam să te văd. Am adus o pătură, zise ea, legănând coșul pe care îl ținea în mână. Alergă spre el, aruncă coșul la picioarele lor, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl sărută, dar nu ca o soră. Simții o împunsătură de gelozie, de care încercai să mă detașez. Ea deschise ochii și mă văzu stând acolo, cu brațele încrucișate, plictisită.

— Sunteți drăguți așa, îmbrățișați, dar m-am plictisit. Pot să plec?

Weseley se desprinse din îmbrățișare și mă privi zâmbind.

— Cine ești tu? Mă privea de parcă aș fi mirosit urât. Cine e ea? Îl întrebă.

— Sunt iubita lui secretă. Ne place să o facem în castele vechi, îmbrăcați, în timp ce eu mă sprijin de perete, iar el stă pe scări. E greu, dar ne plac provocările. Pervers. Pe mai târziu, iubire.

Făcui cu ochiul în timp ce ieșeam pe ușă.

— Este Tamara, îl auzii spunând în timp ce ieșeam din castel. E doar o prietenă.

„*E doar o prietenă.*“ Patru cuvinte care ar fi putut ucide orice femeie, dar care pe mine m-au făcut să zâmbesc. Relatarea celei mai ciudate povești pe care o puteai auzi nu doar că nu îl făcuse să vină spre mine cu o torță ca să mă ardă pe rug, ci chiar aici, în acest loc, îmi făcusem un prieten.

Iar castelul îmi era martor.

— Tamara! îl auzii strigând, când eram destul de aproape de casă. Făcui câțiva pași înapoi, spre copaci, ca Rosaleen să nu ne vadă vorbind.

Făcui o pauză să-și tragă răsuflarea.

— În legătură cu jurnalul... Vreau să te cred, dar nu pot.

— Aha, nu-i nimic...

Mă simțeam măgulită și jignită în același timp.

— Dar dacă îmi spui ce se va întâmpla mâine și apoi se întâmplă, atunci o să te cred. Înțelegi ce vreau să zic, nu?

Dădui din cap că da.

— Dacă ai dreptate, atunci te voi ajuta să faci ceea ce ar trebui să faci.

Zâmbii.

— Dar dacă ai inventat totul, zise și dădu din cap,

privindu-mă ciudat, atunci, știi...

— Știu. Atunci o să vrei să fii iubitul meu. Înțeleg.
Râse.

— Deci ce se va întâmpla?

— Nu l-am citit încă.

Noaptea trecută plecasem de acasă, înainte de a apărea noua însemnare, iar dimineața mă luasem cu altele și nu avusesem timp să-l citesc.

Nu părea convins. De fapt, nici mie nu îmi venea să cred ce spun și știam că nu mint.

— O să-l citesc când ajung acasă și te sun mai târziu, bine? Sau nu vei fi acasă? Nu vreau să vă deranjez, pe tine și pe *Iu-huu*.

— Bine, sună-mă mai târziu, zâmbi el. Făcu câțiva pași, apoi spuse: — Să știi că nu e iubita mea.

— Sigur că nu e, strigai eu.

Odată ajunsă acasă, m-am instalat în living cu Arthur și cu Rosaleen, prefăcându-mă că citesc cartea dăruită de Fiona, apoi am căscat, m-am întins și am urcat în camera mea. Am scos jurnalul de sub parchet, am blocat ușa cu ajutorul scaunului și m-am așezat pe el pentru a citi. Primul rând m-a făcut să tremur.

Luni, 6 iulie

Ce dezastru! În dimineața asta doctorul Gedad a venit la noi pentru consultație, așa cum ne-am înțeles. Rosaleen a plecat la zece pentru ora mesei de la grădina zoologică, așa cum

prevăzusem. Am urmărit-o ca să mă asigur că nu i-a căzut nimic și nu se întoarce după ceva. Doctorul Gedad a ajuns la timp, la zece și un sfert. Mă rugam ca Rosaleen să nu se uite pe fereastră și să-i vadă mașina, dar nu puteam face nimic în această privință. Trebuia să intre și să iasă din casă cât mai repede posibil. L-am așteptat la ușă; părea un om atât de cald și drăguț. De fapt, nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, doar Weseley era fiul lui. Eram la intrare, cu ușa deschisă, când a apărut Rosaleen. Doamne, ce privire avea când a dat cu ochii de el, parcă fusese prinsă de poliție. Doctorul Gedad nu a părut să observe. Era prietenos și au făcut cunoștință. De fapt, doctorul Gedad s-a prezentat, Rosaleen doar se uita la el, ca la un obiect extraterestru teleportat în prețioasa ei casă. Nervoasă, a bălmăjit ceva despre plăcinta cu mere: o gustase și observase că pusese sare, în loc de zahăr și era prima oară când i se întâmpla așa ceva. Era nefericită, de parcă ar fi comis o crimă oribilă. Se întorsese ca să ia cealaltă plăcintă pe care o făcuse pentru cină. Era sigură că eu și Arthur n-am fi avut nimic împotriva ca ea să-i ducă această plăcintă mamei sale. Era doar o plăcintă cu mere, dar tremura din tot corpul, nu știu dacă din cauză că făcuse o greșeală sau fiindcă adusesem un doctor pentru mama fără știrea ei. Doctorul Gedad s-a interesat de mama ei, despre care auzise că nu se simte bine, și, foarte ciudat, a sfârșit prin a sta de vorbă cu Rosaleen în bucătărie, fără ca eu să am voie să stau cu ei, iar când au terminat, doctorul Gedad mi-a spus că era sigur că nu era nevoie de el. Îi părea rău pentru pierderea suferită de mine, așa că mi-a dat o broșură cu informații legate

de consilierea psihologică și a plecat.

Lucrurile stau mai rău ca înainte. Nu mai suport. Nu mai suport să stau aici. Data viitoare când mai vine Marcus cu autobuzul lui, o să-l conving să mă ia de aici. Oriunde, numai aici, nu.

Nu contați pe mine să mai scriu iarăși mâine.

Cu mâini tremurânde, am băgat jurnalul sub scândura parchetului, hotărâtă să schimb cursul evenimentelor. În bucătărie, Rosaleen făcea plăcinte pentru a doua zi.

Stăteam și o priveam, rozându-mi neliniștită unghiile, încercând să mă decid ce să fac. Dacă o împiedicam să pună sarea în plăcintă, o împiedicam să vină acasă mai repede. Dar dacă schimbam totul, Weseley nu m-ar mai fi crezut. Oare de ce aveam mai mare nevoie, de un doctor pentru mama sau de un aliat?

— Tamara, vrei să-mi aduci zahărul din cămară, te rog? îmi întrerupse ea gândurile.

Înghetașem. S-a întors spre mine.

— Tamara?

— Da! Mă dezmeticii. Îl aduc imediat.

— Poți să umpli cana asta până la semn, așa va fi mai ușor, zâmbi ea, încântată de legătura dintre noi.

Am luat cana gradată din mâna ei și m-am îndreptat spre cămară, ca teleghidată. Rafturile erau pline până în tavan cu toate alimentele de care o persoană ar fi avut nevoie în următorii zece

ani. Condimente în recipiente de porțelan, cu capace, pe care erau scrise conținutul și data expirării. Un raft plin cu legume: ceapă, cartofi, morcovi, igname. Un raft plin cu conserve: supe și bulion, fasole, roșii la cutie. Sub acesta erau cerealele, toate în borcane de sticlă: orez, paste de toate formele și culorile, fasole, ovăz, linte, fructe uscate – sultanine, stafide, caise. Apoi urmau ingredientele pentru gătit: făină, zahăr, sare și drojdie și o mulțime de borcane cu ulei de măsline, ulei de susan, oțet balsamic, sos de scoici. Erau mai multe borcane cu miere și dulceață de căpșune, zmeură, afine și prune. Parcă nu aveau sfârșit. Zahărul și sarea fuseseră turnate în niște borcane etichetate cu același scris îngrijit. Îmi tremura mâna când am întins-o după borcan. Mi-am amintit lecția de noaptea trecută, puteam schimba jurnalul, nu trebuia să urmez povestea lui. Dacă nu l-aș fi descoperit, viața ar fi continuat fără ca eu să știu viitorul.

Dar apoi m-am gândit la Weseley. Dacă îi dădeam zahărul lui Rosaleen, a doua zi nu s-ar mai fi întors acasă, nu l-ar mai fi prins pe doctor înainte ca acesta să urce scările și nu l-ar mai fi convins să nu o consulte pe mama. Dacă schimbam jurnalul, nu aș mai fi avut habar ce se va întâmpla și n-aș mai fi putut să-i spun lui Weseley, iar el nu ar fi crezut ce i-am povestit despre jurnal. Aș fi pierdut un prieten și aș fi părut cea mai ciudată de pe planetă.

Dacă îi spuneam ce se va întâmpla mâine, atunci mama nu mai putea fi consultată de un medic. Cât timp mai puteam aștepta, în timp ce ea zăcea în camera ei, fără să facă diferența

Între zi și noapte?

M-am hotărât și am luat un borcan.

8 Personajul unei serii de cărți și filme de suspans, o adolescentă-detectiv care dezleagă mistere. (N. tr.)

Capitolul șaisprezece

Abstracție totală

Am dormit foarte puțin azi-noapte, m-am sucit și m-am foit, mi-a fost prea cald, am dat pătura la o parte, apoi mi s-a făcut frig și m-am acoperit din nou. Am scos o mână afară, apoi un picior, nimic nu mă mulțumea. Nu-mi găseam locul. Am coborât curajoasă la bucătărie pentru a-l suna pe Weseley în legătură cu ceea ce fusese scris în jurnal. Nu am folosit scările, ci mi-am făcut profesorul de gimnastică mândru, cățărându-mă pe balustradă și aterizând încet pe gresie. M-am descurcat foarte bine, nu am făcut zgomot și totuși, imediat ce am ajuns la telefonul din bucătărie, Rosaleen a apărut la ușă într-o cămașă de noapte de pe la 1800, lungă până în pământ și care îi ascundea picioarele, făcând-o să pară o stafie.

— Rosaleen, tresării eu.

— Ce faci? îmi șopti.

— Vreau să beau niște apă. Mi-e sete.

— Îți aduc eu.

— Nu, o repezii. Pot să o fac și singură. Îți mulțumesc.
Întoarce-te în pat.

— O să stau cu tine cât timp...

— Nu, Rosaleen, ridicai vocea. Am nevoie de spațiu, te rog. Vreau doar un pahar cu apă, apoi mă bag în pat.

— Gata, gata, își ridică ea mâinile, ca și cum s-ar fi predat. Noapte bună.

Am așteptat să aud scârțâitul treptelor, apoi am auzit ușa de la dormitorul ei închizându-se, pașii ei prin dormitor și apoi scârțâitul arcurilor când s-a urcat în pat. M-am repezit la telefon și am format numărul lui Weseley. Răspunse imediat: — Bună, Nancy Drew.

— Bună, șoptii, apoi amuții, nefiind prea sigură de ceea ce făceam.

— Ai citit jurnalul?

Aș fi vrut să primesc un semn care să îmi spună ce să fac. I-am analizat tonul, oare glumea? Voia să-mi întindă o cursă? Nu eram cumva pusă pe difuzor într-o cameră plină cu prietenii lui mojici – știți, genul de lucruri pe care le-aș fi făcut dacă un tâmpit ar fi venit în zona noastră, ne-ar fi stricat petrecerea și ar fi început să debiteze prostii despre un jurnal care conține profeții.

— Tamara? întrebă el, iar eu nu auzeam nimic care să mă facă să-mi schimb părerea.

— Da, sunt aici, șoptii.

— Ai citit jurnalul?

— Da. M-am gândit bine. Puteam să-i spun că glumisem, că fusese o glumă *hilară*, ca atunci când i-am povestit cum a murit tata. Ce-am mai fi râs.

— Și? Haide, m-ai făcut să aștept până la unsprezece noaptea, râse el. Mi-am imaginat tot felul de lucruri. Vor fi cutremure? Știi numerele la loto? Ceva din care am putea scoate bani?

— Nu, doar gânduri și emoții plictisitoare.

— A, zise el dezamăgit, deși simțeam că zâmbeste. Hai, dă-i drumul. Profeția, te rog...

În noaptea aceea m-am trezit din jumătate în jumătate de oră, arzând de nerăbdare să aflu cum se va încheia ziua următoare. La trei și jumătate n-am mai suportat și am luat jurnalul pentru a vedea cum fusese afectat cursul evenimentelor și ce va aduce ziua de mâine.

Am luat lanterna de lângă pat și, cu inima bătându-mi cu putere, am deschis jurnalul. A trebuit să mă frec la ochi ca să mă asigur că văd bine. Cuvintele apăreau, apoi dispăreau, propoziții neterminate, care nu aveau sens. Literele păreau că vor să sară din pagină, căci totul era amestecat, fără nicio ordine. Jurnalul părea la fel de confuz ca mintea mea, incapabil să formuleze niște gânduri. Am închis cartea și am numărat până la zece, apoi, plină de speranță, am deschis-o iar. Cuvintele continuau să sară pe pagină, fără vreun înțeles.

Deși îmi făcusem anumite planuri cu Weseley, ziua de mâine urma să fie cu siguranță afectată. Totuși, în ce fel, nu era clar, evident depindea de modul în care voi continua ziua când

mă voi trezi. Viitorul nu fusese scris. Era încă în mâinile mele.

În momentele în care am reușit să adorm, am visat sticlă spartă, pe mine alergând într-un câmp de sticlă, într-o zi vântoasă, când bucățile de sticlă se legănau, zgâriindu-mi fața, brațele și corpul, găurindu-mi pielea. Dar nu puteam ajunge la capătul grădinii, mă pierdeam printre rânduri, iar figura de la geam mă privea, cu părul pe față și de câte ori fulgera, mi se părea că seamănă cu Rosaleen. M-am trezit de fiecare dată transpirată, inima bătându-mi cu putere, temându-mă să deschid ochii. Apoi am adormit, dar am intrat în același vis. La ora șase și un sfert nu am mai putut să adorm la loc, așa că m-am dat jos din pat. Deși tot planul era să o ajut pe mama să fie iarăși ea însăși, am trecut pe la ea sperând că nu își va fi venit în fire. Nu știu de ce, sigur că îmi doream din tot sufletul să-și revină, dar există întotdeauna o parte din tine care se ascunde în umbră și protejează butonul de autodistrugere, care nu vrea să lase întunericul în urmă.

Am fost prima persoană care coborâse din dormitor, la șapte fără un sfert, pentru prima dată de când mă mutasem aici. Stăteam în living cu o ceașcă de ceai și încercam să mă concentrez la cartea despre fata invizibilă, pe care mi-o dăruise Fiona. Citeam cam o pagină pe zi, dar probabil că mă adâncisem în poveste fără să-mi dau seama, căci n-am zărit poștașul apropiindu-se, dar am auzit plicurile aterizând pe covorașul de la intrare. Fericită să fac și eu ceva nou în casa aceea, în care toate erau planificate dinainte, m-am îndreptat spre hol ca să le iau. Eram la câțiva centimetri de ele, când o mână venită din spate mi

le-a smuls din față, ca un vultur coborât în picaj pentru a-și înhăța prada.

— Nu-i nevoie să faci asta, Tamara, zise Rosaleen vioaie, îndesându-și plicurile în buzunarul din față al șortului.

— Nu mă deranjează, să știi că doar le-am ridicat, Rosaleen, nu aveam de gând să le citesc.

— Sigur că nu, zise ea, de parcă nici nu-i trecuse așa ceva prin cap. Relaxează-te și simte-te bine, zâmbi ea, bătându-mă ușor pe umăr.

— Ți mulțumesc. Să știi că ar trebui să ne lași și pe noi să facem ceva pentru tine, îi spusei zâmbind, în timp ce o urmam în bucătărie.

— Îmi place să gătesc, spuse ea, pregătind micul dejun. În plus, Arthur se pricepe la multe lucruri, dar ar fierbe un ou până în septembrie, dacă l-ai lăsa, chicoti ea.

— Apropo de luna septembrie, ce se va întâmpla atunci? Planul nostru era să stăm peste vară. Suntem în luna iulie și nu mi-a spus nimeni nimic despre luna septembrie.

— Da, și se apropie ziua ta, spuse ea cu ochi scânteietori, și trebuie să vorbim despre ce ai vrea să faci. Vrei o petrecere? Vrei să mergi la prietenele tale din Dublin?

— Știi, mi-ar plăcea să vină prietenele mele la mine. Aș vrea să vadă unde locuiesc acum și ce fac toată ziua.

Rosaleen mă privea în stare de șoc.

— Aici? O...

— Era doar un gând, retractai repede. Este prea departe pentru Laura și Zoey, iar pentru noi ar fi un mare deranj...

Mă așteptam să intervină și să mă contrazică, dar n-a făcut-o.

— În orice caz, aș prefera să vorbesc despre viitorul meu, nu despre ziua mea, schimbai subiectul. Dacă vom fi tot aici în septembrie, și se pare că asta se va întâmpla, cum o să ajung la „St. Mary“ de aici? Nu sunt autobuze sau cel puțin niciunul care să treacă pe aici. Mă îndoiesc că Arthur va dori să mă ducă și să mă aducă cu mașina de la școală în fiecare zi...

Așteptam de la ea să îmi spună ce se va întâmpla. Dar nu a făcut-o, nici de această dată. S-a apucat să pregătească micul dejun, scoțând vasele și tigăile care de obicei îmi serveau ca ceas deșteptător.

— Cred că problema asta trebuie discutată cu mama ta, nu pot să-ți dau eu răspunsurile.

— Dar, Rosaleen, cum crezi că pot discuta ceva cu mama?

— Ce vrei să spui?

În bucătărie toate aparatele începuseră să funcționeze la capacitate maximă.

— Știi tu ce vreau să spun. Sării de la locul meu, dar evita să mă privească. Nu vorbește. E de-a dreptul cataleptică, nu înțeleg de ce refuzi să recunoști lucrul ăsta.

— Nu e cataleptică, Tamara. Se opri în sfârșit din treburi, privindu-mă. E doar... *tristă*. Trebuie să-i lăsăm loc și timp să-și revină singură. Acum fii fată bună și adu-mi ouăle din frigider și o să-ți arăt cum să faci o omletă bună, zâmbi ea. Vrei să pun câțiva ardei pentru tine?

— *Ardei*, îi spusei însuflețită și ea se luminează la față. *Ardeii* dulci care rezolvă problemele, spusei cu veselie, apoi mă îndreptai spre frigider, iar ea rămase pe loc, descumpănită.

Luai unul verde și unul roșu.

— O, ia te uită, bună, domnule *Ardei Verde*. Vrei să-mi rezolvi tu problema? Unde voi merge la școală în septembrie? Îl dusei la ureche, ascultând ce îmi spunea. O, nu, asta nu vorbește. Îl scuturai. O să încerc cu cel roșu. Bună, domnule *Ardei Roșu*. *Rosaleen* pare să creadă că tu poți rezolva problemele din viața mea. Ce crezi că se va întâmpla? Să o trimitem pe mama la casa de nebuni sau să o lăsăm să stea la etaj pentru totdeauna?

Îl dusei și pe acesta la ureche, ascultând.

— Nu. Nimic. Pusei *ardeii* pe masă. Se pare că *ardeii* nu ne pot ajuta astăzi. Poate ar trebui să încercăm cu niște ceapă, continui, prefăcându-mă entuziasmată. Sau cu brânză gratinată?

— *Tamara*! îl auzii pe *Arthur* spunând, amenințător, și mă potolii.

Mi-am târât picioarele, îmbufnată, până în living. Deși nu aveam voie să mâncăm în camera de zi, *Rosaleen* mi-a adus omleta acolo. O persoană bună la suflet s-ar fi scuzat, dar eu i-am cerut sarea.

La ora zece am urmărit-o pe *Rosaleen* ieșind agitată din casă, cu tava încărcată cu destulă mâncare pentru a hrăni o întreagă familie. Între toate grijile mele din ziua aceea, era și cea că mama ei îi va spune despre vizita mea. Doar fiindcă nu scrisesem despre asta, nu însemna că nu se putea întâmpla. La ora zece și un sfert, mașina doctorului *Gedad* a tras în fața casei.

Am respirat adânc și am deschis ușa.

— Probabil că tu ești Tamara, zise el zâmbind, în timp ce pășea pe alee. Era înalt, suplu, în formă. Avea părul cenușiu și lipit de cap. Avea pomeți înalți și ochii blânzi, ceea ce îi dădea un aer ușor feminin, cu toate astea era masculin și chipeș. Îl salutai și îi strânsei mâna.

— Bună dimineața, ce vară frumoasă avem anul ăsta, spuse el cu voce joasă. Accentul din Madagascar era amestecat cu câteva cuvinte rostite într-un dialect pur irlandez. Era un sunet deosebit, fermecător. Simțeam că cineva venit aici din altă parte ar fi reușit să schimbe lucrurile în bine.

— Pot să vă iau servieta? Eram neliniștită, nervoasă, nu prea știam ce să fac. Mă uitam îngrijorată la ușă.

— Nu, îți mulțumesc, Tamara, dar o să am nevoie de asta, zâmbi el.

— A, da, desigur.

— Cred că sunt aici ca să o consult pe mama ta.

— Da, e sus. Vă conduc.

— Mulțumesc. Tamara, mi-a părut rău când am aflat de tatăl tău, Weseley mi-a dat vestea tristă. Probabil că e o perioadă dificilă pentru amândouă.

— Da, vă mulțumesc, îi zâmbii, încercând să îmi înving nodul din gât, care apărea ori de câte ori cineva aducea vorba de tata.

L-am condus la etaj și aproape am crezut că scăpasem – speram să o fac bine pe mama, deși aș fi fost distrusă să îl pierd pe Weseley –, când ușa s-a deschis. Rosaleen intră în hol cu o

farfurie acoperită cu o folie de aluminiu. Se uită la doctorul Gedad de parcă ar fi fost un violator nemilos. Se albi la față.

— Bună dimineața, spuse doctorul Gedad pe un ton plăcut.

— Cine...? Își plimba privirea de la străin la mine, apoi din nou la el. Își miji ochii. Sunteți doctorul cel nou.

— Așa e, zise el voios, coborând scările.

Nu! strigai în gând la el.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă...

— Rosaleen, spuse ea iute, aruncând o privire spre mine, apoi iar spre el. Puteți să-mi spuneți Rosaleen. Bun venit în oraș!

Își strânseseră mâinile.

— Mulțumesc. Și trebuie să vă mulțumesc dumneavoastră și soțului fiindcă i-ați dat lui Weseley o slujbă aici.

Rosaleen mă privea nemulțumită.

— Da, ne e de mare ajutor, îl măguli ea. Domnule doctor, schimbă ea repede vorba, de ce ați... Tamara, ești bolnavă?

— Nu, sunt bine, mulțumesc, Rosaleen. Vă rog să mă urmați, domnule doctor, spusei repede, urcând scările.

— Unde mergeți?

— În camera mamei, îi răspunsei cât puteam de politicoasă.

— O, nu trebuie să o deranjezi, Tamara, îmi zâmbi ea, apoi făcu o grimasă către doctorul Gedad, sugerându-i că aș fi cam nebună. Știi cât de important e somnul pentru ea. N-a prea dormit în ultimul timp, ceea ce e de înțeles, desigur, în condițiile

date, îi explică ea doctorului.

— Desigur, o aprobă el cu gravitate. Atunci poate că ar fi bine să o las să se odihnească. O să revin altădată, mi se adresa el.

— Nu! strigai. Rosaleen, a dormit nonstop toată săptămâna.

Nu-mi puteam controla vocea, care scârțâia ca o vioară dezacordată.

— Fiindcă nu se poate odihni noaptea, desigur, zise Rosaleen hotărâtă. Nu vreți o ceașcă de ceai, domnule doctor? N-o să vă vină să credeți, se pare că am pus sare în plăcintă în loc de zahăr. Mamei aproape că i-a căzut din gură, râse ea, deși știu că nu ar trebui să-i dau plăcintă la micul dejun, se scuza.

— Ce mai face mama dumneavoastră? Am auzit că nu e prea bine.

— Vă povestesc totul la o ceașcă de ceai, spuse ea veselă, iar el zâmbi și coborî ultimele trepte.

— E greu să vă reziste cineva, Rosaleen.

Am rămas pe scări cu gura căscată, nevenindu-mi să cred ce se petrece. Citisem dinainte, dar tot nu puteam să cred că doctorul va ceda atât de ușor, când la etaj zăcea un pacient bolnav.

— O las pe mama ta să se mai odihnească, Tamara, zise doctorul Gedad, apoi o voi consulta.

— Bine, șoptii, încercând să-mi rețin lacrimile, fiindcă știam că Rosaleen îl va convinge să nu urce la etaj. Încercai să intru și eu în bucătărie, dar Rosaleen mă opri la ușă.

— Dacă nu te superi, Tamara, aş vrea să stau puţin de vorbă cu domnul doctor despre mama mea. Vreau să mă asigur că e totul în ordine. A fost cam absentă în ultimele zile.

Am înghiţit în sec, simţindu-mă vinovată la gândul că vizita mea îi înrăutăţise starea de sănătate, dar sentimentul de vină a dispărut şi m-a cuprins din nou furia. Nu îmi păsa de mama ei, eram furioasă că îl îndepearta pe doctor de mama mea.

— Sigur că înţeleg, Rosaleen. Exact asta doream să fac şi eu pentru mama mea, îi replicai cu răutate. Îi întorsei spatele, înainte să apuce să-mi răspundă şi urcai scările ca o vijelie, intrând în camera mamei. Dormea ghemuită, ca un făt în pântecul unei gravide.

— Mamă, îi şoptii, căzând în genunchi şi dându-i părul la o parte.

Mormăi ceva.

— Mamă, trezeşte-te.

Deschise ochii. Avea privirea împăienjenită.

— Mamă, vreau să te trezeşti. Am chemat un doctor. Acum e la parter, dar vreau să mergi la el sau să îl strigi. Te rog, poţi să faci asta pentru mine?

Gemu şi închise ochii.

— Mamă, ascultă-mă, e important! Te va ajuta să te simţi mai bine.

— Nu, spuse răguşit, deschizând ochii.

— Mamă, ştiu că ţi-e dor de tata, că îţi lipseşte mai mult decât orice. Ştiu că îl iubeai mult şi crezi că nimic pe lumea asta nu te va ajuta să te faci bine, dar vei trece peste asta şi va fi mai

bine.

Închise iarăși ochii.

— Mamă, te rog, îmi șoptii cu lacrimi în ochi. Te rog să faci asta pentru mine.

Mama respira încet și profund, căci adormise la loc. Îngenuncheai lângă ea, plângând.

Auzeam conversația înăbușită a doctorului Gedad cu Rosaleen. Apoi ușa bucătăriei se deschise, iar eu îmi ștersei lacrimile, încercând din nou să o trezesc pe mama.

— Gata, mamă, vine doctorul, nu trebuie decât să ajungi la ușă. Asta-i tot, nu mai departe.

Părea speriată, doar o trezisem din somn.

— Te rog, mamă.

Era confuză. Înjurai și ieșii din cameră, coborând scările exact când Rosaleen deschidea ușa de la intrare.

— A, Tamara, am discutat puțin cu Rosaleen și cred că cel mai bine ar fi să o las pe mama ta să se odihnească și să revin dacă va avea nevoie de mine. Dacă vrei să mă suni, poftim, aceasta este cartea mea de vizită.

— Dar aș fi vrut să o consultați astăzi.

— Știu, dar după ce am vorbit cu mătușa ta, mi-am dat seama că nu este necesar. Nu trebuie să-ți faci griji, mama ta trece într-adevăr printr-un moment dificil, dar nu trebuie să te preocupe atât de mult sănătatea ei. Sunt sigur că ar vrea să te relaxezi și să ai mintea limpede, zise el părintește.

— Dar nici măcar n-ați văzut-o, îmi spusese supărată.

— Tamara, zise Rosaleen pe un ton amenințător.

Doctorul Gedad părea stânjenit, nesigur în legătură cu decizia luată. Ce motiv avea să nu o creadă pe Rosaleen – cred că asta se întreba. Rosaleen interveni repede.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați trecut pe aici, domnule doctor, zise Rosaleen pe un ton mios. Transmiteți-le vă rog salutări soției, Maureen, și băiatului...

— Weseley. Mulțumesc, o să le transmit. Vă mulțumesc și eu pentru ceai și briose. N-am simțit niciun gust de sare în ele.

— A, nu, aceea a fost tarta cu mere, râse ea copilărește.

Și dus a fost. Rosaleen a închis ușa și s-a întors cu fața la mine, dar am trecut pe lângă ea, am deschis ușa și am trântit-o după mine. Am ieșit pe drum. Aerul era cald și mirosea dulce a iarbă proaspăt tăiată. Auzeam în depărtare mașina de tuns iarba, zgomotul motorului făcându-l pe Arthur să nu mai observe nimic în jur, concentrat cum era la sarcinile lui. În cealaltă parte a câmpului am zărit-o pe sora Ignatius, undeva în depărtare, o siluetă alb cu bleumarin înconjurată de verdeață. Am alergat spre ea, spumegând de furie. Își instalase un șevalet și un scăunel în iarba din fața castelului, aflat la circa trei sute de metri, și stătea chiar pe malul unuia dintre lacurile pe care pluteau lebedele, la umbra unui stejar uriaș. Dimineața era foarte călduroasă, cerul era albastru, fără niciun nor cât vedeai cu ochii. Se concentra, avea capul aplecat asupra desenului, limba mișcându-i-se pe buze în același ritm cu pensula.

— O urăsc, strigai spărgând liniștea și sperind un stol de păsări din copacul din apropiere, care își luară zborul spre cer, încercând să se regrupeze și să-și găsească alt loc de popas.

Culcam iarba la pământ, pe unde treceam.

— Bună dimineața, Tamara, spuse voioasă sora Ignatius, fără a ridica privirile. Ce dimineață superbă!

— O urăsc, strigai și mai tare, apropiindu-mă.

Atunci mă privi cu ochii mari, speriată. Dădu repede din cap și din mâini, ca și cum ar fi fost pe o linie de cale ferată, încercând să oprească un tren care se apropia cu viteză.

— Da, o *urăsc*, continuai să țip.

Își duse un deget la buze, legănându-se de pe un picior pe altul, ca și cum ar fi avut nevoie să meargă la toaletă.

— E dată dracului, izbucnii.

— Of, Tamara! spuse ea în sfârșit, aruncându-și brațele în aer, înnebunită.

— Ce? Nu-mi pasă ce crede *El!* Vreau să mă lovească! Iamă de aici, Doamne, m-am săturat și vreau să merg *acasă*, începui să mă văicăresc, apoi mă prăbușii pe iarbă. Mă întinsei pe spate, privind cerul. Norul ăla seamănă cu un penis.

— Aoleu, nu vrei să te oprești? mă repezi ea.

— De ce, te-am ofensat? întrebai sarcastică, hotărâtă să rănesc absolut orice persoană cu care aș fi intrat în contact, indiferent cât de bună și de amabilă ar fi fost.

— Nu! Ai alungat veverița! zise ea, mai furioasă decât o văzusem vreodată.

Mă ridicai în capul oaselor, șocată, ascultând-o vorbind cu patimă.

— Încerc să o prind de o săptămână. Am lăsat câteva bunătați pe o farfurie și a venit în sfârșit. Nu i-au plăcut alunele,

deci toate poveștile cu veverițe și alune trebuie schimbate, nu s-a atins de brânză, dar i-au plăcut bomboanele Toffifee. Ți vine să crezi? Dar acum, uite, a plecat și nu se va mai întoarce, iar sora Conceptua mă va mânca de vie fiindcă i-am luat bomboanele Toffifee. Cred că tu, cu teatrul tău, i-ai provocat un atac de cord, oftă ea. Se liniștești, apoi se întoarce spre mine. Pe cine urăști? Probabil că pe Rosaleen.

— Aia e o veveriță? comentai, privind tabloul de pe șevalet. Parcă e un elefant cu o coadă stufoasă.

Sora Ignatius se încruntă, apoi, privindu-l mai îndeaproape, începu să râdă.

— Of, Tamara, ești medicamentul potrivit, știai asta?

— Nu, pufnii, ridicându-mă în picioare. Se pare că nu sunt, altfel n-ar fi trebuit să chem un doctor pentru mama. Aș fi putut să o vindec, zisei îngândurată.

— L-ai chemat pe doctorul Gedad? întrebă ea pe un ton serios.

— Da, a venit azi-dimineață. Am planificat vizita lui când Rosaleen era la mama ei ca s-o îndoape și, apropo, am văzut-o, n-are unde să bage zilnic atâta mâncare. Dar Rosaleen s-a întors mai devreme – doctorul Gedad nici măcar nu apucase să urce scările – fiindcă a pus sare în tarta cu mere, în loc de zahăr, și da, ai dreptate să mă privești așa, fiindcă eu am făcut-o și nu mi pasă, aș lua-o de la capăt mâine și voi ști în câteva ore dacă o voi face sau nu. În fine, spusei, trăgând aer în piept, s-a întors ca să ia plăcinta cu mere care era pentru mine și Arthur, nu că m-aș sinchisi, fiindcă mâncarea ei îmi produce gaze de cincizeci de ori

pe zi, și a reușit să-l convingă pe doctor să nu o mai consulte pe mama. Acum el a plecat, iar mama e tot în dormitor și nu e în toate mințile.

— Cum a reușit să îl îndepărteze?

— Habar n-am, mi-a spus doar că mama are nevoie de odihnă și că dacă voi mai avea nevoie de el pentru o urgență sau altceva, să îl sun.

— Doctorul știe mai bine, zise ea cu jumătate de gură.

— Soră, nici măcar n-a văzut-o. A ascultat doar ce i-a spus Rosaleen.

— Și de ce n-ar avea încredere în Rosaleen?

— Dar de ce *ar avea*? Eu l-am chemat, nu ea. Dacă eu am văzut că a încercat să se sinucidă și nu i-am mărturisit lui Rosaleen?

— A încercat să facă una ca asta?

— Nu! Nu despre asta este vorba.

— Hm! Sora Ignatius tăcu, apoi își înmuie pensula într-un maro murdar și începu să picteze.

— Acum seamănă cu o corcitură care a mâncat o nucă stricată, îi spusei.

O bufni râsul.

— Tu te rogi vreodată? Nu te văd decât adunând miere, grădinarind sau pictând.

— Îmi place să creez lucruri noi, Tamara. Dintotdeauna am considerat procesul creativ ca pe o experiență spirituală prin care particip la creație alături de Spiritul creativ Divin.

Mă făceam că cercetez împrejurimile.

— Iar spiritul creativ divin e acum în pauza de prânz?

Sora Ignatius era adâncită în gânduri.

— Dacă vrei, pot să vorbesc cu ea.

— Îți mulțumesc, dar are nevoie de mai mult decât de o călugăriță. Fără supărare.

— Tamara, tu știi ce fac eu cu adevărat?

— Uf, te rogi.

— Da, mă rog. Dar nu fac doar asta. Am făcut un legământ de sărăcie, castitate și obediență, ca toate surorile catolice, dar mai presus de toate am făcut un legământ că îi voi ajuta pe cei sărmani, bolnavi și privați de educație. Pot merge să stau de vorbă cu mama ta, o pot ajuta.

— Am înțeles. Îndeplinește două condiții din trei.

— În plus nu sunt „doar o călugăriță“, cum spui tu, am și pregătire de moașă, spuse ea, apucându-se din nou să picteze.

— Dar e ridicol, mama nu e însărcinată. Apoi mi-am dat seama ce a spus. Stai așa, ce ești? De când?

— Acesta a fost primul meu loc de muncă. Dar am simțit mereu chemarea Celui de Sus la o viață de credință și slujbă în folosul celorlalți, așa că m-am alăturat surorilor, cu care am colindat lumea, având marele avantaj de a fi atât călugăriță, cât și moașă. Până pe la patruzeci de ani, am stat mai mult în Africa. Am văzut grozăvii, dar și lucruri minunate. Am cunoscut oameni speciali și extraordinari. Zâmbi, rememorând acei ani.

— Acolo ai cunoscut pe cineva care ți-a dat ăsta? Zâmbii, indicând inelul de aur cu un mic smarald. Ce s-a ales de legământul de sărăcie? Dacă l-ai vinde, ai putea construi un puț

undeva în Africa, am văzut la reclame...

— Tamara! exclamă ea, șocată de cuvintele mele. Inelul l-am primit acum treizeci de ani, când am împlinit douăzeci și cinci de ani de călugărie.

— Dar arată ca un inel de logodnă, de ce ai primit așa ceva?

— Sunt logodită cu Dumnezeu, zâmbi ea.

Făcui o grimasă de dezgust.

— Ce prostie! Dacă ai fi fost măritată cu un bărbat în carne și oase, pe care să-l vezi și care să uite mereu să își pună șosetele în coșul de rufe, atunci ai fi primit un diamant după douăzeci și cinci de ani de căsătorie.

— Să știi că sunt foarte mulțumită cu ceea ce am, mulțumesc foarte mult, zise ea zâmbind. Părinții tăi nu te duceau niciodată la mesă?

Dădui din cap și îmi îngroșai vocea, imitându-l pe tata:

— Cu religia nu faci bani. Deși cred că tata greșea. Am fost la Roma și am vizitat Vaticanul. Ția sunt plini de bani.

— Da, ce bine îl imiți, chicoti ea.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu?

— Sigur, spuse ea râzând.

— Când? Unde?

— Când a venit aici.

— Dar nu-mi amintesc să fi venit vreodată pe-aici.

— Dar a fost, domnișoară Știe-Tot.

— Îl urai?

Sora Ignatius dădu din cap, zâmbind.

— Haide, poți să-mi spui. Majoritatea oamenilor îl urau. Chiar și eu, uneori. Ne certam adesea. Nu semănam deloc cu el și cred că mă ura din cauza asta.

Sora îmi luă mâinile într-ale ei, făcându-mă să mă simt ușor stânjenită. Era drăguță și firavă, parcă ar fi fost ruptă de realitate, dar în călătoriile ei probabil că văzuse foarte multe.

— Tamara, tatăl tău te-a iubit foarte mult, din tot sufletul. A fost bun cu tine, te-a binecuvântat cu o viață minunată, a fost mereu alături de tine. Ai fost o fată extrem de norocoasă. Nu mai vorbi așa despre el, a fost un om extraordinar.

Mă copleșea un sentiment de vinovăție, dar, în ciuda lui, făcui ce făceam de obicei.

— Atunci ar fi trebuit să te măriți cu el, mă răstii. Ai fi avut câte un inel de aur pe fiecare deget.

După o tăcere lungă, în care ar fi trebuit să-mi cer scuze, dar n-am făcut-o, sora Ignatius se întoarce la pictura ei de doi bani. Își înmuie pensula în verde și netezi asperitățile hârtiei. Apoi, cu o serie de mișcări bruște, care o făceau să semene cu un dirijor cu pensulă, se porni să transforme picăturile verzi în frunze.

— Nu văd niciun copac în fața ta.

— Și nicio veveriță. Îmi folosesc imaginația. Oricum, nu e un copac, ci e mediul în care trăiește biata mea veveriță. Gândește-te că este artă abstractă, o îndepărtare de realitate în redarea imaginarului, mă dăscăli ea. Mă rog, e parțial abstractă, o artă care își ia libertatea de alterare a culorii și formei în moduri recunosibile.

— Ca elefantul tău maro care are o coadă uriașă, în loc de trompă.

Se făcu că nu aude.

— Abstracția totală, pe de altă parte, continuă ea, nu face trimitere la nimic recognoscibil.

I-am studiat opera mai îndeaproape.

— Aș spune că pictura ta e mai mult spre abstracția totală. La fel ca viața mea.

— O, drama celor șaptesprezece ani, chicoti ea.

— Șaisprezece, o corectai. Știi, ieri am fost acasă la mama lui Rosaleen.

— Serios? Și ce mai face?

— Mi-a dat asta. Scosei obiectul de sticlă în formă de lacrimă din buzunar și îl plimbai în palmă. Era rece și neted, avea un efect liniștitor. Are o grămadă de chestii din astea, e așa ciudat. În grădina din spate e o magazie, iar în spatele ei se găsește un câmp întreg plin cu chestii din sticlă. Unele te înfioară, sunt ascuțite, dar cele mai multe sunt foarte frumoase. Sunt agățate de sârmele de rufe, vreo zece, toate legate cu sârmă, și reflectă lumina. Cred că ea le confecționează, doar nu cresc din pământ. În orice caz, pare o fermă de sticlă, râsei.

Sora Ignatius s-a oprit din pictat și i-am pus obiectul în palmă.

— Ea ți l-a dat?

— Nu pot să spun că mi l-a dat. Am văzut-o în magazie, lucra la ceva. Era aplecată, avea ochelari de protecție și prelucra sticla. Cred că am speriat-o, așa că i-am lăsat tava în grădină. Îi

făcusem ceva de mâncare.

— Frumos din partea ta.

— Nu chiar, ar fi trebuit să vezi în ce hal arăta mâncarea. Și cum Rosaleen nu știa că am fost acolo, a trebuit să mă întorc și să iau tava. Mă așteptam să fie neatinsă. Dar am găsit-o lângă poarta casei, toate vasele fuseseră spălate și cred că mâncase totul. Iar ăsta era pe o farfurie. I l-am luat din mână, examinându-l. Drăguț din partea ei, nu?

— Tamara... Sora Ignatius întinse mâna să se sprijine de șevalet, care era prea firav ca să o țină.

— Te simți bine? Pari cam... Nu am apucat să termin propoziția. Părea atât de slăbită, încât o luai în brațe și îmi amintii că, în ciuda aerului ei tineresc și a hohotelor de răs copilărești, era o femeie de peste șaptezeci de ani.

— Sunt bine, sunt bine, zise ea silindu-se să râdă. Nu te mai agita, Tamara, vreau să vorbești mai rar și să îmi repeți ce ai spus. Ai găsit obiectul ăsta pe tavă când te-ai dus să o iei?

— Da, se afla la poarta casei, zisei încet.

— Dar este imposibil. Ai văzut-o tu punându-l acolo?

— Nu, am văzut doar tava de la fereastra camerei mele. Probabil că a adus-o când eu făceam ceva prin casă. De ce-mi pui atâtea întrebări? Te-ai supărat că am dat buzna peste ea? Știu că n-ar fi trebuit să o fac, dar Rosaleen era așa de secretoasă...

Sora Ignatius închise ochii, iar când îi deschise părea foarte obosită.

— Tamara, mama lui Rosaleen, Helen, are scleroză multiplă, care s-a înrăutățit cu timpul. Stă într-un scaun cu rotile,

de aceea Rosaleen trebuie să aibă grijă de ea nonstop. Vezi tu, n-ar fi putut să vină în grădina din față, în scaunul cu roțile, cu această tavă, dădu ea din cap, imposibil.

— Ar fi putut. Dacă și-ar fi pus tava în poală, ar fi avut mâinile libere ca să împingă roțile...

— Nu, Tamara, sunt câteva trepte în grădina din față.

Mă uitam spre bungalow și, chiar dacă în acest moment nu le vedeam, îmi dădeam seama că avea dreptate.

— Mda. Ciudat. Atunci cine mai locuiește acolo?

Sora Ignatius tăcea, adâncită în gânduri.

— Nimeni, Tamara, șopti ea, nimeni.

— Dar am văzut pe cineva. Gândește-te, soră, spusei speriată. Pe cine am văzut la magazie? Era o femeie aplecată, avea părul lung și purta ochelari de protecție. Peste tot erau obiecte din acestea de sticlă. Cine putea fi?

Sora Ignatius tot dădea din cap.

— Rosaleen are o soră, mi-a spus mie, care locuiește la Cork. E profesoară. Poate a venit în vizită, nu crezi?

Sora Ignatius continua să dea din cap.

— Nu. Nu. Nu putea fi ea.

Am simțit fiori pe șira spinării și mi s-a făcut pielea de găină. Chipul altădată senin al sorei Ignatius îmi sporea neliniștea. Arăta de parcă ar fi văzut o stafie.

Capitolul șaptesprezece

Posedată

Nu am mai întrebat-o nimic pe sora Ignatius, care se făcuse pământie.

— Ia loc, soră, stai aici pe scăunel. O să te simți mai bine, atâta doar că-i foarte cald.

Încercam să-mi păstrez calmul, în timp ce o așezam pe scăunelul de lemn. Îl mutasem mai aproape de copac, ca să fie la umbră deasă.

— Stăm aici un minut și pe urmă te ajut să te întorci acasă.

Nu mi-a răspuns, dar s-a lăsat în grija mea. O sprijineam cu o mână de talie, iar cu cealaltă o țineam de mână. După ce s-a așezat, i-am dat la o parte câteva șuvițe de păr de pe față. Nu părea să aibă febră.

M-am auzit strigată și l-am văzut pe Weseley care venea în fugă. Am dat din mâini, ca să vadă unde sunt. Când a ajuns

aproape de mine, s-a aplecat, cu mâinile pe genunchi, pentru a-și trage răsuflarea.

— Bună ziua, soră, spuse el, făcându-i cu mâna, deși era chiar lângă ea. Tamara, zise el întorcându-se spre mine, am auzit totul.

— Ce ai auzit? întrebai nerăbdătoare. Începu să vorbească, oprindu-se după fiecare cuvânt pentru a-și recăpăta suflul.

— Rosaleen. În bucătărie. Cu tata. Ai avut dreptate. Cu toate. Cu zahărul și cu sarea. Că a venit mai devreme acasă. De unde ai știut?

— Ți-am spus, era scris în jurnal.

Mă uitai pe furiș la sora Ignatius, dar ea se uita în gol, părând a fi pe punctul de a leșina.

Dădu din cap, nevenindu-i să creadă, iar eu mă înfuriai.

— Uite ce e, mă crezi sau nu, nu-mi pasă, spune-mi doar ce...

— Te cred, Tamara, dar nu-mi vine să cred că există așa ceva, înțelegi?

— Da, știu. Nici mie.

— Bun, deci m-am despărțit de Arthur la ora zece azi-dimineață, eu având sarcina să am grijă de nucii din sud. Avem o problemă cu ei, au fost mănăși. Trebuie să menținem pH-ul solului peste 6,0 și să tăiem toți lăstarii afectați...

— Weseley, oprește-te.

— Da. Scuze. Nu puteam să nu mă gândesc la ce mi-ai spus, așa că m-am dus la voi acasă și m-am ascuns sub fereastra

bucătăriei, în grădina din spate. Am auzit totul.

Începu să vorbească mai repede, nemaifiind nevoie să-l îmboldesc.

— Rosaleen a început să vorbească despre mama ei, spunând că starea ei s-a înrăutățit. Are scleroză multiplă. I-a pus tatălui meu câteva întrebări, cerându-i sfatul. Cred că o făcea doar ca să tragă de timp.

Aprobai din cap, fiindcă se potrivea cu povestea sorei Ignatius, iar acum cel puțin știam că Rosaleen nu mințise în privința mamei ei.

— Tata m-a enervat, îmi venea să țip la el și să-i spun să urce la etaj. Când a spus că vrea să urce să o vadă pe mama ta, Rosaleen a început să vorbească despre ea. Tata era nerăbdător să o consulte, dar Rosaleen era insistentă. I-a spus...

Weseley se opri.

— Haide, zi-mi.

— Promite-mi că o să rămâi calmă până vom găsi o soluție.

— Bine, bine, dar spune-mi.

— Așa, spuse el rar. I-a spus că nu e prima oară când se întâmplă așa ceva, că mama ta e predispusă la depresii și că intră adesea în stări din astea, când se rupe de lume...

— Ce tâmpenie!

— Tamara, ascultă-mă! I-a spus că tatăl și mama ta ți-au ascuns lucrul ăsta toată viața și că nu trebuie să afli. A zis că mama ta ia antidepresive și că cel mai bun lucru ar fi să o lase singură în cameră până îi trece depresia. A spus că ei așa

procedau.

— Prostii! Îl întrerupsei iarăși. E o minciună! O minciună sfruntată! Mama n-a fost niciodată așa. E o... E o mincinoasă! Cum îndrăznește să spună că tata mi-a ascuns lucrul ăsta? Aș fi știut! Am trăit sub același acoperiș, dar n-am văzut-o niciodată în halul ăsta, niciodată!

Mergeam de colo-colo, țipam, îmi fierbea sângele în mine. Eram atât de furioasă, încât îmi venea să distrug totul în cale. Îmi pierdusem controlul, mi se părea că nu pot face nimic să fie iarăși bine. În același timp am început să-mi pun întrebări. Oare era posibil să nu fi observat comportamentul mamei? Fusesse vreodată așa, iar eu nu-mi aminteam? Fusesem o fiică atât de îngrozitoare, încât puteam fi mințită cu atâta ușurință? M-am gândit la weekendurile în care erau plecați – oare era vorba de altceva? M-am gândit la zâmbetele ei abia schițate, la faptul că nimic nu o entuziasma prea tare, ca pe celelalte mame, la faptul că nu-mi dezvăluia nimic. Nu, asta nu însemna nimic. Pur și simplu nu era genul emotiv, nu plângea, nu era sentimentală, dar asta nu însemna că era *depresivă*. Nu, nu, cum îndrăznea Rosaleen să spună că tata mințise, când el nu se mai putea apăra? Era greșit. Era complet greșit.

Wesley a întins mâna spre mine, încercând să mă liniștească, dar țipam, după câte mi-amintesc. Apoi sora Ignatius s-a ridicat și a venit spre mine cu brațele întinse și fețișoara aceea dulce, tristă, dar mult mai bătrână decât acum câteva minute, cu o expresie atât de tristă și demnă de milă, încât de-abia puteam să o privesc.

— Tamara, ascultă-mă...

Vorbea, dar nu voiam să aud. M-am smuls din mâinile ei. Apoi îmi amintesc că am luat-o la fugă, alergam, iar ei strigau după mine. Am căzut de câteva ori, dar Weseley m-a ajuns din urmă și m-a ridicat. Am țipat și am continuat să alerg tot mai repede, crezând că era pe urmele mele. Nu știu când s-a oprit din alergat, când s-a hotărât să-mi dea drumul, dar am continuat să alerg, deși mă durea în piept și respiram tot mai greu. Lacrimi fierbinți îmi țâșneau din ochi și se scurgeau spre urechi, viteza împiedicându-le să cadă cum trebuie. Am ieșit din pădure și am ajuns pe șosea, unde zgomotul unui motor, scrâșnetul unor cauciucuri și un claxon mi-au răsunat în urechi și am înghețat. Am așteptat să fiu lovită, bara de protecție să se îndoiască și eu să zbor peste parbriz, dar nu s-a întâmplat nimic. Am simțit în schimb căldura radiatorului lângă piciorul meu, aproape, prea aproape, dar partea întunecată din mine simțea că nu era destul de aproape. Apoi ușa mașinii s-a deschis și s-au auzit strigăte. Un bărbat. Țineam mâinile la urechi și plângeam în hohote. Cineva mă striga pe nume, supărat, agresiv, acuzator, ca și cum ar fi fost vina mea.

În final strigătele s-au domolit, am fost luată în brațe și legănată, zgomotele s-au potolit și mi-am dat seama că sunt în brațele lui Marcus, biblioteca ambulantă este lângă noi, iar eu plâng necontrolat pe cămașa lui.

Am ridicat în sfârșit privirea spre el. Avea o expresie îngrijorată, plină de teamă.

— Unde vrei să mergem acum? La Paris? În Australia?

mă întrebă el cu blândețe, zâmbind.

— Nu, suspinai. Vreau să merg acasă. Nu vreau decât acasă.

Pe drumul spre Killiney am tăcut. Marcus încercase să-mi pună întrebări, dar după un timp renunțase. M-am oprit din plâns, nu mai tremuram, dar eram epuizată. Mi-am șters pentru ultima dată ochii cu un șervețel, am tras adânc aer în piept și am expirat.

— Ți-ai mai revenit, zise Marcus, oprind la semafor și întorcând capul spre mine. Deci acum o să vorbești cu mine?

Mi-am dres vocea și i-am zâmbit.

— Bună, Marcus. Vreau să mă fac criță.

— Știi ce, exact la asta mă gândeam și eu. Zâmbea, pus pe rele. Trase mașina în fața magazinului de băuturi alcoolice, imediat ce semaforul se făcu verde. Ești genul meu de femeie, spuse el înainte de a închide ușa și a intra în magazin.

Ar fi trebuit să-i spun, măcar atunci, câți ani am. Ne-ar fi scutit de multe neazuri. Mai erau trei săptămâni și împlineam șaptesprezece ani, dar tot eram prea mică pentru el. Nu știu la ce m-am gândit, dacă eram în stare să mai gândesc. Eram amorțită. Nu voiam să mai simt, nu voiam să mai gândesc. Viața mea scăpase de sub control și voiam să-mi pierd și eu controlul. Măcar o vreme.

Mai aveam o oră până la Killiney. O oră nu înseamnă nimic, dar pentru mine era totul. Fusesem smulsă din casa mea, din locul meu, mi se părea că mi se furase identitatea. Poate unii nu știu cum e să fii luat din casa ta. Sigur, poate să-ți fie dor de

casă sau te poți muta și să-ți fie dor de o anumită zonă, dar noi am fost silite să ne mutăm. O bancă oarecare, un loc care n-avea nimic de a face cu sentimentele, cu amintirile, cu familiile, îmi pusese tatăl sub urmărire și îl chinuse atât de tare, încât își luase viața. Apoi, după ce făcuse lucrul ăsta, ne luase clădirea de amintiri, sensul vieții noastre, fundațiile familiei noastre. În timp ce noi fuseserăm alungate, silite să locuim cu membrii unei familii pe care abia o cunoșteam, casa noastră stătea încuiată, imensă și pustie, cu semnul „*De vânzare*“ prins de perete, ca două degete ridicate spre noi. Noi fuseserăm lăsate pe dinafară, de unde o priveam ca două străine, fără a ne putea întoarce.

— Mai ai cheile de la casă? întrebă Marcus, când ne-am apropiat.

Am făcut semn din cap că da. Altă minciună.

— Ei, mai încet, Tamara, îmi spuse văzând că dau pe gât a treia cutie de bere. Mai lasă-mi și mie.

Am terminat-o, după care am râgâit zgomotos.

— Sexy, râse Marcus, fără să-și ia privirea de la drum.

Dacă m-ați întreba acum, n-aș spune cu mâna pe inimă că acela a fost primul moment în care am conștientizat ce vreau să fac. Sigur că aș putea da vina pe el, dar în realitate eu am provocat totul. Poate am știut, din secunda în care am alergat pe șosea, iar el m-a luat în brațe, că vom ajunge în casa aceea și că voi ajunge cu el pe podea, în dormitorul meu. Poate că am hotărât lucrul ăsta din prima zi în care l-am văzut. Poate că plănuisem totul. Poate că țineam lucrurile sub control mai mult decât credeam. Sau poate că a treia bere făcuse ravagii în starea

mea emoțională. Pe drum i-am arătat diverse locuri lui Marcus, spunându-i povești legate de ele sau numele oamenilor care locuiseră acolo. Nu așteptam să-mi răspundă. Le spuneam, de fapt, pentru mine. Vocea mea parcă venea din altă parte. Parcă nu eram eu. Nu îmi mai păsa cine eram. Renunțasem să mai pretind că sunt persoana care încercam să fiu, asemenea lui Zoey și Laurei, asemenea tuturor celor din jurul nostru, de parcă dacă am fi fost în acel fel ne-ar fi mers mult mai bine. Ei bine, nu a mers. Nu a mers pentru Laura, nici pentru Zoey și cu atât mai puțin pentru mine.

Ne-am oprit în fața casei. I-am spus lui Marcus să parcheze autobuzul pe o alee lăturalnică, să nu poată fi văzut de pe șosea. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca vecinii să vină după cărți. Casa nu se vedea de pe drum. Porțile mari și negre și camerele de luat vederi, prinse de pereții de trei metri, descurajau orice hoț. Tata investise mult timp și multă muncă în acele porți. Făcuse planuri, le refăcuse, ne ceruse părerea mie și mamei, mă luase cu el la fața locului, mândru nevoie mare, dar eu nu avusesem nicio reacție. Îi spuseseam că nu-mi pasă. Îl răneam tot timpul.

Cred că i-am povestit lucrul ăsta lui Marcus, în drum spre intrare, nu mai știu.

— Nu am telecomanda de la poartă, mă auzii spunând. Vă trebui să mă cațăr și să le deschid dinăuntru.

Aveam un sistem, pe care îl aplicasem de foarte multe ori. Mama și tata îmi luau cheile de multe ori seara după școală ca să nu fug, dar, în ciuda înălțimii, escaladasem de multe ori

poarta fără probleme. Îl auzeam pe Marcus avertizându-mă, sfătuindu-mă ce să fac, dar nu îl ascultam. Parcă eram pe pilot automat. Am trecut peste poartă și am aterizat în siguranță în cealaltă parte. L-am auzit aplaudând, în timp ce mergeam spre casă.

Casa noastră: sticlă, piatră, lemn, strălucitoare, luminoasă, modernă, aerisită. Parcă era de la expoziție. Piatră aparentă, ca să se asorteze cu stânca pe care fusese construită casa, lemn pentru a se armoniza cu peisajul, sticlă pentru a putea vedea marea nesfârșită. Tata încercase să creeze un loc perfect, pe care să nu vrem să îl părăsim niciodată. Știam că ușa din față era încuiată, așa că m-am îndreptat spre cea din spate.

Am văzut mingea de tenis din grădina din spate, rămasă în același loc, udă și fleșcăită; aterizase de pe terenul de tenis, iar mie îmi fusese prea lene să o iau. În ziua aceea jucasem tenis cu tata. Venise primăvara și începusem să folosim din nou terenul de afară, dar eu jucam îngrozitor. După o iarnă în care nu mai pusesem mâna pe rachetă, eram amorțită, ratam mingile, le tot trimiteam peste gard și mă săturasem să mă duc după ele în grădină. Tata avusese răbdare, nu strigase, nu-mi spusese nimic. Se ducea și el după minge, deși nu căzuse din vina lui. Mi-l amintesc, îmbrăcat în șortul de tenis alb, cu un tricou polo și șosete sport, pe care le trăsese prea sus, lucru care mi se părea jenant, chiar dacă numai eu le puteam vedea. Ce frumos era tata...

În grădina din spate erau aceleași statui – un cuplu de bătrâni dolofani, cu unelte de grădinărit, bărbatul având

pantalonii ruși în fund – cu care bunicul meu, tatăl tatei, obișnuia să stea de vorbă înainte de a muri. Îi spunea femeii Mildred, iar bărbatului, Tristan, nu știu de ce, dar mă făcea să râd de când eram copil, iar Mildred și Tristan deveniseră parte din familie, deși numai bunicul le spunea așa. Mama nu se deranjase să îi mute, așa că Mildred și Tristan rămăseseră singurii locuitori ai casei. Lângă sârma de rufe, în iarbă, era un cârlig roșu, căzut acolo de la ultimele rufe întinse.

M-am cățarat pe acoperișul piscinei, scara veche din lemn fiind tot pe acoperiș. O țineam acolo pentru escapadele mele nocturne. În cea mai nouă prelungire a casei se găsea piscina, acoperită de o prelată albastră; cele șase șezlonguri erau aliniate la fereastră, cu salteluțele lor roz, așteptându-mă să-mi fac turele de bazin dimineața. Pe unul dintre șezlonguri se găsea un colac dezumflat. Îl adusesem din Marbella. Era un flamingo roz. Mi-l dăduse Manuel, un băiat cu care mă sărutasem anul trecut, și nu mă lăsasem până nu-l luasem cu mine. Acum zăcea pe șezlong, nefolosit. Un sărut părăsit.

Ajunsă pe acoperiș, am urcat pe scară până la balconul dormitorului meu. Nimeni nu încuia ușa de la balcon, era prea sus ca vreun hoț să ajungă la el. Amețisem când am ajuns pe balcon. Vremea se schimbase, eram aproape de coastă. Briza mării era rece, alungând căldura lunii iulie și aducând un miros de alge și de sare. Am privit plaja și mi-am amintit cele șaisprezece veri cu mama și tata și nopțile petrecute cu prietenii. Nu știu cât am stat acolo, contemplând o familie imaginară care își scria numele pe nisip și o fetiță care își îngropa tatăl în nisip, când mi-

am amintit că Marcus rămăsese la poartă. Fusesem sigură că ușa balconului nu va fi încuiată și așa a fost. Imediat ce am deschis ușa, s-a pornit alarma. Am alergat, sperând că nu schimbaseră nici codul. Așa era. Ce proprietari cu mintea întregă ar fi avut curajul să mai intre în casa care le fusese luată de bancă?

N-am reușit din prima, fiindcă îmi tremurau degetele, dar până la urmă alarma s-a oprit. Am respirat adânc și am apăsat butonul care deschidea porțile, apoi am coborât pentru a deschide ușa de la intrare. Așteptându-l pe Marcus să ajungă, m-am plimbat prin casă, trecându-mi degetele peste piesele de mobilier, unele un pic prăfuite. L-am auzit pe Marcus în urma mea, fluierând impresionat.

Am intrat în bucătărie, am văzut cu ochii minții mesele de seară în familie, micul dejun luat în grabă, apoi mesele de Crăciun servite în sufragerie, petrecerile zgomotoase, aniversările, petrecerea de Anul Nou. Îmi aminteam certurile dintre mama și tata, dintre mine și tata. Mi-am amintit cum dansam. Dansam cu tata cât toți ceilalți de la petrecere la un loc. Mi-am amintit bancul pe care îl spunea tata la petreceri. Era o poveste lungă, pe care nu am înțeles-o niciodată, dar îmi plăcea la nebunie să-l aud spunând-o. Vorbea plin de însuflețire, avea obraji roșii de la băutură, ochii albaștri sclipeau, dar vorbea perfect și ardea de nerăbdare să ajungă la final și să-i vadă pe toți izbucnind în râs. Am văzut locul în care stătea mama cu prietenele ei toată noaptea, femei elegante, cu pantofi scumpi, glezne subțiri, pielea bronzată și părul vopsit în șuvițe.

M-am întors și l-am văzut pe tata trecând pe hol,

făcându-mi cu ochiul, cu trabucul în mână, îndreptându-se spre singura încăpere în care mama îi dădea voie să fumeze. M-am dus și eu într-acolo. Îl vedeam cum intra, își întâmpina prietenii, deschidea o sticlă de coniac fin și stăteau de vorbă sau jucau biliard. M-am uitat la pereți și mi-am amintit de realizările tatei, diplomele lui, trofeele sportive, fotografiile de familie. Eu cu ochii plânși în prima zi de școală, eu pe umerii lui la Disney World, purtând un tricou cu Mickey Mouse și părul prins în două codițe și afișând un zâmbet știrb. Am mers în următoarea cameră. Tata și prietenii lui pe o pârtie de schi în Aspen. O poză a tatei, jucând golf cu Padraig Harrington la un eveniment caritabil.

M-am dus în camera de zi și l-am văzut așezat pe fotoliul lui preferat, la televizor, am văzut-o pe mama în celălalt colț, cu picioarele strânse sub ea, ținându-le protector cu mâinile, amândoi râzând la o comedie. Apoi el s-a uitat la mine și mi-a făcut din nou cu ochiul. S-a ridicat din fotoliu, iar eu l-am urmat. Am ieșit în hol, am trecut pe lângă Marcus care mă privea, apoi el a trecut prin ușa închisă a biroului. A dispărut. Acolo nu puteam intra.

Cearta. Cearta noastră îngrozitoare. I-am trântit ușa în față și am fugit în dormitor. Ar fi trebuit să-i spun că îl iubesc. Ar fi trebuit să-i cer iertare și să îl îmbrățișez.

— Nu vreau să te mai văd niciodată! Te urăsc!

— Tamara, întoarce-te! Vocea lui minunată, pe care mi-aș dori să o aud din nou. *Of, tăticule, sunt aici, m-am întors. Te rog, ieși din birou.*

Apoi în dimineața următoare l-am văzut pe frumosul meu tată. Chipeșul meu tată zăcea la pământ. Nu așa ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit să trăiască mereu. Să aibă grijă de mine întotdeauna. Ar fi trebuit să-mi ia iubii la întrebări și să mă conducă la altar. Ar fi trebuit să o convingă pe mama când eu nu reușeam și să-mi facă cu ochiul când privirile ni s-ar fi întâlnit. Ar fi trebuit să mă privească cu mândrie tot restul vieții. Apoi, când ar fi îmbătrânit, aş fi avut grijă de el, i-aş fi fost alături, așa cum făcuse și el cu mine.

Fusesse vina mea. Doar vina mea. Am încercat să-l salvez, dar n-am știut cum să o fac. Of, dacă aş fi învățat... Dacă aş fi fost atentă la școală, dacă aş fi încercat să fiu o persoană mai deschisă, mai bună, nu egoista care eram, poate l-aş fi putut ajuta. Mi-au spus că am ajuns prea târziu la el, că nu se mai putea face nimic, dar nu se știe. Eram fiica lui, poate asta l-ar fi ajutat.

Camera aceea, camera care avea mirosul lui: aftershave-ul lui, trabucurile, mirosul de vin sau bere, de cărți și de lemn. Camera în care își luase viața, covorașul pătat de vinul roșu vomitat în seara înmormântării lui. Nu mai puteam să calc acolo.

Am auzit un zgomot făcut de cutiile de bere și foșnetul unei pungi de plastic. M-am întors. Marcus mă privea.

— Drăguță casă.

— Mersi.

— Te simți bine?

Am dat din cap că da.

— Cred că e ciudat să te întorci aici.

Am dat iarăși din cap.

— Nu ești prea vorbăreață azi.

— Nu te-am adus aici ca să vorbim.

M-a privit. Atunci am văzut că voia același lucru.

Spune-i. Spune-i.

— Hai să-ți arăt cea mai grozavă încăpere din casă.

I-am zâmbit. L-am luat de mână și l-am dus la etaj.

Ajunsă în dormitorul meu, m-am întins pe jos, pe covorul bej și moale din pluș, unde fusese patul meu imens, cu tăblia tapisată cu piele albă. Capul mi se învârtea de la alcool și de la tot ce trăisem. Voiam să uit tot ce se întâmplase în acea zi, pe sora Ignatius, Weseley, Rosaleen, doctorul Gedad, femeia misterioasă din casa mamei lui Rosaleen. Voiam să uit că trăsesem de mama, încercând să o conving să se scoale din pat. Voiam să uit de Kilsaney și de toți oamenii de acolo. Voiam să uit că părăsisem această casă și că tata făcuse ceea ce făcuse. Voiam să mă întorc la noaptea în care mă furișasem afară și apoi mă certasem cu el. Voiam să se schimbe totul.

Și totul s-a schimbat.

Absolut totul.

Și dacă aș fi reușit, printr-o minune, să ridic piesele de domino, ar fi început iarăși să cadă, una după alta.

Capitolul optsprezece

Odihnească-se în pace

Deși acum doi ani casa noastră din Killiney s-ar fi vândut pe opt milioane de euro, acum era scoasă la vânzare la jumătate din această sumă. Știu cât valora acum doi ani fiindcă tata o evalua cu regularitate. De fiecare dată când se terminau evaluările, cobora în pivnița casei lui de opt milioane de euro și scotea o sticlă de Chateau Latour de șase sute de euro, pe care o savura cu soția lui model și cu fiica adolescentă, dezechilibrată hormonal.

Nu invidiez succesul tatei, nu fac parte din acea categorie de oameni, și nu doar fiindcă succesul lui era inevitabil și al nostru – în mod ironic, eșecurile lui au devenit și ale noastre –, ci fiindcă muncea mult, din zori până noaptea târziu și în weekenduri. Îi păsa de ceea ce făcea și dona cu regularitate bani unor organizații caritabile. Că era în smoching, în fața blițurilor sau cu mâna ridicată la un bal de caritate, nu are relevanță. Dăruia

și asta e ceea ce contează. Nu era de condamnat că avea o casă scumpă, absolut deloc. E o mândrie să construiești ceva, să muncești din greu pentru a realiza ceva. Dar nu orgoliul ar fi trebuit să îi crească odată cu fiecare nou succes, ci inima. Succesul lui era ca vrăjitoarea din basmul cu *Hansel și Gretel*: îl hrănea din rațiuni greșite, îngrășându-l în locurile unde nu trebuia. Tata merita succesul, dar ar fi avut nevoie de niște lecții de modestie. Măcar una singură. Cât de specială mă credeam în ultimul model Aston Martin argintiu, cu care mă ducea uneori la școală dimineața. Cât de specială sunt acum, când cineva a cumpărat-o de la bancă la un sfert din prețul ei? Specială, într-adevăr.

Motivul pentru care am menționat prețul casei este următorul: cu toate că prețul de vânzare se înjumătățise – și, judecând după praful care era înăuntru, urma să fie redus și mai mult –, casa era scumpă, deci era o prioritate pentru agenții imobiliari. Nu știam că atunci când am deschis ușa balconului de la dormitorul meu și am declanșat alarma, aceasta a trimis automat un semnal spre o angajată a agenției imobiliare, care și-a părăsit biroul îngrijorată, a sărit în mașină și a venit să vadă ce se petrece. În timp ce eram la etaj, cu fața în direcția greșită, nu am auzit porțile deschizându-se la cinci sute de metri mai jos, pe alee. În toiul acțiunii, nu am auzit că s-a deschis ușa de la intrare și agenta a intrat în casă.

Dar ea ne-a auzit, iar următorii care ne-au făcut o vizită au fost polițiștii. Trei rânduri de scări urcate cu zgomot ne-au dat timp suficient pentru a nu fi surprinși făcând ceea ce făceam

pe jos în dormitor, dar nu am avut timp să ne îmbrăcăm, așa că, ascunzându-mă după Marcus, cu hainele împrăștiate pe jos în jurul meu, l-am întâmpinat pe polițistul Fitzgibbon, un tip solid din Connemara, mai roșu la față decât mine, cu care mai avusesem de-a face când petreceam pe plajă cu prietenii mei. Dar acum nu era momentul pentru revederi emoționate.

— Ai un minut la dispoziție să te îmbraci, domnișoară Goodwin, zise el, ferindu-și privirea.

Lui Marcus, care avea douăzeci și doi de ani și fusese invitat în vila unei fete de optsprezece ani, vilă care nu fusese încă vândută, situația i se părea un pic jenantă, dar foarte amuzantă. Nu știa că fata cu care tocmai se culcase mai avea câteva săptămâni până la împlinirea celor șaptesprezece ani, deci nu doar cutiile de bere erau ilegale, ci și jumătate din ceea ce făcuserăm pe covor. Se uita la mine amuzat, în timp ce ne îmbrăcam. Eu eram speriată, inima îmi bătea în asemenea hal încât abia puteam să gândesc și mi-era atât de rău, încât mi-era teamă că o să vomit în fața tuturor.

— Tamara, liniștește-te, zise el semeț. Nu-ți pot face nimic. E casa ta.

M-am uitat la el și m-am urât mai mult decât urma să o facă el după aceea.

— Nu e casa mea, Marcus, șoptii, vocea refuzând să mă asculte.

— În fine, a părinților tăi, totuna... zâmbi el, punându-și blugii pe el.

— Ne-a luat-o banca, îi spusei îmbrăcată, complet

pierdută. Nu mai e a noastră.

— Ce?

Un uriaș domino căzu, parcă auzeam vibrațiile pieselor ajunse la pământ, ca un zgârie-nori care se prăbușea.

— Îmi pare rău, îi spusei, apoi începui să plâng. Cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spun demult ieșiră la momentul nepotrivit. Am șaisprezece ani, îi zisei speriată.

Din fericire, polițistul Fitzgibbon, care era la ușă, a auzit totul. El cel puțin putea să-l creadă pe Marcus că n-a știut, dar Marcus trebuia să dovedească la tribunal. A fost nevoit să intervină, căci Marcus se înfuriase rău, se repezise la mine, fără a mă lovi, dar urlând îngrozitor. Aș fi preferat să mă facă în toate felurile, dar doar a țipat și atunci mi-am dat seama că îl nenorocisem. Probabil că aranjamentul făcut cu tatăl lui pentru biblioteca ambulantă fusese ultima lui șansă. Nu vorbisem despre asta, dar pot să recunosc pe cineva care a primit o ultimă șansă. Înainte vedeam asta în oglindă în fiecare zi.

Am fost duși la secția de poliție. Am trecut prin umilința de a da declarații despre tot ce făcusem. Sperasem că prima oară când voi face în sfârșit sex voi scrie detaliile savuroase și jenante într-un jurnal, nu la o secție de poliție. Tamara Goodwin. Tamara Ratata, care a distrus totul, ca de obicei.

Rosaleen și Arthur au fost nevoiți să vină la Dublin ca să mă recupereze de la secția de poliție. Îndată ce a aflat, tatăl lui Marcus a trimis o mașină să îl ia. Am încercat să îi cer scuze în mod repetat, disperată, printre lacrimi, încercând să mă agăț de el ca să mă asculte, dar nu a vrut să audă niciun cuvânt, nici măcar

nu s-a uitat la mine.

Arthur a rămas în mașină cât Rosaleen a vorbit cu polițistul, a doua împrejurare jenantă pentru mine în acea zi. Rosaleen părea mai îngrijorată de soarta lui Marcus, interesându-se ce ar putea să i se întâmple. I s-a spus că pedeapsa maximă pentru întreținerea de relații sexuale cu un „copil“ sub șaptesprezece ani era de doi ani. Am început să plâng când am auzit. Rosaleen părea la fel de afectată ca mine, nu știu dacă din cauza faptului că le pătasem numele, mai mult decât o făcuse sinuciderea tatălui meu, sau dacă chiar îi păsa de Marcus. A pus întrebări peste întrebări, până când polițistul Fitzgibbon a liniștit-o, anunțând-o că Marcus nu părea să știe ce vârstă aveam și că dacă va susține lucrul ăsta în sala de judecată, va scăpa. Rosaleen a părut să se liniștească, eu, nu suficient. Cât avea să dureze? De câte ori trebuia să apară la proces? Câte umilințe trebuia să îndure? Îl nenorocisem, distrusesem totul.

Rosaleen n-a încercat să stea de vorbă cu mine, nici măcar nu m-a privit. Mi-a spus scurt că Arthur aștepta afară și a ieșit. A trebuit să o urmez. În mașină era o atmosferă îngrozitor de tensionată, cred că se certaseră. Nici nu era de mirare, după ce făcusem. Eram umilită complet. Nu mă puteam uita la Arthur. N-a spus nimic când m-am urcat în mașină, apoi am plecat înapoi spre Kilsaney. Eram ușurată că plec atât de departe, ca să mă rup de ceea ce se întâmplase. Tăiasem în sfârșit cordonul ombilical care mă lega de acest loc. Poate că asta fusese intenția mea.

Am plâns tot drumul spre casă, jenată, dezamăgită,

furioasă. Toate aceste emoții erau îndreptate spre mine însămi. Mă durea capul, căci vocea masculină de la radio mă irita la culme, iar alcoolul avea și el urmări. După jumătate de oră, Arthur opri mașina în fața unui magazin.

— Ce faci? întrebă Rosaleen.

— Ai putea să cumperi niște apă și pastile împotriva durerii de cap? o întrebă el încet.

— Cine? Eu?

Se lăsă tăcerea.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Rose, zise el abia auzit.

Nu-l mai auzisem spunându-i așa. Mi se părea familiar, parcă îl mai văzusem undeva, parcă îl mai auzisem cândva, dar nu-mi dădeam seama unde și când. Rosaleen întoarse capul spre mine, apoi se uită la Arthur. Era teama ei de a ne lăsa singuri. În sfârșit ieși din mașină și alergă spre magazin.

— Te simți bine? mă întrebă Arthur, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Da, mulțumesc. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Îmi pare tare rău, Arthur, mi-e așa de rușine.

— Nu trebuie să-ți fie, copilă, zise el blând. Toți facem câte o prostie când suntem mici. Vă trece, îmi zâmbi el. Numai să te simți bine.

Mă privi îngrijorat, ca un tată.

— Da, sunt bine, mulțumesc. Îmi căutam șervețelele, stânjenită. N-a fost... El nu... Știam ce fac.

Îmi dresei glasul, stânjenită. Rosaleen stătea la coadă și se

uita la noi ca să vadă ce facem în mașină.

— Arthur, depresia pe care o are mama e o boală ereditară?

— Ce depresie? mă întrebă el, întorcându-se spre mine.

— Păi, azi-dimineață Rosaleen i-a spus doctorului Gedad că mama suferă de depresie.

Se uită la mine și îmi dădui seama că atinsesem un punct sensibil. Apoi se uită la Rosaleen, aflată în magazin. Mai erau trei persoane în fața ei.

— Tamara, spune-mi adevărul.

— Am făcut o programare la doctorul Gedad, ca să o consulte pe mama. Are nevoie de ajutor, Arthur, e ceva în *neregulă* cu ea.

Părea îngrijorat.

— Dar iese la plimbare zilnic, cel puțin ia aer curat.

— Ce? Dădui din cap. Arthur, n-a ieșit din casă de când am sosit aici.

Își încordă maxilarul și aruncă o privire spre Rosaleen, aflată în magazin.

— Ce-a spus doctorul Gedad când a consultat-o?

— Nici n-a apucat să urce scările, Rosaleen i-a spus că suferă de ani de zile de depresie, că tata știa, dar nu mi-a spus niciodată și... M-am oprit, scuturată de un hohot de plâns. Astea sunt minciuni. Tata nu e aici ca să se apere sau ca să îmi spună adevărul... Sunt doar minciuni, deși n-ar trebui să fiu tocmai eu cea care spune asta, mă smiorcăii.

— Gata, Tamara, liniștește-te. Rosaleen încearcă să o

îngrijească cum poate mai bine, zise el încet, aproape șoptind, de frică să nu-l audă din magazin. Mai era o singură persoană în fața ei la coadă.

— Știi, Arthur, dar dacă nu face ceea ce trebuie? Asta vreau să spun. Nu știu ce s-a întâmplat între ele cu ani în urmă, dar dacă mama i-a făcut ceva lui Rosaleen și a rănit-o sau a supărat-o, crezi că ea ar putea acum să...

— Ar putea să ce?

— Să se răzbune? Dacă mama a făcut ceva, a mințit-o cumva...

Portiera se deschise și tresărirăm amândoi.

— Doamne, ai crede că sunt omul negru, zise Rosaleen ofensată și îngrijorată. Poftim, spuse, punându-i punga în brațe lui Arthur.

Acesta o privi lung, o privire care mă îngheță. Îmi întinse punga. Rosaleen păru surprinsă.

— Uite, cu astea o să te simți mai bine, îmi spuse el, pornind motorul.

Nimeni nu mai scoase o vorbă tot drumul până acasă.

Când am ajuns, cerul se întunecase, soarele fiind acoperit de nori. Aerul era rece, stătea să plouă. Briza era plăcută, parcă îmi mai răcorea mintea încinsă, așa că am respirat adânc, apoi am intrat în casă. Am urcat scările.

— Știi că nu o să mai pleci nicăieri o bucată de vreme, zise Rosaleen în urma mea.

Am făcut semn din cap că da.

— Te vei ocupa de anumite treburi prin casă, adăugă ea.

— Desigur, spusei încet.

— Nu pleca prea departe când ieși pe-afară, zise Arthur, părănd să-și cumpănească vorbele.

Rosaleen îl privi surprinsă, deranjată de intervenția lui. Dar el nu o privea. Era evident că planul ei fusese să mă țină închisă în casă, ca să nu-i mai fac neazuri. Arthur nu era atât de strict.

— Mulțumesc, spusei, apoi intrai în camera mamei.

Era în pat și dormea. M-am băgat lângă ea și am îmbrățișat-o cu putere. Am inspirat parfumul părului ei proaspăt spălat.

La parter se dezlănțuise furtuna. Auzeam vocile lui Rosaleen și Arthur în living. Mai întâi au vorbit tare, apoi au început să țipe. Rosaleen a încercat să-i spună să tacă de câteva ori, dar el a repezit-o, așa că a tăcut. Nu auzeam ce-și spuneau, nici nu mă străduiam. Renunțasem să-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbea oala, voiam doar ca mama să se facă bine, iar dacă prin strigătele lui Arthur urma să se întâmple asta, foarte bine. Am închis ochii, dorindu-mi ca ziua de azi să nu se fi petrecut. De ce nu mă avertizase jurnalul?

Cearta dintre Rosaleen și Arthur se întetise. Nemaiputând suporta, am decis să plec, să le dau spațiul de care aveau nevoie. Uram faptul că eu provocasem asta. Înainte să venim, erau fericiți cu viața lor, aveau micile lor tabieturi, erau doar ei doi, dar sosirea mea provocase o ruptură în relația lor, ruptură care se adâncea în fiecare zi. Când au făcut o pauză, am bătut la ușă, iar Arthur mi-a zis să intru.

— Iertați-mă că vă deranjez. Aș vrea să ies puțin ca să-mi limpezesc mintea. Pe aici, prin preajmă. Pot să plec?

Arthur mi-a făcut semn din cap că da. Rosaleen era întoarsă cu spatele la mine, dar am văzut că avea pumnii încleștați. Am închis repede ușa și am plecat. Mai aveam o oră, două de lumină, destul timp pentru o plimbare și posibilitatea de a-mi limpezi mintea. Voiam să merg la castel, dar mi-am dat seama că Weseley și prietenii lui se adunaseră acolo. Nu aveam chef de ei, voiam să fiu singură. M-am întors și m-am îndreptat spre sora Ignatius, deși nu voiam să-i fac o vizită. La ora asta nu voiam să merg prin pădure, am rămas pe cărare și am ținut capul plecat când am trecut pe sub arcada gotică, năpădită de ierburi, lăsată în paragină.

Îndată ce am văzut capela, inima mi s-a oprit în loc. De acolo se vedea casa sorei Ignatius, așa că m-am simțit în siguranță și am intrat în capelă. Aici încăpeau cel mult zece oameni. Jumătate din acoperiș se prăbușise, dar stejarii își aplecaseră crengile, pentru a o proteja. Era neobișnuită, nu era de mirare că sora Ignatius era atât de atașată de ea. Nu existau bănci, probabil că fuseseră scoase recent. Deasupra altarului se găsea o cruce mare și simplă din lemn, fixată de peretele din piatră. Cred că sora Ignatius o pusese acolo. Un singur obiect se mai găsea în capelă, o cristelniță din marmură, uriașă, ciobită și fisurată pe alocuri pe margini, care totuși părea solidă, bine fixată în podea. Acum era plină de praf și de păianjeni, dar îmi imaginam că generații după generații ale familiei Kilsaney se adunaseră aici pentru a-și boteza copiii. O ușiță din lemn ducea la micul cimitir

din apropiere. Nu am ieșit pe ea, ci m-am întors și am ieșit pe ușa principală, pe unde intrasem. De la poarta care păzea cimitirul mi-am încordat privirile pentru a citi inscripțiile de pe pietrele de mormânt. Unele nu se mai vedeau, fiind acoperite de mușchi, distruse de vreme. Într-o criptă imensă își dormea somnul de veci o întregă familie: Edward Kilsaney, soția lui Victoria și fiii lor, Peter, William și Arthur, alături de sora lor, al cărei nume începea cu B, restul se pierduse în negura timpului. Poate o chema Beatrice sau Beryl, Bianca sau Barbara. Am încercat să-i dau un nume. Pentru Florie Kilsaney: „Adio, mamă, jelim pierderea ta.“ Robert Kilsaney murise la vârsta de un an, pe 26 septembrie 1832, iar mama lui, Rosemary, îl urmase zece zile mai târziu. Pentru Helen Fitzpatrick, în 1882: „Soțul și copiii o poartă în suflet.“ Unele aveau doar numele și datele, părănd mai misterioase din această cauză: „Grace și Charles Kilsaney, 1850-1862.“ Aveau doar doisprezece ani, s-au născut și au murit în aceeași zi. Ce de întrebări...

Fiecare piatră de mormânt era gravată cu diferite simboluri, unele aveau arcuri, altele porumbei, săgeți, păsări, altele aveau animale ciudate, a căror simbolistică îmi scăpa, deși mi-aș fi dorit să știu. Îmi propusesem să o întreb pe sora Ignatius când m-aș fi simțit în stare să dau ochii cu ea. Am privit cu atenție pietrele de mormânt, fără să-mi mai fie așa teamă, ca prima oară când trecusem pe acolo. Poate că mă maturizasem un pic. O cruce mare se înălța spre cer, pe ea fiind gravate diferite nume, pe măsură ce familiile se uniseră prin căsătorii, numele și inscripțiile fiind mai vizibile cu trecerea anilor. Cea mai nouă și

mai lizibilă inscripție era în partea de jos. Nu știu de ce nu o văzusem mai devreme. La baza crucii era un bloc de piatră cu cele mai recente nume. În fața lui, pe pământ, era un buchet de flori – proaspete – legat cu un fir de iarbă. M-am cocoțat pe gard pentru a vedea inscripția: „Laurence Kilsaney, 1967-1992. Odihnească-se în pace.“

Se întâmplase acum șaptesprezece ani. Probabil că murise în incendiul de la castel. Avea doar douăzeci și cinci de ani. Ce trist... Deși nu-l cunoșteam pe Laurence sau pe cineva din familia lui, am început să plâng. Am cules câteva flori sălbatice, le-am legat cu elasticul de păr și, în ciuda rațiunii, am sărit gardul. Am așezat florile pe mormânt și am întins mâna pentru a mângâia placa de la căpătâi, dar când degetele au atins piatra rece, am auzit un zgomot în spatele meu: un clic. Mi s-a făcut părul măciucă. M-am întors, așteptându-mă să dau nas în nas cu un străin, fiindcă aproape îmi simțeam respirația pe ceafă. M-am uitat în toate direcțiile, amețită de efortul de a încerca să mă concentrez. Doar copaci, cât vedeai cu ochii. Am încercat să-mi spun că eram înfricoșată fiindcă stăteam într-un cimitir vechi, înconjurată de nenumărate generații care se stinseseră din cauza ciumei, războiului, suferinței, focului și, mai uman, a bătrâneții. Am încercat să-mi spun asta, dar cineva fusese acolo, eram sigură de asta. Am auzit zgomotul făcut de o ramură de copac ruptă și am întors capul.

— Soră Ignatius, tu ești? strigai, dar nu-mi răspunse decât ecoul tremurat al vocii mele. Apoi văzui o mișcare printre copaci și-i auzii foșnind, ca și cum cineva trecea printre ei, în

direcția opusă. Wesley? strigai, fără să primesc vreun răspuns.

Indiferent cine fusese, plecase în grabă. Mi s-a pus un nod în gât și am plecat din cimitir, am sărit gardul și m-am îndepărtat, tremurând, ca și cum aș fi fugit de plasa unui păianjen uriaș.

Am luat-o la fugă spre casă, întorcând capul din când în când pentru a mă asigura că nu sunt urmărită. Se înserase. Rosaleen tricota în living, iar în fundal se auzea televizorul. Avea ochii duși în fundul capului, cearta o epuizase. Arthur era în garaj, în grădina din spate, mutând cu furie lucrurile depozitate în el. Curiozitatea îmi pierise, nu mă mai interesa să știu ce se afla în garaj. Simțeam că urmărisem un secret, iar acum secretul mă urmărea. Îmi era teamă, voiam doar să treacă timpul, iar mama să nu mai fie tristă, să se facă bine și să putem pleca de aici, din acest loc bântuit de fantomele trecutului, un trecut care mă atrăgea tot mai mult, deși nu aveam nimic în comun cu el.

Capitolul nouăsprezece

Purgatoriul

În următoarele două săptămâni am fost pedepsită, coborând și urcând scările pentru micul dejun, prânz și cină, și executând sarcinile pe care mi le dădea Rosaleen, cum ar fi să dau cu aspiratorul în living, să lustruiesc obiectele din bronz, să iau toate cărțile de pe rafturi și să șterg praful, să stau lângă ea cât timp muncea în grădina de legume, în timp ce îmi explica ceea ce făcea. Cred că îi făcea plăcere să mă toace la cap, voioasă, de parcă aș fi fost un țânc, iar tot ce îmi spunea era o noutate pentru mine. Cred că viața ei căpăta un suflu nou dacă avea atât de multe suflete secate în jurul ei; era ca un vampir. Cu cât noi eram mai slăbiți, cu atât mai puternică se simțea ea. Probabil n-o să vă vină să credeți, dar nu mai aveam chef nici măcar să citesc jurnalul. Parcă renunțasem la orice. Mi se părea că până și mama are mai multă energie decât mine. Cu cât pierdeam mai multă energie, cu atât ea câștiga mai multă. O auzeam străbătând

camera agitată, ca o leoaică în cușcă.

Mă răzvrătisem împotriva jurnalului. Îl consideram responsabil de situația în care mă aflam. Simțeam că în fiecare decizie pe care o luasem până în acest moment fusesem influențată de ceea ce spusese jurnalul și nu mai voiam acea viață. Voiam un control asupra zilelor mele. Voiam să stau în pat și să las lumea să treacă pe lângă mine, ca mai înainte.

În fiecare zi am așteptat să mă sune Marcus. Dar nu a sunat.

În fiecare zi sora Ignatius ne făcea o vizită. Eram atât de rușinată, încât refuzam să o văd. Cred că știa ce se întâmplase, cum cred că știa tot orașul. Deci pășisem cu stângul în noua mea viață. Nu voiam să mi se țină o predică. Nu voiam o privire severă. Mi-aș fi dorit să fiu alături de ea când scotea miera, așa cum îi promisesem, îmi era dor să merg la piață. Ar fi trebuit să o ajut, dar stăteam în dormitor, ascunzându-mă sub pătură, rușinată de ceea ce se întâmplase. Arthur făcuse câteva încercări de a o vedea pe mama. Aștepta până când Rosaleen ieșea în grădina din spate, să pună rufele la uscat, și bătea ușor la ușa dormitorului ei. Dacă își închipuia că mama îi va spune să intre, e clar că nu pricepuse nimic. După un minut, două, pleca.

Într-o seară, Rosaleen și Arthur s-au certat din nou. L-am auzit pe Arthur spunând: „Nu pot să mai fac asta“, apoi a intrat ca o vijelie în camera mamei, unde a stat circa un sfert de oră. Rosaleen a tras cu urechea la ușă. Eu nu îl auzeam.

Duminică am stat toată ziua în pat. Am auzit surorile care claxonau pentru a mă convinge să mă dau jos din pat, dar n-

am făcut-o. Nici măcar nu m-am uitat pe fereastră. Voiam să mă ascund de toată lumea. Poate ar trebui să vorbesc cu Marcus. Poate ar trebui să-i scriu. Nu știu ce naiba să-i spun. Aș putea doar să-i cer scuze, dar nu este destul.

Astăzi a venit camionul cu toate lucrurile noastre, scoase din depozitul soțului Barbarei. Mă uitam cum erau descărcate din camion, lângă garaj, și nu simțeam niciun gram de entuziasm. Nu îmi aparțineau. Fuseseră ale fetei care locuise în acea casă, nu ale celei care eram acum. Nu știu cine mai sunt. Am adormit iar. M-am trezit când am auzit soneria. Era din nou sora Ignatius. Era foarte insistentă. La început am crezut că este prietenoasă, apoi îngrijorată, dar astăzi era prea insistentă. Am ciulit urechile. Se auzeau doar murmure, dar apoi sora Ignatius a ridicat vocea.

— Ai de gând să o lași să zacă în pat și să creadă că a făcut ceva rău, iar pe bietul băiat să sufere toate astea?

Au urmat alte cuvinte nedeslușite.

— Spune-i că trebuie să vină să stăm de vorbă.

Probabil că Rosaleen a răspuns ceva, apoi ușa se închise. M-am uitat pe furiș pe fereastră și am văzut-o pe sora Ignatius, care purta o fustă și o bluză înflorate, îndepărtându-se cu capul plecat. Mi se rupea sufletul de ea, dar într-un mod ciudat eram și veselă. Îi spusese lui Rosaleen să se asigure că nu mă simt vinovată. Poate că mă iertase. Mă simțeam mai ușurată. Îmi dăduse speranță, mă gândeam că poate reacționasem exagerat și că ar fi trebuit să învăț din această experiență și să merg mai departe.

În noaptea aceea nu m-am putut liniști, nu puteam

adormi. Am scos jurnalul de sub parchet și am tot așteptat să apară cuvintele, sperând că nu le alungasem cu atitudinea mea indiferentă. În sfârșit au apărut și am început să citesc.

Miercuri, 22 iulie

Astăzi l-am sunat pe Marcus. I-am găsit numele în cartea de telefon. Nu sunt multe familii cu numele de Sandhurst în Meath. S-a dovedit că tatăl lui era un mare avocat, cu o firmă celebră în Dublin. Oare câte probleme îi făcusem lui Marcus? Eram îngrozită că va trebui să vorbesc cu părinții lui mai întâi, dar a răspuns o femeie care, pe un ton oficial, mi-a făcut legătura cu el. Îndată ce mi-a recunoscut vocea, a trebuit să îl rog să nu-mi închidă. După ce l-am convins, nu știam ce să îi spun. I-am cerut scuze iar și iar, până când, în cele din urmă, m-a oprit. Mi-a spus că toate acuzațiile au fost retrase. Ce, nu-mi spusese nimeni?

Nu.

L-am întrebat dacă tatăl lui aranjase lucrurile. Nu-i venea să creadă că l-am întrebat așa ceva. Mi-a zis că aveam mai multe probleme decât își închipuise dacă nu știam. Mi-a urat toate cele bune și a închis telefonul.

Despre ce naiba vorbea? Dacă nu știam ce anume?

L-am sunat pe Marcus a doua zi, nemaifiind atât de emoționată, știind că nu va răspunde tatăl lui. Totul a mers exact cum am scris, cu excepția faptului că în loc să îl întreb dacă tatăl

lui aranjase ca acuzațiile să fie retrase, l-am întrebat de ce au fost retrase. Am avut o noapte întregă la dispoziție să mă gândesc, dar n-am găsit o strategie mai bună. Tot n-am primit răspunsul. De fapt, cred că a închis imediat ce a auzit întrebarea.

Joi, 23 iulie

Înainte de culcare am stat cu mama la ea în cameră. Fredona o melodie doar de ea știută. Nu știu de ce, dar o făcea să zâmbescă. I-am spus că am ceva pentru ea și am scos obiectul de sticlă în formă de lacrimă din buzunar, și l-am așezat pe noptieră.

S-a oprit brusc din fredonat. Stătea culcată în pat și îl privea. Se uita fix.

— E frumos, nu-i așa? o întrebai.

Mi-a aruncat o privire lucidă, care mi-a reamintit cum era altădată, apoi s-a uitat din nou la micul obiect de sticlă. Părea că simpla lui prezență o rănește, așa că m-am aplecat să îl iau înapoi, dar a întins repede mâna, care s-a lovit de a mea. Nu m-a durut, dar am fost surprinsă, așa că i l-am lăsat ei.

În noaptea aceea am visat că l-am vizitat pe Marcus în închisoare, când am simțit o mână pe umărul meu. În vis era mâna gardianului din închisoare, dar m-am trezit brusc și am văzut-o pe mama care stătea la câțiva centimetri de mine. Mi-am înăbușit strigătul. Mama mi-a șoptit la ureche:

— De unde ai asta?

Eram pe jumătate adormită, nu știam despre ce vorbește. Oare se referea la jurnal sau la pachetul de țigări pe care îl

ascunsesem în dulap?

— *Lacrima de sticlă*, spuse ea apăsât.

Ca să fiu sinceră, mi-era teamă. Credeam că o să am iar necazuri fiindcă am mers la casa mamei lui Rosaleen, deși nu aveam voie. După cum am spus, eram adormită și șocată că mama venise în camera mea. Din când în când, se auzeau arcurile de la patul lui Rosaleen și Arthur, momente în care înlemneam cuprinsă de spaimă. Așa că am mințit-o. I-am spus că am găsit-o în jurul casei, că mi s-a părut frumoasă și de aceea am păstrat-o.

Îndată ce i-am spus asta, mi-am dat seama ce era schimbat la ea, în afara faptului că vorbea: avea o lumină în ochii care erau din nou plini de viață. Îmi era dor de privirea aceea. Însă de îndată ce am rostit acele cuvinte, de îndată ce am mințit, lumina s-a stins. Ochii ei au devenit din nou terni, goi, lipsiți de viață. Distrusesem entuziasmul care o cuprinsese, aruncasem apă și stinsesem focul. A părăsit dormitorul în tăcere și s-a întors în camera ei.

Ușa camerei lui Rosaleen s-a deschis. S-au auzit pași pe hol, apoi ușa dormitorului meu s-a deschis. Cămașa ei de noapte albă și lungă era luminată de lumina lunii. M-a interogat câteva minute, auzise o ușă închizându-se, dar am negat. M-a privit în tăcere, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă spun adevărul, a dat din cap și a închis ușa. Am auzit arcurile scârțâind când s-a urcat în pat, apoi tăcere.

N-am mai putut să dorm. Mă tot gândeam dacă am greșit sau nu mințind-o pe mama. În zori, când camera a fost

invadată de lumină, mi-am dat seama că am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să îi spun adevărul.

Voi scrie iarăși, mâine.

După ce am citit această însemnare, am avut o zi în care să mă gândesc la ce îi voi spune mamei. Am fost neliniștită toată ziua, urmărind viața tăcută a mamei, știind că în curând vraja se va rupe. Am încercat să-mi amintesc însemnarea din jurnal cuvânt cu cuvânt, nu voiam să greșesc. Voiam să spun exact același lucru pe care îl scrisesem, ca să provoc aceeași reacție. Îmi doream să vină în camera mea în toiul nopții, ca să-i spun adevărul despre obiectul de sticlă. Am așteptat toată ziua.

În sfârșit, după cină, am urcat în camera ei. Zăcea în pat, cu ochii în tavan, fredonând un cântecel.

— Am ceva pentru tine, îi spusei de-abia auzit. Am ceva pentru tine, repetai mai tare.

Continua să fredoneze, în timp ce eu am băgat mâna în buzunar și am scos obiectul de sticlă care păstra căldura corpului meu. L-am așezat pe noptieră. Sunetul delicat a făcut-o să î ntoarcă un pic, nu tot capul. Când a dat cu ochii de lacrima de sticlă, fredonatul a încetat, iar degetele ei nu au mai învățit suvița de păr cu care se juca.

— E frumos, nu-i așa? o întrebai.

M-a privit și atunci am recunoscut sclipirea din ochii ei. Apoi și-a întors privirea spre lacrima de sticlă. Fără să-mi doresc, dar știind că trebuie să urmez protocolul, am întins mâna

după obiectul din sticlă și, așa după cum am scris, mâna ei a blocat-o pe a mea, împiedicându-mă să îl iau.

— Nu, zise ea hotărâtă.

— Bine, îi spusei zâmbind. Bine.

Stăteam în capul oaselor în pat, neputând să adorm, știind că m-ar fi trezit. Am citit însemnarea din jurnal pentru a doua zi, neștiind dacă va fi exactă, fiindcă evenimentele care urmau să aibă loc vor fi modificând ziua pe care Tamara de mâine urma să o aibă.

Vineri, 24 iulie

La mulți ani să trăiesc! Șaptesprezece ani. Am decis să mă dau jos din pat în această dimineață, iar Rosaleen a fost surprinsă să mă vadă. Cred că mai avea puțin și făcea infarct când am intrat în bucătărie. Era în cămară. Sigur punea ceva la cale, fiindcă avea o figură vinovată și își îndesa un obiect în buzunarul șorțului. Poate era vreun ingredient pentru plăcintă, ce știu eu...

M-a sărutat și m-a îmbrățișat cu stângăcie, a luat tava și a mers în pas săltat spre camera mamei, ca să-i servească micul dejun, apoi s-a îndreptat spre dormitorul ei ca să ia cadoul pe care mi-l pregătise. S-a întors cu un obiect împachetat frumos în hârtie roz, cu o fundă albă cu roz. Era un coșuleț cu spumă de baie, șampon și săpun cu aromă de căpșune. S-a foit în timp ce îl despachetam, privindu-mă chiorâș, cu un zâmbet nervos, așteptând să vadă dacă îmi va plăcea sau nu. I-am spus că îmi place și că este perfect. Îmi plăcea cu adevărat. Era ceva diferit.

Anul trecut, când împlinisem șaisprezece ani, primisem o geantă Louis Vuitton și o pereche de pantofi Gina, iar anul acesta, un coșuleț cu produse de baie, dar, în mod ciudat, eram mai recunoscătoare pentru acest cadou, de care chiar aveam nevoie. Mi se terminase șamponul, iar veverițele de pe aici nu erau prea impresionate de gențile Louis Vuitton.

Apoi a spus ceva extraordinar: „L-am văzut luna trecută, îți vine să crezi? Și atunci m-am gândit și chiar i-am spus și lui Arthur că ți s-ar potrivi de minune. L-am ascuns în garaj, dar mi-era teamă că o să-l descoperi.“

Comentariul ăsta mi-a dat fiori. Rosaleen era mai isteată decât mi-aș fi închipuit. Nu un amărât de coșuleț de baie era motivul pentru care nu voia să intru în garaj sau să depozitez lucrurile noastre în el. Fie era foarte isteată, fie mă credea proastă. Dorința mea de a intra în garaj era acum și mai mare.

Mama a dormit iarăși toată ziua. Zoey și Laura m-au căutat la telefon. I-am zis lui Rosaleen să le spună că sunt plecată.

Sora Ignatius a trecut să îmi lase un cadou. Rosaleen s-a oferit să mi-l dea ea, dar sora nu a vrut să i-l lase. Cu cât o ignor mai mult, cu atât înrăutățesc lucrurile. Acum trebuie să-mi cer iertare pentru și mai multe lucruri. Cred că e cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată, dar acum vreau să mă ascund de lume. Nu suport să fiu văzută.

După cină, Rosaleen a ieșit din cămară cu un tort de ciocolată cu lumânările, cântând „Mulți ani trăiască!“. Probabil asta făcea când am surprins-o în cămară, azi-dimineață. Acum e

prea târziu să mai caut în buzunarul șorțului.

Voi scrie iarăși, mâine.

Trebuie să recunosc că nu prea mă gândisem la ziua mea de naștere în ultimele săptămâni, iar atunci când o făcusem, mă încercase un sentiment de vinovăție față de bietul Marcus. Ar fi trebuit să aștept. Ar fi trebuit să-i spun. Nu mă gândisem cum aș fi putut sărbători sau cum petrecusem în trecut de ziua mea sau cu ce fel de cadouri aș fi fost copleșită din momentul în care m-aș fi trezit până când aș fi adormit, dar după ce am citit însemnările de ieri și de azi, m-am înveselit.

Mă simțeam ca și cum aș fi petrecut ultimele zile hoinărind printr-o vale cețoasă, în care nu vedeam dincolo de vârful nasului, dar acum ceața se risipise. M-intea mea fusese atât de muncită de gânduri în tot acest timp, încât nu fusesem în stare să mă concentrez pe altceva. Se părea că totul începuse să se limpezească, fiindcă acum stăteam în pat, sprijinită de pernă, perfect conștientă, inima bătându-mi repede, și având respirația întretăiată, ca și cum aș fi alergat kilometri întregi. Eram nerăbdătoare să aflu cu ce se ocupase Rosaleen sau ce intenționa să facă în cămară a doua zi dimineată.

În timp ce mă gândeam la un plan, am auzit ușa de la camera mamei deschizându-se. M-am întins în pat și am închis ochii. A închis ușa în urma ei cât putea de încet. S-a așezat pe marginea patului, iar eu am așteptat să-i simt mâna pe umărul meu. Apoi am simțit că mă scutură nerăbdătoare.

Am deschis ochii, fără a fi speriată, așa cum scrisesem, ci complet pregătită.

— De unde ai asta? șopti ea, foarte aproape de mine.

Mă ridicai în capul oaselor.

— De peste drum, de la bungalow, îi răspunsei șoptit.

— Casa lui Rosaleen, șopti ea, uitându-se imediat pe fereastră. Lumina, zise ea, și observai un fel de lumină care licărea pe perețele dormitorului din fața ferestrei. Avea același efect ca al copacilor care foșneau în lumina lunii, făcând lumina să apară și să dispară din cameră. Doar că nu erau copacii, fiindcă părea să sclipească mai tare, ca sticla, dând naștere unor prisme de culoare. Se reflecta pe fața palidă a mamei, iar ea părea prinsă în câmpul ei, în transă. Imediat mă uitai pe fereastră, spre bungalow. Agățat în fața ferestrei, un obiect mișcător din sticlă capta lumina, strălucind ca un far.

— Mai sunt sute ca acesta acolo, îi șoptii. N-ar fi trebuit să mă duc, dar ea... Mă oprii și ne uitaram amândouă spre perete, căci auzisem scârțâitul arcurilor din patul lui Rosaleen și al lui Arthur. Era atât de secretoasă, continuai. Voiam doar să o cunosc pe mama ei, asta-i tot. I-am pregătit micul dejun acum câteva zile și am văzut pe cineva în magazia din spate. Nu era mama ei...

— Cine era?

— Nu știu. O femeie. O femeie bătrână, cu părul lung. Lucra în magazie. Ea le făcea. Probabil că suflă singură sticla. Crezi că are voie să le facă? Legal? Erau sute ca acesta, spusei privind obiectul de sticlă din palma ei. Toate agățate pe sârme. O

să ți le arăt. Când m-am dus să iau tava, aceasta se afla lângă poartă. Pe tavă am găsit obiectul ăsta.

Ne uitam amândouă la lacrima de sticlă.

— Ce înseamnă? rupsei tăcerea.

— Ea știe? întrebă mama, fără să-mi răspundă la întrebare.

Probabil că se referea la Rosaleen.

— Nu, zisei și dădui din cap. Ce se întâmplă?

Mama închise ochii și își acoperi fața cu palmele. Se frecă la ochi, apoi își trecu degetele prin păr, ca și cum ar fi încercat să se trezească.

— Îmi pare rău. Sunt atât de amețită. Nu pot să mă... trezesc, spuse, frecându-se din nou la ochi. Apoi mă privi în față, cu ochi strălucitori. Se aplecă și mă sărută pe frunte. Te iubesc, scumpo. Îmi pare rău.

— Pentru ce îți pare rău?

Dar nu mi-a răspuns, s-a ridicat și a ieșit în liniște din dormitor. Am privit din nou lumina de afară, sticla zimțată care se răsucea, ca și cum ar fi fost suflată din interior. În timp ce mă uitam concentrată, perdeaua s-a mișcat și mi-am dat seama că mă urmărea cineva. Sau, mai exact, ne urmărise.

Apoi am auzit ușa de la camera lui Rosaleen, pași pe hol și ușa dormitorului meu s-a deschis. Își făcu apariția, ca o fantomă albă.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă.

— Nimic, îi răspunsei, ascunzând jurnalul.

— Am auzit o ușă închizându-se.

— Nu s-a întâmplat nimic.

După o privire lungă, mă lăsă singură, să mă gândesc ce realizasem spunându-i mamei adevărul. Trebuia să iasă ceva bun, urma să aflu. Deschisei din nou jurnalul să văd dacă însemnarea se schimbase. Îmi ținui respirația.

Paginile începură să se curbeze pe la colțuri, devenind maronii, ca și cum ar fi ars în fața ochilor mei. În cele din urmă, procesul se opri, dar paginile arse și pătate îmi ascundeau acum lumea de mâine.

Capitolul douăzeci

Gospodina din cămară și praful de cacao

Nu am adormit imediat după incidentul de la primele ore ale dimineții. Am stat cu pătura trasă până la bărbie, înghețată de frică, tresărind ori de câte ori auzeam cel mai mic zgomot. Eram aproape sigură că femeia pe care o văzusem în magazie era cea care mă urmărise la cimitir săptămâna trecută; în zori, după ce soarele a început să se lupte cu umbrele nopții, nu mai eram atât de înspăimântată de ea. Poate că nu era periculoasă, poate era doar un pic ciudată. După felul în care arătau părul și îmbrăcămintea, nu era o persoană de lume. În plus, îmi dăduse în dar lacrima aceea de sticlă. Era un gest clar de apropiere.

Dar jurnalul ars îmi dăduse senzația unei tragedii iminente.

Când am ațipit în sfârșit, am visat foc: castele în flăcări,

cărți cuprinse de flăcări. Am visat cum se fabrica sticla, picături de sticlă topită care luau o formă. Când m-am trezit, încăperea era întunecoasă, inima îmi bătea năvalnic în piept și m-am străduit să rămân trează. Am privit jurnalul, așteptând ca paginile arse să se netezească, iar scrisul magic să apară cu înfloriturile și liniuțele sale, dar nimic nu s-a schimbat.

Dimineața m-am trezit devreme, hotărâtă să o surprind pe Rosaleen și să aflu ce făcea. Intenția mea de a prinde gospodina în cămară, cu praful de cacao în mână, nu era lucrul cel mai palpitant din lume, dar mi-am dat seama că jurnalul mă conducea undeva, încerca să-mi arate ceva, așa cum încercasem să îi arăt eu libelulei calea de ieșire. Aș fi fost o proastă dacă aș fi ignorat miracolul care se întâmpla. Fiecare cuvânt era o cheie, fiecare propoziție, o săgeată, un semn care îmi indica cum să scap de aici.

În bucătărie se auzea radioul, Arthur făcea duș, iar Rosaleen credea că nu o va deranja nimeni nici în dimineața aceasta. Se îndrepta spre cămară. M-am ascuns la timp, după ușa care dădea în hol. O vedeam prin crăpătura ușii.

Pe bufet era tava cu micul dejun pregătit pentru mama, iar ea s-a întins după o cutie ascunsă în spatele altei cutii și a scos un flacon de medicamente. Inima îmi bătea cu putere și a trebuit să-mi duc mâna la gură pentru a fi sigură că nu o să țip. Am văzut-o răsturnând praful din două capsule în palmă, apoi presărând pudra în terciul de ovăz și amestecând bine. M-am luptat cu dorința de a sări de la locul meu și a o înfrunța. O prinsesem. Am simțit dintotdeauna că pune ceva la cale. Poate

erau doar pastile împotriva durerii de cap, și dacă m-aș fi năpustit asupra ei, aș fi încurcat-o rău, *din nou*, sau ar fi putut fi ceva mai serios, care îi făcea rău mamei. M-am apropiat de crăpătura ușii, dar dușumeaua a scârțâit. Rosaleen a băgat imediat flaconul de medicamente în buzunarul șorțului, a luat tava și s-a răsucit pe călcâie, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am ieșit repede de după ușă.

— O, bună dimineața, îmi spuse, cu un zâmbet larg. Ce face sărbătorita noastră astăzi? mă întrebă, așa cum prezisese jurnalul. Poate eram paranoică, dar aveam impresia că ochii ei mă cercetează atent pentru a vedea dacă fusesem martoră la ce făcuse în cămară.

— Îmbătrânesc, îi răspunsei întorcându-i zâmbetul, străduindu-mă să mă port cât mai normal.

— Vai, dar nu ești bătrână, copilă, zise ea râzând. Îmi amintesc când eram de vârsta ta, continuă, ridicând ochii spre cer. Câte lucruri te așteaptă! Îi duc asta sus mamei tale, apoi mă întorc să-ți pregătesc un mic dejun aniversar.

— Mulțumesc, Rosaleen, îi spusei cu drăgălășenie și o văzui alergând pe scări.

Îndată ce a dispărut în dormitorul mamei, iar ușa s-a închis în urma ei, corespondența a aterizat pe covorașul de la intrare. Am rămas pe loc, așteptând ca Rosaleen să apară pe hol călare pe o mătură și să o înhațe, dar nu s-a întâmplat așa. Nu auzise nimic. Am întins mâna să iau plicurile, erau doar două, probabil facturi, și am intrat cu ele în bucătărie. Nu știam ce să fac; am căutat din priviri un loc unde să le ascund, n-aveam timp

să le citesc acum. Am auzit pașii lui Rosaleen pe trepte, iar inima mi-a sărit din piept. În ultima clipă m-am hotărât să îndes plicurile în buzunarele de la spate ale pantalonilor de trening, pe care le-am acoperit cu puloverul larg. Stăteam în mijlocul bucătăriei, cu mâinile bătute în buzunarele de la spate și o privire vinovată.

Încetini când mă văzu. Un mușchi de la gât îi zvâcnea.

— Ce faci? mă întrebă.

— Nimic.

— Nu cred că nu faci nimic. Ce ai în mâini, Tamara? mă întrebă pe un ton ridicat.

— Chiloții, ești mulțumită, îi spusei, trăgându-mă de pantaloni.

— Arată-mi mâinile, ridică ea vocea.

Îmi scosei mâinile din pantaloni. Le fluturai cu obrăznicie.

— Întoarce-te, spuse cu voce tremurată.

— Nu, o sfidai eu.

Se auzi soneria. Rosaleen nu făcu nicio mișcare. Nici eu.

— Întoarce-te, repetă ea.

— Nu vreau, îi repetai, mai hotărâtă.

Soneria se auzi din nou.

— Rose! strigă Arthur de la etaj. Rosaleen nu răspunse și îl auzii coborând scările. O să răspund eu, spuse și ne privi supărat. Deschise ușa.

— Weseley!

— N-am putut să dau camionul cu spatele mai mult de-

atât. E bine așa? E suficient? A, bună, Tamara, zise el, aruncând priviri peste umărul lui Arthur.

Rosaleen își miji ochii.

Zâmbii. Da, aveam un prieten de care nu știa.

Mă uitai la Weseley cu ochii mari, dorindu-mi să se prindă că ceva nu era în regulă. Nu voiam să plece, nici el, nici Arthur.

— Atunci ne vedem mai târziu, zise Arthur.

Ușa se închise în urma lor, iar noi două rămăseserăm față în față în bucătărie.

— Tamara, zise ea blând. Indiferent ce ascunzi, și cred că știi ce este, te rog să îl înapoiezi.

— Nu ascund nimic, Rosaleen. Poate tu...

Își încordă maxilarul.

În clipa aceea auzii o bufnitură la etaj, farfurii sparte și pași pe dușumea. Uitarăm amândouă de ceartă și privirăm în sus.

— Unde este el? țipă mama.

Îi aruncai o privire lui Rosaleen, apoi făcui un pas pe lângă ea.

— Nu, copilă, mă trase ea înapoi.

— Rosaleen, lasă-mă, e mama mea.

— Nu se simte bine, zise ea neliniștită.

— Da, și mă întreb de ce! îi strigai de la obraz, apoi alergai sus, pe scări.

Mama lăsase ușa deschisă și cu ochii mari, îngroziți se uita pe hol.

— Unde este ea? întrebă, neputând să-și fixeze privirea

spre mine.

— Cine? Rosaleen? îi replicai, dar mă dădu la o parte când o văzu la baza scărilor.

— Unde este el? o întrebă, stând în capul scărilor, în halat.

Rosaleen, cu ochii mari, își frământa mâinile în șorț. Aproape că vedeam conturul flaconului de medicamente în buzunar. Mă uitam de la una la alta, neînțelegând ce se petrece.

— Mamă, el nu e aici, zisei și încercai să o iau de mână, dar se feri.

— Ba este. Știu. Îl simt.

— Mamă, nu e aici, spusei cu lacrimi în ochi. A murit.

Întoarse imediat capul spre mine și îmi șopti: — Nu e mort, Tamara, așa au zis, dar nu e așa. Îl *simt* aici.

Acum plângeam de-a binelea.

— Mamă, te rog, oprește-te. E doar... spiritul lui pe care îl simți în preajma ta și care te va însoți mereu... dar el a murit... E mort. Te rog...

— Vreau să-l văd, îi zise pe un ton poruncitor lui Rosaleen.

— Jennifer, spuse Rosaleen și întinse mâinile spre ea, deși era prea departe ca să o poată atinge. Jennifer, întoarce-te în camera ta și odihnește-te.

— Nu! strigă mama, cu vocea tremurândă. Vreau să-l văd! Știu că e aici. Tu l-ai ascuns!

— Mamă, îi spusei plângând, nu îl ascunde ea. Tata a murit, e mort...

Mama se uită la mine, se întristă, apoi se înfurie și coborî în goană scările. Rosaleen alergă după ea.

— Arthur! strigă ea afară.

Arthur, care era pe alee împreună cu Weseley, încercând niște echipament în mașină, tresări.

Mama alerga spre grădină, strigând fără încetare: — Unde este?

— Jen, oprește-te, calmează-te. Arthur încerca să o liniștească.

— Arthur, zise mama plângând, alergând spre el și aruncându-și brațele în jurul gâtului lui. Unde este el? E aici, nu-i așa?

Arthur se uită la Rosaleen, uluit.

— Mamă! Plângeam în hohote. Arthur, fă ceva ca să o ajuți, te rog. Crede că tata e încă în viață.

Arthur o privi îndurerat. O luă în brațe și, în timp ce trupul plâpând al mamei se cutremura de plâns, iar ea îl întreba unde este el, o mângâie pe spate ca să o liniștească.

— Știu, Jen, știu, gata, gata.

— Vă rog, ajutați-o, spusei printre hohote de plâns, stând în mijlocul grădinii și mutându-mi privirea de la Rosaleen la Arthur, care o ținea în brațe pe mama. Trimiteți-o undeva, are nevoie de ajutor.

— Tata e acasă, interveni Weseley. Pot să îl sun și să-i spun să vină aici.

Ceva se răsucea în mine. O teamă. O intuiție. Mă gândeam la jurnalul ars, la focul din visele mele. Trebuia să o scot

pe mama din casă.

— Du-o la el, îi spusei lui Arthur.

Arthur mă privea, neînțelegând.

— La doctorul Gedad, îi spusei încet, astfel încât mama să nu mă audă.

Mama se zvârcolea în brațele lui Arthur, copleșită de durere.

Arthur îmi făcu semn din cap aprobator, apoi se uită spre Rosaleen.

— Mă întorc repede.

— Dar...

— Mă duc, zise el hotărât.

— Vin și eu, zise ea, dându-și jos șorțul și intrând grăbită în casă. Mă duc să îi iau haina.

— Weseley, stai cu Tamara, îl instrui Arthur.

Weseley făcu semn din cap că da și se apropie de mine.

Câteva clipe mai târziu, erau toți în Land Rover, mama pe bancheta din spate, plângând și părând pierdută.

Weseley mă luă protector pe după umeri.

— O să fie bine, ai să vezi, îmi zise el blând.

Când am sosit aici, mi se părea că eu și mama intraserăm la apă, doi oameni naufragiați pe o plajă, care tușesc și scuipă apă după ce barca în care erau s-a scufundat. Eram în ultimul hal, nu aveam nimic, nu ne țineam de nimic, nu aveam niciun țel, ca și cum am fi fost captive într-o antecameră fără uși.

Mi-am dat seama că atunci când lucrurile intră la apă, nu sunt distruse, ci supraviețuiesc. Nu m-am gândit la asta până

când nu m-am uitat la un documentar care îi plăcea lui Arthur. Era despre niște insule din Pacificul de Sud și se încerca dezlegarea fenomenului prin care, deși erau foarte departe una de cealaltă, viața se răspândea de la una la alta. În afară de păsări, cum era posibil? Atunci au apărut două nuci de cocos, aduse de valuri pe plajă. Intraseră la apă, spunea naratorul. Două obiecte pierdute, care supraviețuiseră în mare și ajunseseră pe coastă. Ce au făcut? S-au înfipt în nisip și s-au transformat în copaci care au crescut pe mal. Uneori poți realiza multe când intri la apă. Poți să crești.

Chiar dacă mama avea un acces de furie, crezând că tata este în viață, și părea să-și fi pierdut mințile, simțeam că încep ceva nou. Și, în timp ce-i priveam îndepărtându-se, iar Rosaleen a întors capul îngrijorată, nedorind să rămânem singuri acolo, dar neputând nici să-i lase pe Arthur și pe mama singuri, nu m-am putut abține: i-am zâmbit și i-am făcut cu mâna.

Capitolul douăzeci și unu

K vine de la... kilogram

Îndată ce s-au îndepărtat, m-am repezit spre casă. Rosaleen își aruncase șorțul pe cuier în graba ei de a ieși afară. L-am luat și am căutat în buzunar.

— Tamara, ce faci? Weseley era în spatele meu. Poate ar trebui să-ți fac o cană cu ceai sau altceva, ca să te liniștești... Ce naiba e asta?

Se referea la flaconul de medicamente pe care îl țineam în mână.

— Speram că-mi vei spune tu. I-am dat pastilele. Am surprins-o pe Rosaleen când i le puneam mamei în micul dejun.

— Ce? Oau, îi puneai *pastile* în mâncare?

— Am văzut-o desfăcându-le și presărând conținutul peste cereale, după care a amestecat bine. Nu știe că am văzut-o.

— Poate e un tratament care i-a fost prescris.

— Crezi? Bine, hai să vedem, da? În ciuda faptului că lui

Rosaleen îi place să pretindă că nu am habar de problemele medicale ale mamei mele, știu că nu o cheamă... Am citit numele de pe flacon: Helen Reilly.

— Asta e mama lui Rosaleen. Lasă-mă să văd. Mi le-a luat din mână. Sunt somnifere.

— De unde știi?

— Scrie pe etichetă: Oxazepam. Sunt somnifere. I le pune mamei tale în mâncare?

Mi s-a pus un nod în gât și m-a bufnit plânsul.

— Ești sigură că ai văzut-o făcând asta?

— Da, sunt sigură. Iar mama a dormit fără încetare în ultimele două săptămâni. Nonstop.

— Mama ta obișnuiește să ia somnifere? Poate încercă să o ajute?

— Weseley, mama este atât de drogată, încât de-abia își mai amintește cum o cheamă. Cu siguranță *nu o ajută*. E ca și cum Rosaleen ar încerca să o facă să se simtă mai rău. Astea îi *fac* rău.

— Trebuie să spunem cuiva.

M-am simțit ușurată auzindu-l că folosește pluralul.

— Trebuie să-i spun tatălui meu. El va trebui să anunțe pe cineva, da?

— Bine.

Eram ușurată că nu mai eram singură. M-am așezat pe scări, iar el l-a sunat pe tatăl lui ca să îi dea vestea.

— Ei? Îl întrebai de îndată ce a închis.

— Erau în aceeași cameră cu el, așa că nu putea face

niciun comentariu. A spus că se va ocupa el de asta. Între timp, va trebui să pui astea la loc sigur.

— Bine. Am tras aer în piept. Ce va fi, va fi. Vrei să mă ajuți să gădesc trusa de scule a lui Arthur?

— Pentru ce-ți trebuie? întrebă el, complet nedumerit.

— Pentru a sparge lacătul de la garaj.

— Ce?

— E doar... Nu-mi găseam cuvintele. Ajută-mă, te rog. Nu am mult timp, o să-ți explic mai târziu. Dar acum poți să mă ajuți, te rog? Pleacă așa rar de acasă, e singura mea șansă.

S-a gândit îndelung, învârtind flaconul cu medicamente în mână.

— Bine.

În timp ce Weseley a intrat repede în magazia de lângă casă, am traversat grădina, sperând că nu se vor întoarce până ce nu voi fi cercetat totul în amănunt. M-am uitat pe furiș spre bungalow, pentru a vedea dacă sticla care strălucea direct în dormitorul meu era tot acolo. Dispăruse, dar ceva aflat lângă peretele grădinii mi-a atras atenția. O cutie. M-am apropiat.

— Weseley...

A înțeles imediat îngrijorarea din vocea mea și s-a întors, uitându-se în direcția pe care i-o arătam cu degetul.

— Ce este asta? întrebă.

M-am apropiat și am examinat-o. Weseley era lângă mine. Cutia era împachetată în hârtie maro, pe care era scris numele meu, alături de urarea „La mulți ani!“.

Am ridicat cutia, uitându-mă în jur. Nu se zărea nimeni la

fereastră, nici după perdea. Am desfăcut hârtia maronie, dând la iveală o cutie maro de pantofi. Am ridicat capacul. Înăuntru erau cele mai frumoase obiecte din sticlă, o serie de lacrimi și inimioare de diferite mărimi, legate unele de altele cu fire trecute prin găuri minuscule. Le-am ridicat spre lumină și au strălucit în soare. Am zâmbit și m-am uitat spre casă pentru a face cu mâna, a zâmbi, a mulțumi cuiva.

Nimic.

— Ce naiba e asta? Întrebă Weseley, examinându-le.

— E un cadou pentru mine.

— Nu știam că e ziua ta.

— Ei bine, ea știa.

— Cine? Mama lui Rosaleen?

— Nu... Mă uitam spre bungalou. Femeia.

Dădu din cap.

— Iar eu credeam că viața mea e ciudată. Cine e? Mama și tata ziceau că acolo nu locuiește decât doamna Reilly.

— Nu știu.

— Hai să mergem să o cunoaștem. Să-i mulțumești.

— Crezi că ar trebui să o fac?

Dădu ochii peste cap.

— Ai primit un cadou, este scuza perfectă.

Îmi mușcai buzele și mă uitai spre bungalou.

— Sau poate ți-e teamă.

Chiar îmi era.

— Nu, avem lucruri mai importante de făcut acum.
Traversai strada și mă îndreptai grăbită spre garaj.

— Știi, sora Ignatius a făcut tot posibilul să te vadă. În ziua aceea ai fugit, ai speriat-o. Ne-ai speriat pe amândoi.

Mă uitam la Weseley, care scotocea prin trusa de scule, căutând ceva cu care să poată sparge lacătul.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Te simți bine?

— Da, sunt bine. Nu vreau să vorbesc despre asta, îmi repezii. Îți mulțumesc, adăugai pe un ton mai blând.

— Am auzit că iubitul tău are necazuri.

— Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta. Și nu e iubitul meu.

Începu să râdă.

— Deci acum știi cum mă simt eu.

În ciuda celor petrecute în acea dimineață, am zâmbit.

Nu i-a luat mult să spargă lacătul. Am intrat și imediat am dat cu ochii de vechea mea viață, toate acele lucruri îngrămădite, aruncate, bucătăria laolaltă cu livingul, dormitorul meu deasupra camerei cu jocuri, dormitorul de oaspeți cu prosoapele de baie. Se potriveau perfect cu gândurile din capul meu. Canapelele de piele, televizoarele cu plasmă, mobila cu forme ridicole, care păreau ieftine și lipsite de suflet acum.

Eram mai interesată să văd ce ascundeau Rosaleen și Arthur în garaj. Pe măsură ce Weseley dădea la o parte husele de protecție din fundul magaziei, eram din ce în ce mai dezamăgită. Doar mobilă veche, distrusă de timp, mâncată de termite și mirosind a naftalină. Nu știu la ce mă așteptam – la un cadavru sau două, o tiparniță de bani, cutii cu pistoale și armament, o intrare secretă în peștera cu liliaci a lui Rosaleen, orice în afară de

această mobilă împuțită și roasă de molii.

M-am întors la lucrurile mele. Weseley m-a urmat, scoțând exclamații de uimire, în timp ce se învârtea printre cutii. Luând o pauză de la investigațiile privind viața secretă a lui Arthur și a lui Rosaleen, ne-am așezat pe canapeaua care se găsea odată în livingul nostru de acasă și am început să ne uităm pe albumul nostru de familie. Weseley râdea de fotografiile care ilustrau diverse stadii ale adolescenței mele.

— Acesta e tatăl tău?

— Mda, zâmbii, privindu-i fața veselă, surprinsă la nunta unui prieten. Îi plăcea la nebunie să danseze. Era supertare.

— E atât de tânăr.

— Așa e.

— Ce s-a întâmplat?

Am oftat.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei să vorbești despre asta.

— Nu mă deranjează, răspunsei încet. A... A împrumutat atât de mulți bani, încât n-a mai putut să îi înapoieze. Era un dezvoltator imobiliar de succes, avea proprietăți peste tot în lume. Noi nu știam, dar avea probleme mari. A început să vândă totul pentru a-și plăti datoriile.

— Nu v-a spus că are probleme?

Am dat din cap că nu.

— Era prea mândru. Ar fi simțit că ne-a dezamăgit, dar nu mi-ar fi părut, spusei cu ochii plini de lacrimi, chiar nu mi-ar

fi păsat.

Protestam prea mult. Mi l-am imaginat pe tata încercând să-mi spună că urmează să vândă totul. Sigur că mi-ar fi păsat, aș fi comentat și m-aș fi lamentat, nu l-aș fi înțeles, aș fi fost jenată de ceea ce ar fi crezut ceilalți despre noi. Mi-ar fi lipsit Marbella pe timpul verii, Verbier de Anul Nou. Aș fi țipat la el, l-aș fi făcut în toate felurile și m-aș fi retras ca o vijelie în dormitorul meu, trântind ușa. Eram un porcușor lacom. Dar mi-aș fi dorit să-mi fi dat posibilitatea să înțeleg, mi-aș fi dorit să fi stat cu mine și să-mi fi explicat totul. Am fi găsit o cale de înțelegere, toți, împreună. Aș trăi oriunde, chiar și într-o singură cameră, în castelul în ruine, dacă așa am putea fi cu toții împreună.

— Acum nu-mi pasă că am pierdut totul, aș vrea doar să îl am din nou lângă mine. Am pierdut totul, inclusiv pe el. Vreau să spun, ce rost are? Când i-au pus sechestru pe casă, cred că asta l-a distrus. Îl urmăream când juca golf cu mama, cum urmărea mingea la distanță, serios. Puteau să-i ia orice, numai asta, nu.

Am dat pagina și am izbucnit amândoi în râs. Eu, fără doi dinți din față, îl îmbrățișam pe Mickey Mouse la Disney World.

— Nu ești... cum să spun, supărată pe el? Dacă tata ar face una ca asta, aș... Weseley a dat din cap, negăsindu-și cuvintele.

— Am fost. Am fost multă vreme supărată pe el, dar în ultimele săptămâni mi-am dat seama prin ce a trecut. Chiar și în cele mai rele zile ale mele, n-aș putea face ce a făcut el, probabil că a fost sub o mare presiune, s-a simțit îngrozitor. Probabil s-a

simțit prins, a vrut să evadeze. Și... Ei bine, când a murit, nu mai puteau să-i ia altceva. Mama și cu mine eram protejate.

— Crezi că a făcut asta pentru tine?

— Cred că a făcut-o din mai multe motive. Greșite, dar lui i s-au părut corecte.

— Cred că ești foarte curajoasă, îmi spusese Weseley, iar eu mă uitai în sus, încercând să nu plâng.

— Nu mă simt curajoasă.

— Ba ești, zise el. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Am făcut cele mai tâmpite și penibile greșeli, îi șoptii.

— Nu-i nimic, cu toții mai greșim.

— Da, nu cred că fac mai multe ca tine, adăugai, încercând să înveselesc atmosfera. Mi se pare că tu faci greșeli cu câte ceva în fiecare noapte.

— Bine, râse el, hai să vedem ce ascunde Rosaleen aici.

Nepuțând să-mi iau ochii de la albumele cu fotografii, am mai deschis unul și am găsit poze de când eram bebeluș. M-am pierdut într-un alt timp și spațiu. În fundal îl auzeam pe Weseley, care făcea comentarii referitoare la lucrurile pe care le găsea, dar îl ignoram. Mă uitam la fotografiile tatălui meu, de pe vremea când era frumos, fericit și vesel, alături de mama. Apoi am văzut una de la botezul meu. Eram doar eu și mama. Eram atât de mică în mâinile ei, încât nu mi se vedea decât căpșorul roz sub păturica albă.

— La naiba, Tamara, vino să vezi asta!

L-am ignorat, privind pierdută poza mea și a mamei la biserică: mă ținea în brațe și zâmbea fericită. Cel care făcuse

fotografia, probabil tata, acoperise cu degetul o porțiune mică din lentilă, ascunzând fața preotului. Știindu-l pe tata, probabil că o făcuse intenționat. Am atins pata albă lăsată de degetul lui și am râs.

— Tamara, vino să vezi ce e aici.

Fotografia prinsese jumătate din preot, pe mama, pe mine în brațele ei în fața cristelniței, plus altă persoană care era tăiată din partea dreaptă, ca urmare a nepriceperii fotografului. Mâna cuiva se odihnea pe capul meu. Mâna unei femei, îmi dădeam seama după inelul de pe deget. Probabil Rosaleen, nașa mea, care nu se comporta deloc ca nașele prietenelor mele, adică nu trimitea felicitări cu bani ori de câte ori se ivea ocazia. Nu, nașa mea voia să petreacă timp cu mine. Scârbos!

— Tamara! Weseley mă apucă de umăr, făcându-mă să tresar. Privește, zise el cu ochii mari.

Mi-am îndesat fotografia de la botez în buzunar și l-am urmat. M-am uitat spre vechiturile de pe care dăduse husele la o parte.

— Ce mare scofală? întrebai. Mobilă veche, ca oricare alta, cărți, vătraie, tacâmuri, tablouri, toate acoperite, țesături, covorașe, șeminee, tot felul de bibelouri.

— Ce mare scofală?

Mă privea cu ochii mari, în timp ce ridica lucruri, dând la iveală mai multe picturi în ulei ale unor copii cu expresii răutăcioase, cu gulere înalte și doamne urâte, grase, cu sânii mari, încheieturi butucănoase și buze subțiri.

— Uită-te mai atent, Tamara, nu observi nimic?

A dat cu piciorul într-un covoraș, care s-a desfășurat pe podeaua prăfuită.

— Weseley, nu le răvăși, mă răstii. Nu avem mult timp la dispoziție, se vor întoarce în curând.

— Tamara, deschide ochii. Privește inițialele.

Am cercetat covorașul, o chestie prăfuită ce aducea cu o tapiserie care ar fi trebuit să stea pe perete, nu pe jos. Avea inițiala K peste tot.

— Uită-te și la asta. Weseley luă capacul unei cutii de porțelan. Litera K era ștanțată peste tot, pe farfurii, cești, cuțite și furculițe. Un dragon se încolăcea în jurul unei săbii, ieșind din flăcări. Apoi mi-am amintit că remarcasem aceeași emblemă pe șemineul din livingul casei în care locuiam.

— K, spusei prosteste. Nu pricep, nu... Dădui din cap, uitându-mă în jur prin garajul care la început mi se păruse plin de gunoarie, iar acum se dovedea a fi un cuțar de comori.

— K vine de la... zise Weseley rar, ca și cum aș fi fost un copil, și mă privi, ținându-și respirația.

— Kilogram, spusei. Nu știu, Weseley, nu pricep, chiar nu...

— Kilsaney, zise el, iar pe mine mă trecură fiorii.

— Ce? Dar nu se poate. Mă uitai în jur. De unde să fi luat toate astea?

— Ori le-au furat...

— Asta e!

Acum totul căpăta sens. Ei erau hoții, adică nu Arthur, ci Rosaleen. Mi se părea logic.

— Poate că familia Kilsaney i-a rugat să le depoziteze, mă întrerupse Weseley. Sau... Mă privi cu subînțeles, ridicând și coborând sprâncenele.

— Sau ce?

— Sau *ei sunt* familia Kilsaney.

Am pufnit, respingând din start acest gând, apoi mi-a atras atenția un obiect roșu aflat sub covorul pe care îl răsturnase Weseley.

— Albumul cu poze! exclamai, văzând albumul roșu pe care îl găsisem în biblioteca din living în prima săptămână a sederii mele aici. Eram sigură că nu am halucinații.

Ne-am așezat și l-am răsfoit, deși presimțeam că se apropia momentul periculos al întoarcerii lui Arthur și Rosaleen. Erau fotografii alb-negru ale unor copii, unele colorate în sepia.

— Recunoști vreuna dintre ele? întrebă Weseley.

Am scuturat din cap că nu, iar el a dat paginile mai repede.

— Stai așa. Dă pagina înapoi.

O fotografie mi-a atras atenția. Erau doi copii, înconjurați de copaci. O fetiță și un băiețel puțin mai mare ca ea. Stăteau unul în fața celuilalt, ținându-se de mâini și atingându-și frunțile. Mi-a trecut prin minte imaginea salutului bizar dintre Arthur și mama, în prima noastră zi aici.

— Sunt mama și Arthur, îi spusei zâmbind. Probabil că ea are doar cinci ani aici.

— Uită-te la Arthur, nu era frumos nici când era copil, glumi Weseley, privindu-l cu atenție.

— A, nu fi rău, râsei. Uită-te la ei, n-am văzut niciodată poze cu mama de când era copil.

Pe următoarea pagină era o fotografie a mamei cu Arthur, Rosaleen și încă un băiat.

Am oftat.

— Mama ta și Rosaleen se cunosc de mici, zise Weseley. Știi?

— Nu. Făcusem ochii mari. Eram amețită. Nici gând, nimeni nu mi-a spus asta.

— Cine e tipul din capăt?

— Nu știu.

— Mama ta mai are un frate? El pare cel mai mare.

— Nu cred. Nu mi-a spus niciodată...

Weseley a scos fotografia de sub folia de plastic.

— Weseley!

— Dacă tot ne-am apucat, n-ar trebui să mergem până la capăt?

Am înghițit în sec și am dat din cap că da.

Weseley a întors fotografia.

Scria: „*Artie, Jen, Rose, Laurie. 1979.*“

— Laurie, se pare, zise Weseley. Numele ăsta îți spune ceva? Tamara, parcă ai fi văzut o stafie.

„Laurence Kilsaney, odihnească-se în pace“, de pe piatra de la cimitir.

Arthur îi spusese lui Rosaleen „Rose“ în mașină, când ne-am întors de la Dublin.

„Laurie și Rose“ era scrijelit pe scoarța mărului.

— El e bărbatul care a murit în incendiul de la castel, Laurence Kilsaney. Numele lui e gravat pe o piatră de mormânt din cimitirul Kilsaney.

Mă uitam la fotografia celor patru, zâmbitori, inocenți, având viitorul în față, posibilități nesfârșite. Mama și Arthur se țineau strâns de mâini, Laurence o ținea nonșalant pe Rosaleen de gât; brațul lui atârna peste pieptul ei. Stătea pe un picior, celălalt fiind încrucișat șmecherește. Părea sigur de sine, chiar obraznic. Avea bărbia ridicată și zâmbea răutăcios către cameră, ca și cum ar fi vrut să-i strige ceva fotografului.

— Deci mama, Arthur și Rosaleen erau prieteni cu un Kilsaney, gândii cu voce tare. Nici măcar nu am știut că mama a locuit aici.

— Poate că nu locuia și venea aici doar în vacanțe. Weseley continua să răsfoiască albumul. Toate fotografiile erau cu aceiași patru oameni, la diferite vârste, toți uniți. În unele erau singuri, în altele, câte doi, dar în majoritatea apăreau toți patru. Mama era cea mai mică, Rosaleen și Arthur aveau vârste apropiate, iar Laurence era cel mai mare, afișând de fiecare dată un zâmbet larg și o privire răutăcioasă. Chiar de copil, Rosaleen părea mai matură, avea o duritate în privire, un zâmbet reținut, nu larg, ca al celorlalți.

— Uite, sunt toți în fața casei de la poartă, arată Weseley spre cei patru, care stăteau pe zidul care împrejmuia grădina casei de la poartă. Nu se schimbaseră prea multe, cu excepția copacilor din grădină care acum erau mari, iar atunci de-abia fuseseră plantați, erau puieți. Dar poarta, zidul, casa, totul era

exact la fel.

— Uite-o pe mama în living, e același șemineu, spusei privind cu atenție fotografia. Biblioteca e la fel. Privește dormitorul, în asta stau eu acum. Dar nu înțeleg. A locuit aici, a crescut aici.

— Chiar n-ai știut?

— Nu. Începea să mă doară capul. Creierul meu era supraîncărcat: primisem prea multe informații și nu aveam niciun răspuns. Adică știam că a locuit la țară, dar... Îmi amintesc că îi vizitam pe Arthur și pe Rosaleen când eram copil, iar bunicul era mereu aici. Bunica murise când mama era mică. Credeam că și el vine în vizită la Arthur și la Rosaleen, dar... Doamne, ce se petrecea? De ce mințeau cu toții?

— Dar nu te-au mințit, încercă Weseley să îndulcească lucrurile. Pur și simplu nu ți-au spus că au locuit aici. Nu e cel mai palpitant secret din lume.

— Și nu mi-au spus nici că o cunoșteau pe Rosaleen de-o viață, că au locuit în casa de la poartă și că îi cunoșteau pe membrii familiei Kilsaney. Nu e mare lucru, dar e ceva dacă faci un secret din asta. Dar de ce nu mi-au spus? Ce alte lucruri îmi mai ascund?

Weseley nu mă mai privea, continuând să răsfoiască albumul, ca și cum ar fi putut să găsească în el răspunsurile pe care le căutam.

— Știi ceva, dacă bunicul tău locuia în casa de la poartă, înseamnă că se îngrijea de domeniul castelului. Făcea ce face Arthur acum.

O imagine neașteptată mi-a venit în minte. Eram mică, bunicul era în genunchi, cu mâinile în țărână. Îmi aduc aminte că avea pământ sub unghii, că a luat o rămă de pe jos și mi-a legănat-o prin fața ochilor, iar eu am plâns și el a râs, apoi m-a îmbrățișat. Bunicul mirosea mereu a pământ reavăn și a iarbă. Și avea mereu pământ sub unghii.

— Mă întreb dacă nu există și o poză a femeii, zisei și răsfoii în continuare albumul.

— Care femeie?

— Femeia din bungalow, care face obiectele din sticlă.

M-am uitat cu atenție la următoarele pagini. Inima îmi bătea atât de tare, încât credeam că voi leșina. Am dat peste o altă fotografie cu Rosaleen și Laurence.

„*Rose și Laurie, 1987.*“

— Cred că Rosaleen era îndrăgostită de Laurence, spusei, desenându-le contururile fețelor cu degetul.

— Îhî, făcu Weseley, dând pagina. Dar Laurence n-o iubea pe Rosaleen.

M-am uitat la următoarea fotografie, uluită. Era o poză a mamei, din adolescență: era frumoasă, cu părul lung și blond, un zâmbet larg, dinți perfecți. Laurence o îmbrățișa și o săruta pe obraz, lângă copacul cu trunchiul scrijelit.

„*Jen și Laurie, 1989*“, scria pe spatele fotografiei.

— Poate că erau doar prieteni... zise Weseley încet.

— Weseley, uită-te la ei.

Nu era nevoie să spun mai mult. Se vedea cu ochiul liber. Se iubeau.

M-am gândit la ce îmi spusese mama când mă întorsesem din grădina de trandafiri, în ziua în care o cunoscusem pe sora Ignatius. Credeam că am înțeles bine, credeam că îmi spune că sunt mai frumoasă ca un trandafir. Dar, de fapt, ea îmi spusese: „Ești mai frumoasă ca Rose.“⁹

În plan îndepărtat, în celălalt colț al fotografiei, stătea Rosaleen pe o pătură în carouri, cu un coș de picnic lângă ea, privind rece aparatul de fotografiat.

⁹ Joc de cuvinte între *rose* („trandafir“) și *Rose* (prescurtarea numelui Rosaleen). (N. tr.)

Capitolul douăzeci și doi

Camera întunecată

Nu știam cât timp mai rămăsese până când Rosaleen și Arthur urmau să se întorcă cu mama, în cazul în care se mai întorceau, dar nu-mi păsa că voi fi prinsă. Terminasem cu secretele, mă săturasem să merg în vârful picioarelor, să scotocesc pe sub lucruri când nimeni nu se uita. Weseley, hotărât să mă ajute până la capăt, m-a însoțit până la bungaloul de peste drum. Căutam amândoi răspunsurile și nu mai întâlnisem niciodată un tip ca Weseley, dispus să facă orice pentru a mă ajuta. M-am gândit la sora Ignatius și am simțit o împunsătură în inimă. O abandonasem, trebuia să mă duc să o văd. Mi-am amintit cum, la prima noastră întâlnire, mă luase de mână și îmi spusese că nu mă va minți niciodată. Că îmi va spune mereu adevărul. Știa ceva. Practic, îmi spusese de prima dată când am întâlnit-o că știe ceva. Acum, privind în urmă, mi se părea evident că aștepta să îi pun întrebări, dar nu mi-am dat seama

până acum.

Weseley mă însoți până la alea laterală. Îmi tremurau genunchii la fiecare pas, mă așteptam să mi se înmoaie picioarele și să cad la pământ ca un castel din cărți de joc. Dimineața era întunecată și începuse să bată vântul. Era abia amiaza și deja cerul se acoperise, niște nori cenușii se adunaseră de parcă ochii cerului ar fi fost acoperiți de sprâncene stufoase, iar fruntea i-ar fi fost întunecată și m-ar fi privit cu îngrijorare.

— Ce e cu zgomotul ăsta? întrebă Weseley, în timp ce ne apropiam de capătul aleii.

Ne-am oprit și am ascultat. Părea un clopoțel.

— Sticla, șoptii. Se leagănă în bătaia vântului.

Era un sunet ușor neliniștitor. Nu era ca al clopoțelilor de vânt, părea un zgomot de sticlă spartă, căci bucățile mici de sticlă se loveau unele de altele din cauza vântului. Multiplicat de sute de ori, era un sunet straniu.

— Mă duc să văd ce se întâmplă, zise Weseley când ajunserăm în grădina din spate. O să fie bine, Tamara. Spune-i femeii că ai venit să îi mulțumești și apoi te descurci tu. Poate vei afla mai multe de la ea.

L-am urmărit neliniștită, cum traversa peluza, trecând de magazie și dispărând în câmpul cu ierburi înalte.

M-am întors spre bungalow și m-am uitat pe geam. Bucătăria era goală. Am bătut încet la ușă și am așteptat, dar nu a răspuns nimeni. Cu o mână tremurândă, lucru pentru care m-am admonestat în gând, că doar nu eram într-un film de groază, am apăsat pe clanță. Era descuiată. Am deschis ușa larg și am

aruncat o privire înăuntru. Am văzut un hol îngust, care cotea brusc la dreapta. Pe hol erau trei uși, toate închise, una pe partea dreaptă, două pe partea stângă. Prima ușă de pe stânga era de la bucătărie, știam deja că acolo nu e nimeni. Am pășit înăuntru, încercând să țin ușa deschisă, ca să nu mă simt prinsă ca într-o capcană, să nu simt că am intrat cu forța, dar vântul puternic a închis-o. Am tresărit, spunându-mi din nou că mă comport prosteste. O femeie bătrână și femeia care îmi dăduse cadoul nu aveau cum să-mi facă rău. Am ciocănit încet la ușa din dreapta mea. Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am apăsat pe clanță și am deschis ușa. Era un dormitor, evident al unei femei în vârstă. Mirosea a mucegai și a pudră de talc. Am văzut un pat ponosit din lemn, cu o cuvertură înflorată, lângă care se afla o pereche de papuci. Pe jos era un covor bleu, din anii optzeci, care fusese scuturat și aspirat de nenumărate ori. Mai exista un dulap cu două uși, care adăpostea probabil toată garderoba ei. La perete, lângă ușă, se găsea o măsuță de toaletă cu oglinda pătată. Pe ea se aflau o perie, medicamente, rozariul și *Biblia* aranjate frumos. În fața patului era fereastra care dădea spre grădina din spate. Nu mai era nimic altceva și nu se afla nimeni acolo.

Am închis ușa cu grijă și am continuat să merg pe hol. Podeaua era acoperită de o folie de plastic, probabil pentru a menține gresia curată. Foșnea sub picioarele mele și eram surprinsă că nu mă auzise nimeni. Poate că femeia era în magazie, ceea ce însemna că putea să-l vadă pe Weseley. Am înghețat de spaimă, aproape că-mi venea să alerg afară, dar ajunsesem până aici și nu voiam să mă mai întorc. Am ajuns la

capătul holului, unde acesta cotea la dreapta. Acolo se afla o altă ușă, care ducea în living, unde se afla televizorul, așa cum văzusem pe fereastră. Cum sonorul televizorului era dat foarte tare, mi-am închipuit că acolo se afla mama lui Rosaleen, dar, deși îmi pusesem multe întrebări în legătură cu ea, nu era momentul să mă prezint. Nu pe ea o căutam. Lângă ușa din față se mai afla un holișor, iar la stânga mea era o altă ușă, în spatele căreia îmi închipuiam că se găsea al doilea dormitor.

Am ciocănit atât de încet, încât nici eu nu prea am auzit. Degetele atinseseră delicat lemnul, ca o pană. A doua oară am bătut mai tare și am așteptat mai mult, dar fără niciun rezultat.

Am apăsat pe clanță. Ușa nu era încuiată, așa că am intrat.

Cu imaginația mea debordantă, mă gândisem mult la secretele lui Rosaleen în ultimele săptămâni, dar acum mă simțeam dezamăgită. Ceea ce descoperisem în garaj, deși mă intriga și mă rănea – neștiind că Arthur și mama erau prieteni cu Rosaleen încă din copilărie –, nu se ridica la înălțimea scenariilor pe care le creasem în mintea mea. Misterul inițial din spatele casei se dovedise a fi mama bolnavă a lui Rosaleen; cadavrele din garaj erau de fapt lucrurile de care fusese spoliat castelul. Deși incitante, aceste descoperiri erau totuși o dezamăgire, fiindcă nu se ridicau la nivelul tensiunii pe care o simțeam în jurul lui Rosaleen. Nu se ridicau la nivelul de secretizare menținut de ea.

Dar de data aceasta n-am fost dezamăgită.

De data aceasta mi-aș fi dorit să văd covoare din anii optzeci, lemn închis la culoare, mucegai și un dormitor demodat.

Fiindcă ceea ce am văzut m-a cutremurat într-atât, încât am înlemnit, îngrozită, cu gura căscată, aproape uitând să respir.

Pe fiecare dintre pereți, de la podea până la tavan, erau fotografii cu mine. Eu bebeluș, eu la prima împărțășanie, eu în vizită la casa de la poartă când aveam trei ani, apoi patru ani, apoi șase ani. Eu în piesa de teatru montată la școală, eu la aniversarea mea și la alte petreceri, domnișoară de onoare la nunta unei prietene a mamei, costumată în vrăjitoare de Halloween, un desen stângaci făcut în clasa întâi. Era o fotografie a mea de săptămâna trecută, în fața porții, stând pe gard și legănându-mi picioarele, cu capul dat pe spate, la soare. Era o fotografie cu mine și cu Marcus, din ziua în care am făcut cunoștință, dintr-o altă zi, când am urcat în autobuz și am plecat în călătorie. Era o poză făcută în dimineața în care mama, Barbara și eu am sosit aici. Apoi eu la vârsta de opt ani, stând în mijlocul drumului spre castel, lângă casă, plictisită, în timp ce mama vorbea cu Arthur și Rosaleen, servind un sendviș și ceai. Mai era o fotografie a mea făcută acum o săptămână la cimitir, când am pus un buchetel de flori pe mormântul lui Laurence Kilsaney. O fotografie a mea mergând spre castel. Fotografii ale mele cu sora Ignatius, plimbându-ne, vorbind, lenevind pe iarbă și una cu mine la castel, stând pe trepte, în dimineața în care am descoperit prima dată însemnarea din jurnal, cu ochii închiși și fața în sus, spre soare. Știam eu că cineva mă urmărea. Scrisesem despre asta. Fotografiile păreau că nu se mai termină, erau ca o poveste a întregii mele vieți, scene pe care le uitasem și altele despre care nu știam că au fost prinse pe peliculă.

Într-un colț era un pat de o persoană, nefăcut, răvășit. Alături de el se afla o mică noptieră, plină cu medicamente. Înainte de a părăsi camera, ochii mi s-au oprit asupra unei imagini cunoscute. M-am îndreptat spre peretele cel mai îndepărtat și am scos fotografia un pic îndoită din buzunar. Am ridicat-o, comparând-o cu cea de pe perete: erau aproape la fel, dar cea de pe perete era mai clară. Degetul din fața lentilei nu mai era, așa că se vedea fața preotului, iar lângă el era mama care mă ținea în brațe. Pe capul meu rozaliu era o mână cu un inel. Fotografia de pe perete era mult mai mare decât cea din album, fusese mărită, deci inelul se vedea foarte clar, la fel și persoana care îl purta.

Sora Ignatius.

Sub acea fotografie era una în care mama mă ținea deasupra cristelniței, iar preotul îmi turna apă pe cap. Am recunoscut vasul. Era cel din capelă, care acum era plin de pânze de păianjen și praf. Lângă ea era o alta în care mama, roșie la față, era culcată în pat, cu părul lipit de cap din cauza transpirației, iar eu eram lângă ea, abia născută. O altă fotografie, în care sora Ignatius mă ținea în brațe. Eram nou-născută.

„Nu sunt doar călugăriță, am și pregătire de moașă.“
Așa îmi spusese acum câteva zile.

O, Doamne! Tremuram, genunchii nu mă mai ascultau. Am vrut să mă sprijin de perete, dar nu era nimic de care să mă țin, în afara fotografiilor cu mine însămi. În cădere, le-am tras în jos. Nu am leșinat, dar nu mai suportam. Voiam să ies. Am lăsat capul în jos, inspirând și expirând.

— Astăzi este ziua ta norocoasă, auzii o voce în spatele meu. De obicei, ușa asta e încuiată. Nici măcar eu nu am intrat aici. A fost ocupat.

Rosaleen stătea în prag, rezemându-se de tocul ușii, cu mâinile la spate. Era calmă.

— Rosaleen, întrebai cu o voce gătuită, ce se petrece? Chicoti.

— Copilă, știi ce se petrece. Nu te preface că nu ți-ai băgat nasul peste tot. Mă privi cu răceală.

Ridicai din umeri, dându-mi seama că am un aer vinovat.

Aruncă ceva spre mine, care însă ajunsese pe jos.

Erau plicurile pe care le luasem de dimineață și pe care le lăsasem în bucătărie când găsisem pastilele în buzunarul șorțului lui Rosaleen. Apoi a aruncat altceva, mai greu, care făcu podeaua să se zguduie. Am știut imediat ce era. M-am întins să iau jurnalul. M-am chinuit să deschid lacătul, pentru a vedea dacă dispăruseră paginile arse. Poate că schimbasem deja mersul lucrurilor, dar întrebările mele și-au găsit repede răspunsul.

— Mi-ai stricat surpriza când ai ars paginile alea, zise și zâmbi fals. Arthur și mama ta sunt acasă. Probabil că n-ar fi trebuit să îi las singuri, spuse privind gânditoare spre casă, încordându-și maxilarul.

Părea atât de vulnerabilă, mătușica amabilă ce încerca să poarte întreaga lume pe umerii ei, încât m-am întins spre ea, dar s-a întors din nou spre mine cu aceeași privire rece în ochi.

— Dar am fost nevoită. Știam că ești aici. Mai târziu am o întâlnire cu ofițerul Murphy. Cred că știi despre ce este vorba,

nu-i așa?

Am înghițit în sec, dând din cap.

— O mare mincinoasă, asta ești. La fel ca mama ta.

— Să nu îndrăznești să vorbești așa despre mama mea, spusei cu voce tremurată.

— Am încercat doar să o ajut, Tamara. Nu mai dormea. Se chinuia. Vorbea mereu despre trecut și îmi puneă întrebări ori de câte ori îi duceam masa...

Rosaleen vorbea acum ca pentru sine, parcă încercând să se convingă de ceea ce spunea.

— Am făcut-o pentru ea, nu pentru mine. Oricum nu prea voia să mănânce, așa că nu înghițea prea multe. Am făcut-o pentru binele ei.

M-am încruntat, neștiind dacă să o întrerup sau să o las să vorbească mai departe. Am profitat că era căzută pe gânduri și am întins mâna după plicuri. Am citit destinatarul:

*Arthur Kilsaney,
Casa de la poartă,*

Domeniul Kilsaney
Kilsaney,

Meath

Următorul plic avea aceeași adresă, dar îi era adresat lui Arthur și Rosaleen.

— Dar... Mă uitam când la un plic, când la celălalt. Dar nu...

— Dar, dar, dar, mă imită Rosaleen, ceea ce îmi dădu fiori pe șira spinării.

— Numele de familie al lui Arthur este Byrne. La fel ca al mamei.

Rosaleen făcu ochii mari și zâmbi.

— Ia te uită, ca să vezi. Pisica nu este atât de curioasă pe cât am crezut.

Am încercat să-mi adun toată energia pentru a mă ridica în picioare. Când am reușit, Rosaleen a părut să se pregătească pentru ceva, ținând încă o mână la spate.

M-am uitat din nou la plicuri, încercând să înțeleg ce se petrece.

— Mama nu e o Kilsaney. O cheamă Byrne.

— Așa e. Nu este o Kilsaney, n-a fost niciodată o Kilsaney, dar și-a dorit mereu, spuse cu o privire tăioasă. Voia doar numele. Întotdeauna și-a dorit ce nu era al ei, cățea hoață și nenorocită, izbucni ea. Era cam ca tine, apărea mereu unde nu era dorită.

Am rămas cu gura căscată.

— Rosaleen, ce e cu tine?

— Ce e cu mine? Nimic, atâta doar că mi-am petrecut ultimele două luni gătind și făcând curat, făcând de toate, având

grijă de toți, ținând lucrurile sub control, ca de obicei, pentru două nerecunoscătoare... MINCINOASE!

Făcuse ochii mari și căscase gura, strigând cu atâta furie, încât a trebuit să-mi astup urechile.

— Rosaleen! strigai. Oprește-te! Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg nimic. Plângeam.

— Ba înțelegi, copilă, spuse printre dinți.

— Nu sunt un copil, nu sunt un copil, nu sunt un copil! Strigai cuvintele pe care le repetasem de atâtea ori în capul meu și cărora le dădeam în sfârșit drumul acum.

— Ba da, ești. Ar fi trebuit să fii COPILUL MEU! țipă Rosaleen. Ea mi te-a luat! Ar fi trebuit să fii a mea! La fel ca el. El era al meu, dar ea mi l-a luat!

Apoi, ca și cum aceste cuvinte i-ar fi epuizat toată energia, păru să se prăbușească.

Tăceam, încercând din rășputeri să înțeleg. Nu putea să fie vorba de Laurence Kilsaney, povestea cu el se petrecuse cu mulți ani înainte de nașterea mea. Înseamnă că vorbea despre...

— Tata, șoptii. Erai îndrăgostită de tatăl meu.

Se uită la mine cu o asemenea durere, încât aproape mi se făcu milă de ea.

— De aceea tata nu venea niciodată aici cu mama, de aceea rămânea la Dublin. Ceva s-a petrecut între voi doi cu ani în urmă.

Atunci Rosaleen se destinse și începu să râdă. La început pe înfundate, apoi își dădu capul pe spate, râzând cu poftă.

— George Goodwin? Vorbești serios? George Goodwin a

fost mereu un fraier, încă de când a apărut aici în mașinuța lui de fițe, cu snobul de taică-său, hotărât să cumpere castelul. „O să facem un hotel, o stațiune grozavă“, îl maimuțări ea și aproape că mi-l imaginam sosind, îmbrăcat în costumul lui cu dungii, alături de bunicul Timothy, gata să apese butonul roșu prin care chema un buldozer să dărâme castelul; probabil că fusese întruchiparea răului pentru oamenii aceia, care doreau să protejeze domeniul.

— George voia să pună mâna pe tot, inclusiv pe maică-ta, chiar dacă avea un copil. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost că v-a luat pe tine și pe maică-ta de aici. Ba nu! De fapt, cel mai bun lucru a fost că și-a luat viața, ca să nu-i ia banca și acest pământ. Țsta este singurul și cel mai bun lucru pe care l-a făcut George Goodwin în viața lui. Iar el știa asta, pariez că a știut înainte să ia prima înghițitură de whisky...

— OPREȘTE-TE! urlai. OPREȘTE-TE!

M-am repezit la ea ca să o iau la palme, aș fi făcut orice ca să nu mai spună toate acele minciuni și răutăți, dar era pregătită. Brațele ei erau puternice de la frământat aluatul, de la făcut plăcintă cu mere toată ziua, de la grădinărit, de la căratul tăvilor în sus și în jos pe scări. M-a împins cu o singură mână, lovindu-mă atât de tare în piept, încât am simțit că sunt luată pe sus. Am zburat în spate și m-am lovit cu capul de colțul dulapului. Am căzut la pământ, suspinând. Apoi am început să plâng. Privirea mi s-a împăienjenit, simțeam gust de sânge în gură, dar nu știam de ce, fiindcă mă loviseam la cap. Eram dezorientată, nu mă puteam ridica în picioare, nu găseam ușa.

După o vreme, nu știu cât, am zărit-o pe Rosaleen în prag, dar nu o vedeam clar. M-am ridicat amețită, mi-am pipăit capul, iar degetele mi s-au umplut de sânge.

— Haide, haide, zise Rosaleen cu blândețe. De ce ai făcut asta, copilă? De ce m-ai provocat? Trebuie să ne gândim ce vom spune. Nu poți să te întorci pur și simplu, după ce ai văzut toate astea. Nu. Trebuie să mă gândesc. Acum trebuie să mă gândesc.

Am mormăit ceva incoerent. Nu prea știu ce încercam să spun. Îmi răsunau în minte vorbele ei, cum că tata ne luase pe mine și pe mama de aici, că mama mă născuse deja. Era imposibil, nimic nu mai avea sens. Știam că s-au cunoscut la un banchet, o masă elegantă cu mulți oameni, și că de îndată ce a văzut-o, tata și-a spus că trebuie să fie a lui. Asta era povestea pe care o spunea cu gura lui, tot timpul. A fost dragoste la prima vedere. Apoi m-au avut pe mine. Asta era povestea pe care mi-o spunea tata. Poate că nu înțelesesem bine, poate că Rosaleen inventase totul. Mă durea capul și eram obosită, pleoapele erau grele și mi se închideau ochii. Mi-am dat seama atunci că Rosaleen vorbea, dar nu cu mine. Am deschis iarăși ochii. Se uita la cineva de pe hol, un pic temătoare.

— Oh, spuse cu o voce copilăroasă. Nu te-am auzit venind. Credeam că ești în magazie.

Femeia care confecționa sticla. Am vrut să strig după ajutor, dar am auzit o voce de bărbat care m-a neliniștit. Nu era vocea lui Arthur. Nu era nici a lui Weseley – oare el pe unde era? Fusesse rănit? Se dusese pe câmpul de sticlă. Aveam coșmaruri cu sticla aceea noapte de noapte. Visam că se legăna în vânt, zgâria

și scrijelea, împungea și străpungea, în timp ce eu alergam înnebunită pe câmp, încercând să scap, urmărită de femeia aceea. Oare unde era femeia acum?

— Vrei să mergi în bucătărie să-ți fac un ceai? Nu ți-ar plăcea? Ce vrei să spui? De cât timp stai acolo? Dar ea s-a lăpezit la mine, eu am vrut doar să mă apăr. O s-o duc înapoi acasă, imediat ce lămuiesc lucrurile.

El a spus altceva și am auzit fâșâitul plasticului de pe jos. Un pas, urmat de un târșâit, apoi iar un pas, iar un târșâit.

M-am ridicat în capul oaselor, apoi m-am sprijinit de pat și am încercat să mă ridic. Rosaleen era ocupată să vorbească cu bărbatul și nu a observat că m-am ridicat. Nu auzeam ce spune bărbatul, dar vocea ei a devenit mai dură, își pierduse dulceața, era la fel ca vocea lui Rosaleen de acum câteva minute. Posedată.

„Posesivă“, reflectase sora Ignatius asupra felului în care o descriesem pe Rosaleen cu câteva săptămâni în urmă. „Un cuvânt interesant.“

— De-aia nu m-ai lăsat să intru în cameră? Așa voiai să aflu? Nu e corect, să știi.

Din nou vocea lui, urmată de un zgomot înfundat, apoi de un târșâit.

— Și ce este asta?

În sfârșit, Rosaleen scoase mâna de la spate și arătă obiectul de sticlă care îmi fusese dăruit. Am vrut să strig că era al meu, dar era mare agitație pe hol.

— Nu asta ne-a fost înțelegerea, Laurie. Am fost fericită să te las să te joci cu sticla, fiindcă îți doreai atât de mult, am

crezut că focul și sticla te vor vindeca de... de tot ce a fost, dar ai mers prea departe. Ai stricat totul, absolut totul. Acum lucrurile se vor schimba, trebuie să se schimbe.

Laurie. Laurence Kilsaney, odihnească-se în pace.

M-au cuprins fiorii. Delira. Sau vedea o fantomă. Nu, nu era vorba de asta, doar îl auzeam și eu.

Se auzi un schimb de cuvinte răstite, iar Rosaleen aruncă cu putere obiectul de sticlă pe hol. Am auzit un țipăt. Apoi Rosaleen s-a repezit spre el; am văzut un baston ridicat lovind-o, iar ea a căzut cu o bufnitură lângă perete. Îl privea cu teamă, iar eu m-am ghemuit în colțul meu și mi-am băgat capul între genunchi, dorindu-mi să plec de acolo, să fiu în oricare altă parte, dar nu mă puteam mișca.

— Rose, auzii o altă voce.

— Da, mamă, răspunse ea cu voce tremurândă, încercând să se ridice în picioare. Se mai uită o dată în direcția bărbatului, apoi alergă pe hol, spre camera unde se afla televizorul.

Bărbatul a apărut în pragul ușii, iar eu m-am pregătit sufletește, dar când l-am văzut, am țipat. De sub părul lung și încâlcit mă privea un chip schimonosit. O parte a feței părea că se topise, iar pielea fusese pusă la loc unde nu trebuia. Și-a dus repede mâna spre păr, încercând să-și acopere fața. Avea mâneci lungi, dar când și-a ridicat mâna, a ieșit la iveală un ciot. Partea stângă era complet arsă, umărul atârna, ca și cum ar fi fost ceară de lumânare care alunecase pe partea stângă a corpului. Avea ochii mari și albaștri, unul se încadra perfect în pielea moale, celălalt era tras în jos, părea scos din orbite, dând la iveală albul

ochiului și tot ce era sub el. S-a apropiat de mine și am început să plâng.

Am auzit ușa din spate deschizându-se și vântul închizându-o la loc. Am auzit pași pe plasticul de pe jos, iar bărbatul pe care Rosaleen îl numise Laurie se întoarse speriat.

— Las-o în pace! îl auzii pe Weseley strigând, iar Laurie ridică mâinile în aer, părând șocat, trist, îngrozit. Weseley se uită în jur și mă zări. Probabil că arătam într-un hal fără de hal, fiindcă se schimbă la față, se înfurie și îl împinse pe Laurie la perete, punându-i mâna în jurul gâtului.

— Ce i-ai făcut? îl întrebă cu voce amenințătoare.

— Lasă-l, spusei atât de încet, încât de-abia se auzea ceva.

— Tamara, ieși afară, spuse Weseley roșu la față, cu venele de la gât pulsând din cauza efortului de a-l ține ținut la perete.

Nu știu cum am reușit, dar în cele din urmă m-am ridicat, am luat jurnalul și am înaintat. Am făcut gestul de a-l opri pe Weseley. I-a dat drumul lui Laurie, m-a apucat de braț și m-a tras afară din cameră. L-a împins pe Laurie înăuntru, a trântit ușa și a încuiat-o. A luat cheia, și a pus-o în buzunar și am plecat, în timp ce bărbatul striga să îi dea drumul.

Capitolul douăzeci și trei

Firimituri

Când am ajuns la capătul aleii, Rosaleen a apărut de după colț pentru a mă bloca. Ieșise pe ușa din față. M-a ajuns din urmă și m-a apucat de braț, dar m-am smuls din strânsoarea ei. Încercând să nu mă scape, și-a înfipt unghiile în carnea mea. Am țipat și m-am întors spre Weseley.

— Urmează-mă, îmi spuse și o luă la fugă.

În timp ce alergam, m-am simțit trasă înapoi și am simțit o durere puternică: mă apucase de păr, încercând să mă tragă înapoi. I-am tras un cot în stomac și mi-a dat drumul. Deși se purtase foarte urât cu mine în ultima jumătate de oră, mi-a părut rău și m-am oprit să văd dacă se simte bine. Se chircise, cu o expresie chinuită.

— Tamara, haide! strigă Weseley.

Dar nu puteam, mi se părea o prostie, nu înțelegeam de ce ne luptam, de ce se întorsese împotriva mea. Voiam să mă

asigur că se simte bine. Când m-am apropiat de ea, s-a uitat la mine, a ridicat mâna dreaptă și m-a palmuit. Am simțit o durere, care persista. Weseley m-a tras de mână, așa că nu am avut încotro și am luat-o la fugă.

Am alergat spre grădina din spate și am trecut de magazia care separa viața domestică de câmpul secret de sticlă. Ajunsă în câmp, mi-am dat seama că vântul se întetise. Era năvalnic, părul îmi flutura sălbatic, acoperindu-mi fața, gura. Weseley mă strângea atât de tare de mână, încât aveam nevoie de cealaltă ca să mă echilibrez în timp ce alergam prin iarba deasă, așa că nu puteam să-mi dau părul de pe față. Obiectele din sticlă se legăneau sălbatic în vânt, înainte și înapoi, dezlănțuite, de parcă se pregăteau să zboare înspre fețele noastre când treceam pe lângă ele. Era dificil să le ocolim și trebuia să ne chinuim să nu fim zgâriați de vârfurile ascuțite.

Îl țineam strâns de mână pe Weseley și mă gândeam: „Nu-i da drumul, să nu îi dai drumul!“ Din când în când, se întorcea pentru a se asigura că sunt tot acolo, deși mâna lui o strângea așa de tare pe a mea, încât îmi strivea degetele. Am văzut îngrijorarea pe fața lui, panica din ochii lui. Treceam prin situația asta împreună și nu fusesem niciodată atât de recunoscătoare pentru că aveam un prieten ca el. Ne-am aplecat pe sub sârmele cu obiectele din sticlă și ne-am îndreptat spre marginea grădinii. Weseley a încercat să găsească o cale ca să sărim zidul grădinii. Stăteam de pază, simțind înțepături în brațe și pe față, probabil că rănilor începuseră să sângereze și aerul rece trecea peste ele. Mă uitam după Rosaleen, care a apărut ca din

pământ la magazie și se uita prin grădină după noi. Privirile ni s-au întâlnit. O luă la fugă spre noi.

Weseley se mișca rapid, adunând lăzi și blocuri de ciment și suprapunându-le, astfel încât să putem sări peste zid. Se cățără pe ele și ajunsese cu mâna pe coama zidului.

— Gata, Tamara, hai să te ridic.

Am pus jurnalul jos, iar el m-a ridicat de talie. M-am agățat de zid, coatele goale zgâriind cimentul, genunchii lovindu-se de perete, dar în final am ajuns sus. Am sărit și am aterizat în cealaltă parte. Durerea îmi străbătea gleznele și apoi picioarele în întregime. Weseley nu era departe în urma mea. M-a apucat din nou de mână și am luat-o la fugă.

Am traversat drumul și am intrat drept în casă, țișând după Arthur și mama, cu respirația întretăiată. Nu mi-a răspuns nimeni, casa ne privea în tăcere, cu camerele ei goale, singurul răspuns fiind ticăitul ceasului de perete al bunicului. Am alergat amândoi în sus și în jos, deschizând ușile. Dacă înainte fusesem îngrijorată, acum intrasem în panică. Stăteam pe pat, cu jurnalul în mână, neștiind ce să fac. L-am strâns în brațe și am început să plâng, după care totul s-a limpezit.

Am deschis jurnalul. Încet, dar sigur, paginile arse au început să se îndrepte în fața ochilor mei, iar cuvintele care altădată erau scrise îngrijit, cu înflorituri, deveniseră acum niște mângălituri dezordonate, părând a fi scrise de cineva cuprins de panică.

— Weseley!

— Da! strigă el de la parter.

— Trebuie să mergem!

— Unde?! Ar trebui să chemăm poliția, nu crezi? Cine era tipul ăla? Doamne, i-ai văzut fața? Vorbea, cuprins de adrenalină.

M-am ridicat rapid. Prea rapid. Tot sângele mi-a venit în cap și m-a luat amețeala. Am văzut puncte negre în fața ochilor și am încercat să merg, sperând că în cele din urmă vor dispărea. M-am îndreptat spre hol, ținându-mă de perete, încercând să respir. Capul îmi zvâcnea, pulsul era nebunesc, pielea era fierbinte și lipicioasă.

— Tamara, ce s-a întâmplat? Doar asta am auzit.

Am simțit că jurnalul îmi cade din mâini. După asta, nimic.

M-am trezit cu ochii la o icoană a Fecioarei Maria, care îmi zâmbea de sub un voal albastru deschis. Buzele ei subțiri zâmbeau și-mi spuneau că totul va fi bine. Își întindea mâinile spre mine, ca și cum mi-ar fi făcut un dar invizibil. Apoi mi-am amintit ce se întâmplase în bungalou și am dat să mă ridic. Parcă cineva îmi strivea capul, atmosfera era apăsătoare.

— Of, gemui.

— Șșșt, Tamara, trebuie să stai culcată, liniștește-te, îmi spuse blând sora Ignatius, punându-mi o mână pe umăr pentru a mă face să mă întind la loc.

— Capul meu, spusei răgușit.

— Ai o lovitură urâtă, zise ea, luând o batistă, înmuind-o într-un vas și tamponându-mi încet pielea de deasupra ochiului.

Din cauza durerii, m-am încordat instinctiv.

— Weseley, spusei speriată uitându-mă în jur și dându-i mâna la o parte. Unde este?

— E cu sora Conceptua. E bine acum, te-a cărat tot drumul până aici. Zâmbi.

— Tamara, auzii o altă voce, iar mama veni alergând spre mine și se așeză în genunchi lângă pat. Te simți bine?

Arăta altfel. În primul rând, era îmbrăcată normal, nu mai purta pijama. Părul era pieptănat pe spate și prins într-o coadă, iar ochii... Ei bine, deși erau roșii și umflați, ca și cum ar fi plâns, ochii ei reveniseră la viață.

Nu-mi venea să cred că se dăduse jos din pat și mă uitam la ea, studiind-o atent, așteptând să cadă iar în transă. Se aplecă spre mine și mă sărută pe frunte, atât de apăsător, încât mă duru. Își trecu mâinile prin părul meu, sărutându-mă iar și spunându-mi că îi pare rău.

— Au, țipai, căci îmi atinsese rana.

— Ah, iubito, iartă-mă. Îmi dădu imediat drumul și se trase un pas în spate ca să mă examineze. Părea îngrijorată. Weseley a spus că te-a găsit într-o cameră, erai cu un bărbat înfricoșător...

— Nu el m-a lovit. Sării imediat în apărarea lui, deși nu știam de ce. Rosaleen a fost, era atât de furioasă încât a spus tot felul de minciuni despre tine și despre tata. M-am repezit la ea și i-am spus să înceteze, ea m-a împins... E o rană gravă? Întrebai arătând spre locul dureros.

— Nu vei rămâne cu cicatrice. Mai spune-mi despre bărbatul acela, zise ea cu voce tremurândă.

— S-au certat. Ea i-a spus Laurie, îmi amintii deodată.

Sora Ignatius se sprijini de canapea, ca și cum pământul s-ar fi cutremurat sub ea. Mama se uita la ea cu maxilarul încheștat, apoi iar la mine, așteptând mai mult.

— Deci este adevărat. Arthur spunea adevărul.

— Dar nu este posibil, șopti sora Ignatius, l-am îngropat, Jennifer. A murit în incendiu.

— N-a murit, soră. L-am văzut eu. I-am văzut dormitorul. Avea fotografii. Sute de fotografii pe toți pereții.

— Îi plăcea să facă poze, zise ea încet, ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

— În toate fotografiile apăream eu, le spusei, mutându-mi privirea de la una la cealaltă. Povestești-mi despre el. Cine este?

— Fotografii? Weseley n-a spus nimic despre asta, zise sora Ignatius tremurând, palidă.

— Nu știe de ele. Doar eu le-am văzut, toată viața mea era pe pereții aceia. Cuvintele parcă îmi stăteau în gât, dar continuam. Ziua în care m-am născut, botezul... Mă uitai spre soră, cuprinsă de mânie. Te-am văzut și pe tine.

— O, Tamara. Își duse mâna osoasă și îmbătrânită la gură.

— De ce nu mi-ai spus? De ce ai mințit amândouă?

— Am vrut să-ți spun, izbucni sora Ignatius. Ți-am spus că nu te voi minți, că poți să mă întrebi orice, dar nu m-ai întrebat. Am tot așteptat. Nu am considerat că trebuie să-ți spun eu, dar așa ar fi trebuit. Acum îmi dau seama.

— N-ar fi trebuit să te lăsăm să afli așa, spuse mama, cu o voce șovăitoare.

— Niciuna dintre voi n-a avut curajul lui Rosaleen. Ea mi-a spus. Dădui la o parte mâna mamei și îmi întorsei privirea de la ea. Mi-a spus o poveste tâmpită, cum că tata a venit aici cu bunicul și a vrut să cumpere acest loc, pentru a-l transforma într-un hotel. A spus că atunci ne-a cunoscut pe mama și pe mine.

Mă uitam la mama, așteptând să îmi spună că erau minciuni. Dar ea tăcea.

— Spune-mi că nu e adevărat.

Ochii mi se umpluseră de lacrimi, iar vocea îmi tremura. Încercam să fiu puternică, dar nu puteam. Era prea mult. Sora Ignatius părea descumpănită.

— Spune-mi că el e tatăl meu.

Mama începu să plângă, apoi se opri, respiră adânc și își adună puterile. Începu să vorbească cu o voce fermă și gravă.

— Bun, ascultă-mă, Tamara. Trebuie să mă crezi că nu ți-am spus fiindcă așa am considerat că ar fi corect cu ani în urmă, iar George te iubea atât de mult, din tot sufletul, ca și cum ai fi a lui...

Înghiții în sec, nu-mi venea să cred ce auzeam.

— El n-a vrut să-ți spunem. Ne certam tot timpul pe marginea acestui subiect. Dar e vina mea. E doar vina mea, îmi pare rău.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji și, cu toate că mi-aș fi dorit să nu simt nimic, să o privesc și să-i arăt cât mă rănise, nu puteam. Nu puteam să nu simt nimic. Lumea mea se schimbase

atât de mult, încât parcă ieșise de pe orbită.

Sora Ignatius se ridică, puse o mână pe fruntea mamei, care încerca să-și oprească lacrimile, să-și șteargă obrajii și să mă liniștească. Nu mă puteam uita la mama, așa că o urmăream cu privirea pe sora Ignatius, care se duse într-un colț al camerei. Deschise un dulap și îmi aduse un cadou.

— Poftim. Încerc de ceva timp să ți-l dau, spuse cu ochii în lacrimi.

— Soră, nu am chef de cadouri de ziua mea acum, când mama îmi spune că m-a mințit toată viața.

Vorbeam plină de venin, iar mama își strânse buzele, încruntându-se. Dădu încet din cap, resemnată, gata să accepte orice reproș din partea mea. Îmi venea să țip la ea, să mă folosesc de acel prilej pentru a-i arunca în față toate răutățile pe care le simțeam pentru ea, așa cum făceam când mă certam cu tata, dar mă oprii. Consecințe. Repercusiuni. Jurnalul mă învățase lucrurile astea.

— Deschide-l, spuse sora Ignatius cu severitate.

Am rupt hârtia. Era o cutie în care se afla un pergament. M-am uitat la ea, așteptând o explicație, dar îngenunchease lângă mine, cu palmele împreunate și capul plecat, ca pentru o rugăciune.

Am desfășurat sulul. Era un certificat de botez.

*Prezentul certificat de botez atestă faptul că
Tamara Kilsaney*

*s-a născut în ziua de 24, luna iulie, anul 1991
în Castelul Kilsaney, districtul Meath
și a fost prezentată Lumii
cu Iubire
de către
Mama ei, Jennifer Byrne, și tatăl ei, Laurence Kilsaney
Astăzi,*

1 ianuarie, 1992

Priveam pagina, recitind-o, sperând că ochii îmi jucaseră o festă. Nu știam de unde să încep.

— În primul rând, data e greșită, încercai să spun cât mai sigură pe mine, dar eram penibilă, îmi dădeam seama. Era ceva ce nu putea fi depășit cu sarcasm.

— Îmi pare rău, Tamara, repetă sora Ignatius.

— De aceea îmi tot spuneai că am șaptesprezece ani, rememori eu cu voce tare toate conversațiile noastre. Dar dacă e așa, înseamnă că am optsprezece ani... Marcus. Aveai de gând să-l lași să facă închisoare?

— Ce? Mama se uita de la una la cealaltă. Cine e Marcus?

— Nu e treaba ta, mă răstii. O să-ți spun peste vreo douăzeci de ani.

— Tamara, te rog, mă imploră ea.

— Putea să meargă la închisoare, îi spusei supărată sorei

Ignatius.

Sora Ignatius dădu din cap cu hotărâre.

— Nu. Am rugat-o de nu știu câte ori pe Rosaleen să-ți spună. Dacă nu ție, măcar poliției. Dar ea insista că băiatul nu va păți nimic. Atunci am intervenit. I-am spus polițistului, Tamara, m-am dus la Dublin la ofițerul Fitzgibbon și i-am arătat acest certificat. Mai era o acuzație de violare de domiciliu, dar... având în vedere circumstanțele, a fost retrasă.

— Ce a fost retrasă? Ce s-a întâmplat? o întrebă îngrijorată mama pe sora Ignatius.

„Doamne, Tamara, dacă nu știi de ce, înseamnă că ai mult mai multe probleme decât credeam. Uite ce e, îți doresc baftă în tot ce faci, dar... Te rog să nu mă mai suni.“

Aceasta fusese ultima noastră conversație. El știa de atunci de ce fuseseră retrase acuzațiile. Ce distrusă eram dacă nu știam nici măcar ce vârstă am! Fusesem atât de ușurată pentru Marcus, încât mânia mea se stinsese pe moment. Acum simțeam că mă apucă iar nervii. Mă durea capul, mi-am dus mâna la rană.

— Stați să văd dacă am înțeles bine. Rosaleen nu m-a mințit. Laurie este tatăl meu. Ciudatul acela... cu fotografiile? strigai. De ce nu mi-a spus nimeni? De ce a mințit toată lumea? De ce m-ați lăsat să cred că mi-am pierdut tatăl?

— O, Tamara, dar George a fost tatăl tău. Te iubea mai mult decât orice pe lume. Te-a crescut ca și cum ai fi fost a lui. El...

— E MORT! țipai. Și toată lumea m-a lăsat să cred că mi-am pierdut tatăl. M-ai mințit. Nu pot să cred.

Mă ridicasem, deși mă luase cu amețeală.

— Mama ta a crezut că Laurie a murit, Tamara. La vremea aceea aveai doar un an. Avea șansa să înceapă o viață nouă. George o iubea, te iubea și pe tine. Voia să o ia de la capăt. A vrut să nu suferi.

— Crezi că ai procedat corect? o întrebai pe mama, deși sora Ignatius îi luase apărarea.

— Nu, nici eu n-am fost de acord, dar merita să fie fericită. A fost distrusă când Laurie a murit.

— Dar n-a murit! strigai din nou. Locuiește în bungalow și mănâncă în fiecare zi nenorocitele alea de sendvișuri și plăcinte cu mere. Rosaleen știa că trăiește.

Mama se prăbuși, iar sora Ignatius o ținu să nu cadă, deși pe chipul ei se citea o mare durere. Mă oprii, dându-mi seama că nu fusesem mințită doar eu. Mama tocmai aflase că bărbatul pe care îl iubea nu murise. Ce fel de farsă bolnavă jucau cu toții?

— Mamă, îmi pare rău, îi spusei blând.

— O, draga mea, zise printre suspine. Poate că merit, fiindcă ți-am făcut una ca asta.

— Nu. Nu meriți. Dar nici el nu te merită. Ce minte bolnavă trebuie să ai ca să pretinzi că ai murit?

— Cred că a încercat să o protejeze, spuse sora Ignatius. Voia să aveți o viață mai bună, pe care el nu v-ar fi putut-o oferi.

— Arthur a spus că a fost desfigurat. Cum... Cum arată? S-a purtat frumos cu tine? mă întrebă mama.

— Arthur, spusei și intrai iar în priză. Arthur Kilsaney. E fratele lui Laurie?

Mama încuviință, cu lacrimi în ochi.

— Dar multe secrete mai aveți, spusei, nu la fel de furioasă de această dată. Nu mai aveam energie.

— El n-a fost de acord, spuse ea, secătuită de puteri. Acum înțeleg de ce s-a împotrivit. A spus că și-a dorit dintotdeauna să fie unchiul tău. Noi n-am spus niciodată că ar fi fratele meu. Dar tu ai presupus asta și apoi... A făcut un gest cu mâna, realizând ridicolul situației.

Weseley intră în cameră.

— Gata, poliția e pe drum. Te simți bine? Ți-a făcut ceva individul ăla?

— Nu, n-a fost el, spusei, frecându-mă la ochi. El m-a scos din mâinile lui Rosaleen.

— Dar am crezut că...

— Nu, dădui din cap.

— L-am încuiat în dormitor, zise Weseley cu o voce vinovată, scoțând cheia din buzunar. Am crezut că vrea să-ți facă rău.

— O, nu. Nu mai eram furioasă. Îmi părea rău pentru el. Îmi luase apărarea. Îmi dăduse cadoul acela. Își amintise că e ziua mea, că împlineam optsprezece ani. Normal că își amintea. Iar eu cum îi mulțumisem? Îl încuiasem.

— Unde e Arthur? întrebă sora Ignatius.

— S-a dus la bungalou, la Rosaleen.

Atunci îmi amintii. Jurnalul.

— Nu! țipai, încercând să mă ridic din nou.

— Draga mea, ar trebui să te liniștești, zise mama

încercând să mă întindă în pat, dar sării în picioare.

— Trebuie să iasă de acolo! Intrasem în panică. Am pierdut vremea aici. Weseley, cheamă pompierii, repede!

— De ce?

— Draga mea, liniștește-te, zise mama îngrijorată.

Întinde-te și...

— Nu, ascultați-mă! Weseley, scrie în jurnal! Trebuie să facem ceva! Cheamă pompierii!

— Tamara, e doar o carte, e doar...

— A avut dreptate în fiecare zi până acum, îi răspunsei.

El încuviință.

— Ce se vede acolo? întrebă mama, uitându-se pe fereastră.

În depărtare, deasupra vârfurilor copacilor, se vedeau nori de fum care se ridicau la cer.

— Rosaleen! spuse sora cu atâta venin, încât îmi dădu fiori. Cheamă pompierii, îi zise lui Weseley.

— Dă-mi cheia, îi spusei, smulgându-i cheia din mână și ieșind în fugă din cameră. Mă duc după el. Nu vreau să-l pierd din nou.

I-am auzit strigând în urma mea, dar nu m-am oprit, n-am ascultat. Alergam printre copaci, luându-mă după miros, drept spre bungalow. Îmi pierdusem tatăl care mă crescuse. Nu voiam să-l pierd și pe celălalt.

Capitolul douăzeci și patru

Vise despre oameni morți

Când am ajuns la bungalow, în față era parcată mașina poliției. Am văzut-o pe Rosaleen afară pe iarbă, alături de mama ei. Un polițist agitat o tot întreba dacă mai era cineva înăuntru. Rosaleen plângea în hohote, își acoperise fața cu mâinile și se uita în spate spre casă, ca și cum nu se putea decide. Alături de polițist se afla Arthur, care striga la Rosaleen, o scutura, încercând să o facă să-i răspundă polițistului.

— E în magazie! urlă ea în cele din urmă.

— Nu e acolo, m-am uitat! zberă Arthur.

— Trebuie să fie! Trebuie să fie! Întotdeauna în cuia dormitorul când se ducea în magazie.

— Cine? întrebă polițistul. Cine e în casă?

— Nu e acolo, spuse Arthur cu o voce răgușită. Doamne, femeie, ce ai făcut?

— O, Doamne! țipa Rosaleen întruna. Mama ei plângea

încetișor.

În depărtare se auzea țiuitul sirenelor.

Nu i-am băgat în seamă. Am trecut neobservată pe lângă ei, pe aleea laterală, spre ușa din spate a bungaloului. Fumul umplea holurile, atât de negru și dens, încât imediat ce l-am inhalat am început să tușesc, căzând în genunchi și simțind că mă sufoc. Ochii mă înțepau, trebuia să mă tot frec la ei, ceea ce nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Mi-am pus jacheta peste față.

O udasem cu apă rece de la robinetul de afară și mi-am pus-o în dreptul gurii și al nasului, ca să pot respira. Uitându-mă cu un singur ochi, am înaintat, pipăind peretele. Plasticul de sub picioare era fierbinte, periculos de fierbinte și lipicios, iar pantofii mei sport se lipeau de el. Am mers pe marginile culoarului, unde era gresia. Am pipăit pereții până am ajuns la ușa dormitorului. Când am pus mâna pe clanța din metal, m-am ars atât de tare, încât i-am dat drumul și m-am ghemuit, cu mâna arsă la piept, tușind, cu ochii în lacrimi. Pe ușa deschisă de la capătul holului ieșea o parte din fum. Eram aproape. Exista o cale de scăpare.

Am introdus cheia în broască, sperând că nu se topise și am răsucit-o. M-am dat un pas înapoi, am apăsat clanța cu piciorul și ușa s-a deschis. Fumul invadea camera, așa că am închis repede ușa. Marginile fotografiilor se curbaseră de la căldură. Nu vedeam focul, doar un fum negru și dens, care îmi intra în plămâni. Am încercat să strig, dar nu puteam, îmi venea să tușesc. Speram să mă audă și să știe că sunt acolo.

Am mers pe băjbâite până la pat, i-am pipăit corpul și fața. Fața lui frumoasă, brăzdată de o cicatrice urâtă, distrusă, cum era și castelul, purtând cu ea o poveste care mă atrăgea, nu mă respingea. Avea ochii închiși, îi pipăisem pleoapele. L-am scuturat, mi-am plimbat mâinile pe corpul lui, încercând să-l trezesc. Nimic, era inert. În spatele meu se simțea o căldură puternică, focul se apropia. În curând urma să cuprindă această cameră cu fotografii cu tot. Am tras perdelele, aducând puțină lumină în camera plină cu fum cenușiu. Am pipăit ferestrele, încercând să le deschid. Erau încuiate. Am luat un scaun și l-am aruncat spre fereastră de câteva ori, încercând să o sparg, dar n-am putut. Am încercat să-l ridic din pat, dar era prea greu. Obosisem, rămăsesem fără energie, eram amețită. M-am așezat în pat lângă el, încercând să-l trezesc. L-am luat de mână, stăteam amândoi întinși pe pat. Nu voiam să-l părăsesc.

Deodată am visat castelul, eram la un banchet, așezată la o masă lungă, cu fazani și purcei, toate înotând în sosuri și grăsimi, cu vin și șampanie, cea mai delicioasă rață și legume. Apoi eram cu sora Ignatius, îmi striga să împing, dar nu știam ce anume. Nu o puteam vedea, dar o auzeam. Apoi întunericul s-a risipit, încăperea s-a umplut de lumină, iar acum eram în brațele sorei Ignatius. Apoi eram în câmpul de sticlă și alergam, alergam cu Rosaleen pe urmele mele. Îl țineam pe Weseley de mână ca înaintea, doar că nu era Weseley, ci Laurie. Nu așa cum îl știam astăzi, ci așa cum l-am văzut prima dată în poze, chipeș, tânăr, pus pe șotii. Întorsese capul și îmi zâmbea, i se vedeau dinții albi perfecți și atunci mi-am dat seama cât de mult semănăm, mi-am

amintit cum mereu mă întrebam de ce nu arăt ca mama sau ca tata, dar acum totul se lega: nasul, buzele, obrajii și ochii mei erau ca ai lui. Mă ținea de mână și îmi spunea că totul va fi bine. Alergam, râdeam și zâmbeam, fără să ne fie teamă de Rosaleen, fiindcă nu putea să ne prindă. Împreună aveam lumea la degetul cel mic. Apoi l-am văzut pe tatăl meu la marginea câmpului, bătând din palme și aclamând, ca și cum aș fi fost iar copil, la concursurile de alergare. Laurie dispăruse, acum eram doar eu și mama, cu picioarele legate, în cursa în trei picioare, așa cum făceam când eram mică. Mă privea neliniștită, nu râdea, era îngrijorată, apoi a plecat și s-a întors Laurie. Alergam, poticnindu-ne, și a apărut tata, râzând și ovaționând, încurajându-ne, cu brațele deschise, gata să ne prindă dacă am fi căzut peste linia de sosire.

Apoi obiectele de sticlă din câmp au explodat în jurul nostru, s-au risipit în milioane de cioburi, iar eu am pierdut mâna lui Laurie. L-am auzit pe tata strigându-mă pe nume și am deschis ochii. Camera s-a umplut de sticlă, era pe corpurile noastre, pe pământ, iar fumul ieșea în trombe pe fereastră. Am văzut o gheară, o gheară uriașă și galbenă care a dispărut prin sticlă iar fumul s-a risipit. Dar nu a oprit focul care mistuia fotografiile, alergând printre ele cu viteză și ferocitate, devorând totul din jur. Acum urmam noi. Apoi l-am văzut pe Arthur. Am văzut-o pe sora Ignatius. Am văzut fața mamei, vie, prezentă, îngrozită. Era afară, mișcându-se, vorbind și, în ciuda faptului că era alarmată, eram ușurată. Apoi niște brațe m-au cuprins și am ajuns afară tușind, scuipând, puteam respira, eram pe iarbă.

Înainte de a închide ochii, am văzut-o pe mama, i-am simțit sărutul pe frunte, apoi am văzut-o îmbrățișându-l pe Laurie, plângând, lacrimile ei căzând pe capul lui, de parcă doar ele puteau stinge focul dintre ei.

Pentru prima dată de când l-am găsit pe tata zăcând pe podea în biroul lui, am răsuflat ușurată.

Capitolul douăzeci și cinci

Fetița

A fost odată ca niciodată o fetiță care locuia într-un bungalow. Era mezină, având o soră inteligentă și un frate atât de frumos, încât lumea întorcea capul pe stradă, încercând să intre în vorbă cu el. Fetița a fost o surpriză pentru familia ei. Pentru părinții ei, care nu se mai gândeau să aibă copii, a fost nu doar o sarcină neplanificată, ci și un copil nedorit, iar ea știa foarte bine. La vârsta de patruzeci și șapte de ani, la douăzeci și doi de ani de la ultima sarcină, mama ei nu era pregătită să mai aibă un copil. Copiii se făcuseră mari și se duseseră la casele lor: fiica ei, Helen, locuia în Cork, unde era învățătoare, iar fiul ei, Brian, la Boston, unde era analist de calculatoare. Veneau rar acasă, pentru Brian era prea costisitor, iar mama ei prefera să meargă în vacanță la Cork. Pentru fetiță erau niște străini care veneau rar și-și spuneau unul altuia frate și soră. Aveau copii mai mari decât ea, care nu știau cine era ea sau ce voia. Venise pe lume prea târziu,

pierduse legătura care exista între ei.

Tatăl ei era pescar și vânător pe domeniul Kilsaney, aflat peste drum de casă. Mama era bucătăreasă la castel. Fetei îi plăcea poziția familiei sale, atât de aproape de o asemenea măreție, din care copiii de la școală considerau că făcea și ea parte. Îi plăcea că erau ținta exclusivă a unui anumit gen de bârfe, că primeau mereu prime grase de Crăciun, mâncarea rămasă de la festinuri, stofe sau tapet rămase de la vreo redecorare a castelului sau schimbare de mobilă. Domeniul castelului era privat, dar fetița avea voie să se joace în interiorul zidurilor acestuia. Era o onoare deosebită pentru ea și n-ar fi precupețit nimic pentru a-și mulțumi familia: făcea și ea ce putea prin casă, alerga de la tatăl ei, Joe, la îngrijitorul domeniului, Paddy, cu mesaje de la mama ei, în care îi spunea ce legume să aducă pentru cină.

Îi plăceau zilele în care avea voie să intre în castel. Dacă era bolnavă și trebuia să lipsească de la școală, mama ei nu putea să o lase singură acasă. Domnul și doamna Kilsaney erau cumsecade, o lăseau să aducă fetița la castel, știind că nu avea cum să lase copilul singur și nici ei nu ar fi avut pe altcineva care să le pregătească cele trei mese pe zi, să îi hrănească atât de bine cu banii care se împuținau de la an la an. Fetița stătea tăcută într-un colț al bucătăriei imense, de unde o urmărea pe mama ei transpirând zi de zi deasupra oalelor care clocoteau și a plitei care duduia. Era tăcută, cuminte, dar observa totul. O urmărea pe mama ei gătind, dar, în același timp, observa tot ce se petrecea în casă.

Remarcase că ori de câte ori domnul Kilsaney trebuia să

ia o decizie se retrăgea în biroul de stejar și stătea în mijlocul camerei cu mâinile la spate, cu privirea pironită la portretele strămoșilor, care îl urmăreau din tablourile uriașe pictate în ulei, cu rame aurite. Apoi ieșea din biroul de stejar, cu bărbia ridicată și trecea la acțiune, ca un soldat care a primit o încurajare din partea sergentului major.

O vedea și pe doamna Kilsaney, care era atât de preocupată de cei nouă câini și alerga agitată prin casă încercând să îi prindă, încât nu mai observa ce se petrece în jurul ei. Le acorda mare atenție câinilor ei, în special celui mai rău, King Charles – supranumit Dezastrul –, singurul câine care nu putea fi îmblânzit și spre care se îndreptau toate gândurile și acțiunile ei. Nu observa că băieții ei se jucau pe holuri pentru a-i atrage atenția sau faptul că soțul ei prinsese drag de camerista nu prea drăguță, Magdalene, care dădea la iveală un dinte negru când zâmbea și care își petrecea mult timp dereticând prin dormitorul domnului Kilsaney, când doamna Kilsaney era afară, cu câinii.

Fetița remarcase că ceea ce o scotea din sărite pe doamna Kilsaney erau florile ofilite. Inspecta obsedant fiecare vază pe lângă care trecea. Zâmbea încântată când, la fiecare trei zile, călugărița venea cu buchete proaspete din grădina ei. Imediat ce se închidea ușa, alegea florile, mormăind dacă vreuna nu era perfectă. Fetița o iubea pe doamna Kilsaney, îi plăceau costumele ei de tweed și cizmele de călărie pe care le purta chiar și în zilele în care nu călărea. Totuși, fetița n-ar fi suportat ca în casa ei să se petreacă atâtea lucruri fără știința ei. O adora pe doamna Kilsaney, dar o considera o fraieră.

Nu se gândea prea mult la soțul care se hârjonea la vedere cu camerista cea urâtă, gâdilând-o cu pământul de șters praful și purtându-se mai copilărește decât fetița. El credea că fetița este prea mică pentru a-l observa sau pentru a înțelege ce vedea. Ea nu prea îl plăcea, iar el o considera prostuță.

Observa totul. Și-a promis ei înseși că va fi la curent cu tot ce se va întâmpla în casa ei.

Îi plăcea să se uite la cei doi băieți. Erau mereu puși pe șotii, alergau pe holuri și dărau totul în calea lor, spărgeau lucruri, făcând-o pe cameristă să țipe, provocând tăraoi. Îl urmărea în special pe fratele cel mare, cel care punea la cale toate poznele. Cel mic era mai cuminte, dar îi ținea isonul doar fiindcă voia să aibă grijă de fratele lui mai mare. Laurence era fratele mai mare, sau Laurie, cum era alintat. Nu părea să observe existența fetiței, dar ea era mereu în preajma lor, simțindu-se implicată fără a fi invitată, jucându-se cu ei în imaginația ei.

Fratele mai mic, Arthur sau Artie, o remarcase. Nici el nu o invita să se joace cu ei, nefăcând nimic din proprie inițiativă, în schimb, dacă Laurie făcea o prostie, se uita la ea și dădea ochii peste cap sau făcea o glumă. Ea ar fi preferat să n-o facă. Ar fi vrut ca Laurie să o bage în seamă și, cu cât o ignora mai mult, cu atât se îndrăgostea mai tare de el. Uneori, când era singur și alerga, îi apărea în mod deliberat în față. Ar fi vrut ca măcar să o privească, sau să se oprească, să strige la ea, dar nu făcea asta niciodată. O ocolea. Dacă îl căuta pe Artie atunci când se jucau de-a v-ați ascunselea, îl ajuta, arătându-i cu degetul locul unde se ascunsese. Dar nu o asculta, căuta în altă parte, apoi striga că se

dă bătut, iar Artie ieșea din ascunzătoare. Nu voia nimic de la ea.

Fetița lipsea mult de la școală ca să-și poată petrece timpul la castel. Vacanțele de vară erau cele mai grozave, avea liber în fiecare zi și nu trebuia să se prefacă că tușește sau că o doare burta. Într-o zi de vară, când fetița avea șapte ani, Artie, opt, iar Laurie, nouă, și se juca singură în curtea castelului, mama ei a chemat-o la castel. Soții Kilsaney plecaseră pentru o zi la vânatoare de vulpi cu verii lor, în Balbriggan. Doamna Kilsaney o chemase în camera ei pentru a o ajuta să-și aleagă o rochie, oprindu-se la una lungă din mătase oliv, asortată cu perle și o haină de blană. Mama fetiței rămăsese responsabilă la castel și când fetița ajunsese acolo își dădu seama după expresia de pe fețele băieților că făcuseră o pozna.

— E o zi frumoasă, așa că jucați-vă afară la aer, nu-mi mai stați în cale, le spuse mama ei. Rosaleen se va juca cu voi.

— Nu vreau să mă joc cu ea, protestă Laurie, fără să o privească, dar măcar acum știa că nu este invizibilă, că o remarcase.

— Să vă purtați frumos cu ea, băieți. Salutați-o pe Rosaleen.

Băieții tăceau mîlc, dar mama ei se răsti la ei.

— Bună, Rosaleen, mormăiră amândoi, Laurie cu ochii în pământ, Artie zâmbindu-i rușinos.

Fetița nu avusese nume pînă atunci. Când își auzi numele rostit de buzele lui, se simți de parcă ar fi fost botezată a doua oară.

— Hai, afară, le spuse mama ei, iar băieții o luară la fugă,

urmați de Rosaleen.

Ajunși în pădurice, se opriră, căci Laurie se apucase să studieze un mușuroi de furnici.

— Sunt Artie, zise fratele mai mic.

— Nu vorbi cu ea, pufni Laurie, luând un băț de pe jos și simulând o luptă.

Laurie nu îi băga în seamă, pregătindu-se să bage bățul în mușuroi. Deodată se auziră voci, iar Laurie, cu urechile ciulite, încercă să afle de unde veneau. Ridică mâna, toți se opriră în loc și spionară printre copaci, văzându-l pe îngrijitorul Paddy în genunchi, plantând niște lăstari, iar lângă el, în roabă, stătea o fetiță în vârstă de cinci ani, cu părul blond.

— Cine e? întrebă Laurie, iar vocea lui trimise semnale de avertizare spre inima lui Rosaleen, dar, încântată de prima lor conversație, răspunse emoționată, conștientă de vocea ei, dorind să fie perfectă pentru el:

— E Jennifer Byrne, zise ea, clar și răspicat, așa cum vorbea doamna Kilsaney. Paddy e tatăl ei.

— Hai s-o întrebăm dacă vrea să se joace cu noi, spuse Laurie.

— E doar un țânc, protestă Rosaleen.

— E simpatică, comentă Laurie, privind-o cum lenevea în roabă.

Din ziua aceea au fost nedespărțiți. Laurie, Artie, Rosaleen și Jennifer se jucau zilnic împreună. Jennifer fiindcă fusese invitată, Rosaleen prin forța împrejurărilor, lucru pe care ea nu l-a uitat niciodată. Chiar și atunci când Laurie a sărutat-o în

tufișuri sau când au fost prieteni timp de câteva săptămâni, a știut că mica Jennifer era preferata lui. Fusese dintotdeauna. Îl captiva, indiferent ce spunea și ce gesturi făcea, Laurie era fascinat de ea, voia să fie mereu în preajma ei.

Jennifer se făcea tot mai frumoasă de la an la an, deși nu era conștientă de acest lucru. Îi crescuseră sâni, avea talia subțire și se rotunjise în șolduri dintr-odată, într-o vară. Fără o mamă în viața ei de la vârsta de trei ani, era băiețoasă, cățărându-se în copaci, luându-se la întrecere cu Artie și cu Laurie, dezbrăcându-se și înotând în lacuri fără a se sinchisi de nimeni și de nimic. Încerca mereu să o convingă și pe Rosaleen să i se alătore, neînțelegând de ce o refuza. Rosaleen, pe de altă parte, aștepta să treacă timpul. Știa că până la urmă băieții se vor plictisi de apucăturile ei de băiețoi și într-o zi vor dori să găsească o femeie adevărată și ea va fi acea femeie. Putea fi ca doamna Kilsaney, putea avea grijă de castel, putea face de mâncare sau antrena câinii, iar călugărița i-ar fi adus doar flori impecabile. Visa că într-o zi Laurie va fi al ei, că vor locui împreună în castel, având grijă de câini și de flori, în timp ce Laurie ar fi găsit inspirație la strămoșii lui de pe pereții în biroul de stejar.

După ce băieții au plecat la liceul cu internat, Laurie îi scria doar lui Jennifer. Artie le scria amândurora. Rosaleen nu îi dezvăluia niciodată acest lucru lui Jennifer, se prefăcea că primise și ea o scrisoare de la Laurie, dar mesajul era prea personal și nu i-l putea citi. Lui Jennifer nu părea să-i pese, având mare încredere în prietenia lor, ceea ce pe Rosaleen o făcea și mai geloasă. Apoi, când băieții au mers la facultate, scleroza

multiplă a mamei lui Rosaleen s-a agravat, tatăl ei bătrân era bolnav și aveau nevoie de bani, iar sora și fratele lui Rosaleen erau prea departe pentru a-i ajuta și se bazau pe copilul pe care nu îl cunoșteau ca să aibă grijă de părinții lor. Rosaleen s-a văzut nevoită să abandoneze școala și să preia slujba mamei ei de la castel, în timp ce lui Jennifer îi mergea din ce în ce mai bine, mergând mereu la Dublin, în vizită la băieți.

Acelea au fost cele mai negre zile pentru Rosaleen. Săptămânile erau lungi și plictisitoare fără ei. Trăia cu gândul întoarcerii lui Laurie, rememorând trecutul și imaginându-și cum ar putea arăta viitorul, în timp ce ei erau în marele oraș, făcând lucruri interesante – Laurie urma facultatea de artă, trimițând acasă lucrările lui din sticlă, Artie studia horticultura, iar lui Jennifer i se ofereau joburi de model ori de câte ori ieșea pe ușă. Când se întorceau acasă în vacanțe, Rosaleen era în culmea fericirii, atâta doar că își dorea ca Laurie să o privească și pe ea ca pe Jennifer.

Nu știa când începuse povestea lor de iubire. Bănuia că în Dublin, în timp ce ea era acasă, jumulind fazani și curățând pești. Oare i-ar fi spus vreodată dacă în ziua aceea jenantă nu l-ar fi dus la mărul din grădină ca să-i arate ce simte și nu i-ar fi arătat ce scrijelise pe trunchiul lui? „*Rose îl iubește pe Laurie.*“ Era atât de sigură că va fi copleșit, că o va vedea așa cum era cu adevărat, că va fi impresionat de cum reușise să administreze castelul în lipsa lui, ce capabilă era. Își imaginase ziua aceea luni de zile, ani întregi.

Dar nu se întâmplase așa. Nu a mers așa cum își

imaginase în lunile și anii pe care și-i petrecuse singură în bucătăria castelului. Viața a devenit mai întunecată și mai rece, tatăl ei a murit, băieții au venit de la facultate pentru înmormântare, iar sora ei a vrut să o ia pe mama ei la ea în Cork, dar fără mama ei Rosaleen nu avea nimic. Îi promisese că va avea grijă de ea. Jennifer i-a oferit o prietenie sinceră, iar Rosaleen a acceptat, dar în același timp o ura. Ura tot ce spunea, tot ce făcea, ura că Laurie se îndrăgostise de ea.

În toamna lui 1990, Jennifer a rămas însărcinată. Viața lui Rosaleen s-a destrămat. Jennifer a fost primită cu brațele deschise în sânul familiei Kilsaney. Doamna Kilsaney i-a prezentat încântată dulapurile de haine, rochia de mireasă, tot ce ar fi trebuit să-i revină lui Rosaleen. Jennifer și tatăl ei erau invitați săptămânal la masă. Rosaleen gătea pentru ei. Umiliința nu avea margini.

Copilul s-a născut cu două săptămâni înainte de termen și, fiindcă nu era vreme să ajungă la spital, Rosaleen a alergat în puterea nopții și a adus-o pe bătrâna călugăriță. S-a născut o fetiță. Au botezat-o Tamara, după mama lui Jennifer, care murise când era ea mică. Deși nu erau căsătoriți, locuiau la castel. Rosaleen și Arthur fuseseră nașii fetiței. Botezul avusese loc în capela castelului.

Dar viața la castel nu era ușoară. Familiei Kilsaney îi era greu să acopere întreținerea castelului, banii nu veneau de nicăieri, erau disperați. Încăperile trebuiau întreținute, încălzite, curățate, era prea mult pentru ei. Se întâlneau cu toții la cină să discute ce era de făcut. Rosaleen auzea totul.

Poate că vor deschide castelul pentru public. În fiecare săptămână vor lăsa oamenii să umble prin casa lor, să facă poze birourilor de scris din stejar din secolul al optsprezecelea și portretelor din biroul din lemn de stejar, capelei, scrisorilor din alte vremuri dintre lorzi și doamnele de la curte, politicieni și revoluționari.

— Nu, striga doamna Kilsaney, nu pot să-i las să ne viziteze ca la grădina zoologică. Oricum, n-o s-o scoatem la capăt. Câteva lire de vizitator nu vor repara acoperișul, nu-i vor plăti salariul lui Paddy sau facturile la încălzire.

Până la urmă au găsit o soluție. Antreprenorii Timothy și George Goodwin au sosit la Kilsaney într-un Bentley, în cea mai frumoasă zi a anului, și nu și-au putut crede ochilor când au văzut domeniul, priveliștea, lacurile, căprioarele, fazanii. Era ca un parc tematic. Vedeau bani oriunde se uitau. Lui Timothy Goodwin, un bătrân activ, dar cam necioplit, într-un costum din trei piese, cu carnetul de cecuri în buzunarul de la piept, i-a căzut cu tronc proprietatea. George Goodwin s-a îndrăgostit de Jennifer Byrne. A fost cea mai fericită zi din viața lui Rosaleen. În timp ce-i servea la banchetul din sufragerie, nu a putut să nu observe că George Goodwin nu avea ochi decât pentru Jennifer, în timp ce cu Laurie nu prea vorbea și își petrecea mult timp jucându-se cu copilul. Toată lumea de la masă a observat, cu siguranță și Laurie. Jennifer era amabilă cu el, dar îl adora pe Laurie.

Au revenit de nenumărate ori, făcând măsurători și aducând constructori, arhitecți, ingineri, topografi. George venea

mai des decât tatăl său, preluând proiectul. Rosaleen a văzut o șansă de a-l recâștiga pe Laurie. Într-o noapte l-a auzit pe George oferindu-i lui Jennifer câte-n lună și-n stele. Toată lumea cădea la picioarele lui Jennifer. Era vina ei, trimiterea semnale, iar bărbații cădeau în plasa ei, nu avea habar câte vieți distrusese între timp. Dar, deși îl considera pe George Goodwin un om agreabil și cumsecade, i-a respins avansurile.

Nu și în ochii lui Rosaleen.

Laurie a găsit-o la spălător, plângând amarnic. La început n-a vrut să-i spună, ca să nu-l rănească. Nu o privea, Jennifer era prietena ei. Dar el a convins-o cu blândețe să îi spună ce văzuse. I-a părut rău că l-a rănit, a văzut durerea din ochii lui. Atât de rău, încât aproape că a negat totul, dar el a strâns-o de mână, a îmbrățișat-o și i-a spus ce prietenă minunată fusese mereu, că îi părea rău că nu îi spusese asta mai devreme. Mai putea acum să dea înapoi?

Urmase o noapte lungă, plină cu reproșuri. Rosaleen îi lăsase să se certe, propriile lor cuvinte făcând mai mult rău decât putuseră face vorbele ei. Laurie nu i-a zis lui Jennifer că Rosaleen îi spusese lucrurile acelea. S-a bucurat. A lăsat-o pe Jennifer să plângă pe umărul ei și chiar i-a dat sfaturi, cu jumătate de gură. Jennifer a dormit în casa de la poartă în noaptea aceea, Laurie nu o voia în preajma lui. Jennifer a venit la Rosaleen, care freca fericită bucătăria, încântată de cearta pe care o provocase. A venit la Rosaleen cu o scrisoare. O scrisoare pe care Rosaleen a citit-o și a plâns, cu toate că plângea rar. Jennifer o rugase să i-o înmâneze lui Laurie. Rosaleen i-a dat foc. Dar s-a

trezit cu fetița lângă ea. Semăna atât de mult cu tatăl ei, încât s-a speriat, a scuturat scrisoarea, iar focul s-a stins și a aruncat-o la coș. A luat fetița în brațe și a dus-o la culcare. Apoi a plecat acasă.

În noaptea aceea a izbucnit incendiul. Nu era sigură dacă scrisoarea arsă îl provocase, deși s-a stabilit că focul a pornit din bucătărie, dar nimeni nu a acuzat-o vreodată. Copilul a fost scos din flăcări de Laurie, care s-a întors pentru a salva câteva lucruri de valoare. După câte știa Jennifer, murise în incendiu. Laurie nu voia ca Jennifer să-l accepte doar din obligație. Era convins că inima ei îi aparține lui George Goodwin, care putea să-i ofere mai mult. Deși era decizia lui, o mică discuție cu Rosaleen l-a ajutat să se convingă că era cea mai bună soluție. El nu le putea oferi nimic. Nici castelul, terenul fusese vândut, nu se mai putea folosi de un braț și un picior. Fusese ars rău, nu mai putea fi recunoscut. Urât, ca și cum putrezise. Artie s-a certat cu el. Nu era de acord cu ceea ce voia să facă fratele lui. Nu și-au mai vorbit niciodată, deși locuiau peste drum unul de celălalt.

Luni de zile, Jennifer a purtat doliu, refuzând să iasă din casă, refuzând să trăiască. Dar nu te poți izola la nesfârșit, mai ales când un domn chipeș și bogat îți bate la ușă, vrea să te salveze și să te ducă departe. Rosaleen a călăuzit și această decizie, manevrând totul cu dibăcie. Nu a intenționat să pornească focul, nici să-l rănească pe bietul Laurie în asemenea hal, dar s-a întâmplat și lucrurile au decurs în favoarea ei. Artie s-a mutat cu Paddy și aveau amândoi grijă de domeniu. Laurie s-a mutat în bungalow, unde Rosaleen putea avea grijă atât de el,

cât și de mama ei. El îi mulțumea în fiecare zi, dar nu-i putea oferi ce își dorea ea. Nu o iubea. Se baza pe ea ca să rămână în viață. Atunci și-a dat seama că nu-l va avea așa cum își dorea. Nu va deveni niciodată o Kilsaney.

Când Paddy a murit, iar Artie a rămas singur în casa de la poartă, Rosaleen și-a îndreptat atenția spre el sau mai bine zis i-a întors toată atenția pe care el i-o dăduse de când era mică. Rosaleen a devenit în sfârșit o Kilsaney, cu toate că nu și-au păstrat titlul, iar Laurie era în viața ei, avea nevoie de ea. Lui Rosaleen oricum nu-i plăcuse niciodată să iasă din oraș, nu suporta bârfele localnicilor despre lucruri pe care nu le cunoștea. Singurele ieșiri erau la slujba de duminică și la piață, unde își vindea legumele. Cumpărăturile și le făcea într-un oraș învecinat, unde nimeni nu putea să-i pună întrebări.

Asta se întâmplase acum șaptesprezece ani și totul mersese bine, nu perfect, dar bine, până când George Goodwin, curajos până la capăt, protejase Kilsaney și nu permisesese să fie luat de bancă, lucru care îi dăduse peste cap planurile lui Rosaleen, iar fata aceea îngrozitoare, care arăta ca tatăl ei și care ar fi trebuit să fie a ei, se întorsese în viețile lor, tulburându-le. Totul ar fi fost în ordine dacă Jennifer n-ar fi pus atâtea întrebări, dacă s-ar fi vindecat, iar ea și Tamara ar fi putut să se întoarcă la viața lor din Dublin. Dar revenise la vremea în care îl jelea pe Laurie, avea același comportament. Era confuză, jelea pe cine nu trebuia. Rosaleen și-ar fi dorit ca situația lor financiară să se clarifice, ca să poată pleca cât mai repede de pe capul ei, dar nu se întâmplase așa.

Rosaleen nu mai suporta să piardă ceva. Îl iubea pe Laurie mai mult decât orice pe lume, dar minciuna pe care fusese obligată să o spună atâta vreme, adusesese nefericire pentru mulți oameni. Își dădea seama acum. Și obosise. Obosise să lupte pentru căsnicia ei cu minunatul, extraordinarul Arthur, care nu fusese niciodată de acord cu decizia lui Laurie și cu implicarea lui Rosaleen în această poveste. Soțul ei frumos și cumsecade era măcinat în fiecare zi de faptul că trebuia să le mintă pe Jennifer și pe Tamara, care meritau mai mult. Se săturase să păstreze secretul, să alerge în sus și-n jos, se săturase să nu poată privi pe nimeni din sat în ochi de teamă că vor ști ce a făcut, de teamă să nu ghicească ce se petrecea în bungalou și în magazie, de unde fumul ieșea zi și noapte. Voia să dispară totul. Voia ca acest bungalou, care fusese mereu ca o închisoare pentru ea, care devenise astfel și pentru Laurie și mama ei, să dispară. Voia să-i elibereze pe toți. Se asigură că mama ei era la loc sigur, apoi aprinse chibritul.

„De ce, Rosaleen, de ce?“ Așa o tot întrebau, în fața casei în flăcări. *De ce?* Habar nu avea. Nu știa despre toate lucrurile prin care trecuse, tortura ei tăcută. Avusese un motiv: de copilă, până ce se transformase într-o tânără femeie, îl iubise prea mult pe Laurie.

Capitolul douăzeci și șase

Ce am învățat astăzi *Vineri, 7 august I-am auzit pe mama și pe Laurie vorbind până în zori. Nu știu ce și-au spus, dar tonul discuției a fost mult mai civilizată față de cum fusese în ultimele câteva săptămâni. Sora Ignatius i-a ajutat să treacă peste toate, i-a îndemnat să discute toate problemele. Atunci când se întâmplă ceva rău sau înfricoșător, când se termină sau treci peste el, ești atât de ușurat, încât uiți cât a fost de îngrozitor sau cât de trist ai fost și vrei să-ți amintești doar părțile bune sau îți spui că te-a ajutat să vezi o altă parte din tine.*

Acasă nu e totul bine. Nu e totul perfect. Dar, în definitiv, nici n-a fost vreodată. Totuși, elefantul din cameră a dispărut, a fost eliberat, aleargă acum dezlănțuit pe drum, în timp ce noi încercăm să-l îmblânzim. E ca atunci când un dealer face cărțile, le amestecă, stricându-le ordinea, apoi găsește o modalitate de a le ordona din nou. Așa ni s-a întâmplat și nouă. Cu mult timp înainte, lucrurile erau amestecate, jucam cu cărțile care ne fuseseră date. Acum le ordonăm, încercând să le găsim un rost.

Nu cred că eu sau mama îi vom ierta vreodată pe Laurie, Rosaleen și Arthur fiindcă ne-au ascuns un asemenea secret, pentru că au propagat atâta timp o asemenea minciună. Tot ce putem să facem este să încercăm să înțelegem că Laurie a făcut asta deoarece dorea tot ce era mai bun pentru noi, indiferent cât de greșit ar fi fost acest lucru. Ne-a spus că a făcut-o din dragoste pentru noi, considerând că vom avea o viață mai bună. Nu e scuzabil și nu e suficient să auzim toate balivernele pe care i le-a spus Rosaleen, cum i-a influențat decizia, cum i-a alimentat pe el și pe mama cu atâtea minciuni încât n-au mai știut ce fac. Nu e scuzabil, dar trebuie să încercăm să înțelegem. Poate când îl voi înțelege pe deplin, îl voi putea ierta. Poate când voi înțelege de ce atât tatăl, cât și mama mea m-au mințit în legătură cu adevăratul meu tată, voi fi în stare să iert. Acum lucrul ăsta mi se pare prea departe. Dar îi mulțumesc lui Laurie fiindcă mi-a oferit un tată atât de minunat. George Goodwin a fost un om bun, un tată uimitor, care s-a gândit la noi, chiar dacă nu întru totul corect, până la sfârșit. I-a ținut piept tatălui său până la moartea acestuia în privința dezvoltării imobiliare a domeniului

Kilsaney. Știa că era singurul lucru pe care tatăl meu biologic mi l-ar fi putut lăsa moștenire dacă lucrurile ar fi mers așa cum trebuie, dacă n-ar fi pierit în incendiu. Acolo se afla și casa mamei, locul unde crescuse, unde avea atâtea amintiri, așa că atunci când băncile i-au bătut la ușă, nu s-a îndurat să piardă totul. Aș fi preferat să-l am pe tata, nu domeniul Kilsaney, dar știu cât de mult ne iubea, ce încerca să facă. Amândoi tații mei renunțaseră la foarte multe pentru noi. Pot doar să le mulțumesc și să mă simt norocoasă că am fost iubită de doi oameni. Poate e un lucru de neînțeles pentru altcineva, dar e viața mea, așa că am învățat să o accept.

Arthur face zilnic drumuri la spitalul unde este internată Rosaleen. Este cea mai norocoasă persoană din lume fiindcă îl are pe el, cu toate că ea nu și-a dat seama niciodată. Își va da acum, când toți i-au întors spatele, iar Arthur e tot acolo, în ciuda faptului că a descoperit ce a făcut, încercând să o aducă înapoi pe femeia iubită. Cred că loialitatea lui este de neînțeles, dar eu n-am fost îndrăgostită. Mi se pare că iubirea îi determină pe oameni să facă lucruri nebunești. Arthur vrea s-o vadă sănătoasă, dar, între noi fie vorba, nu cred că Rosaleen va ieși vreodată din spital. Problema lui Rosaleen are rădăcini atât de adânci, încât vine de undeva dintr-o viață trecută și se va dezvolta și într-o viață viitoare.

Arthur și Laurence s-au întâlnit. Arthur nu-l va ierta pe Laurence pentru ceea ce a făcut, pentru că l-a amestecat în această poveste, dar cred că-l va ierta mai repede decât se va ierta pe sine. S-a chinuit în fiecare zi la gândul că nu a făcut

nimic să împiedice punerea în aplicare a unui asemenea plan, că a lăsat minciuna să crească, privindu-mă cum cresc, în timp ce tatăl meu era peste drum, închis într-o cameră, văzând cum mama suferă, în timp ce dragostea ei era peste drum. A spus că l-au oprit multe lucruri, dar motivul principal a fost că a văzut că mama îl iubea pe George, iar acesta era un tată bun pentru mine. Cred că e mai ușor să vezi o soluție când ai găsit ieșirea din labirint. Când ești prins la mijloc, într-o serie de cercuri care nu duc nicăieri, e greu să-ți dai seama de ceva. Cunosc și eu acel sentiment.

Eu? Sunt cam zguduită, dar, în mod ciudat, mă simt mai puternică. Le-am spus adio lui Zoey și Laurei, după ce mi-au cerut fotografiile cu mâna mea arsă ca să le posteze pe paginile lor de Facebook. Mă gândesc să o invit aici pe Fiona, fata care mi-a dat cartea aceea la înmormântare, după ce lucrurile se vor fi liniștit puțin.

Deci asta e povestea. Toată povestea. Așa cum am spus la început, nu mă aștept să o credeți, dar este adevărată, fiecare cuvânt. Toate familiile au secrete, cei mai mulți nu le cunosc, dar simt că sunt spații albe, goluri unde ar trebui să se afle răspunsurile, unde ar fi trebuit să stea cineva, unde odată se afla cineva. Un nume care nu e niciodată rostit sau e rostit o dată și gata.

Cu toții avem secrete. Cel puțin ale noastre sunt dezgropate acum sau măcar încep să fie. Mă întreb adesea cât din viața mea aș fi aflat dacă nu ar fi fost jurnalul. Uneori mă gândesc că aș fi aflat mai devreme sau mai târziu, dar foarte des mă gândesc că

acesta a fost scopul jurnalului, fiindcă a avut cu siguranță un scop. M-a condus aici. M-a ajutat să descopăr secretele, dar m-a făcut și un om mai bun. Sună siropos, știu, dar m-a ajutat să-mi dau seama că există un viitor, o zi de mâine. Înainte mă preocupa doar prezentul. Spuneam și făceam lucruri pentru a obține ceea ce doream în clipa respectivă, nu mă gândeam la felul în care se vor prăbuși restul pieselor de domino. Jurnalul m-a ajutat să văd urmările anumitor acțiuni. Faptul că pot schimba ceva în viața mea și a celorlalți. Mă întorc mereu cu gândul la momentul în care am fost atrasă de acea carte din biblioteca ambulantă a lui Marcus – ca și cum ar fi fost acolo doar pentru mine. Cred că majoritatea oamenilor intră în librării neștiind ce vor să cumpere. Iar cărțile se află acolo, trimițând semnale, ca prin farmec, să fie luate de pe raft. Persoana potrivită pentru cartea potrivită. E ca și cum ele știu deja din viața cui trebuie să facă parte, cum vor schimba ceva, cum le vor da o lecție sau îi vor face să zâmbească la momentul potrivit. Acum mă gândesc cu totul altfel la cărți.

În școala primară, învățătoarea ne pune să scriem câteva rânduri la sfârșitul fiecărei zile, intitulate „Ce am învățat astăzi“. Simt că în această situație mi-ar fi mai ușor să spun „Ce nu am învățat“. Am învățat foarte multe, am crescut și voi continua. De luni o voi lua de la capăt.

M-am gândit că scopul jurnalului a fost să descopăr cine sunt. M-am gândit că după incendiu va deveni iarăși o agendă obișnuită, pe care o voi înapoia bibliotecii ambulante și o voi așeza la loc pe raftul de nonficțiune, lăsând pe altcineva să

beneficieze de ea. Dar nu pot să o fac. Nu pot să mă desprind de el. Continuă să-mi spună ce se va întâmpla mâine, eu trăiesc ziua de mâine, iar uneori încerc să o trăiesc mai bine.

Am închis jurnalul, am plecat din castel și m-am îndreptat spre livadă, unde stabilisem să mă întâlnesc cu Weseley, la mărul cu inscripții scrijelite pe trunchi.

— Aha, făcu el trăgând cu coada ochiului la jurnalul de sub brațul meu. Ce mai scrie acum?

— Nimic rău, zisei și mă așezai lângă el pe pătură.

— Nu te cred. Ce scrie?

— De fapt, e scris ceva despre mine și tine, îi spusei zâmbind.

— Ce scrie despre noi?

Am ridicat o sprânceană, sugestiv.

— O, nu! Desfăcu brațele teatral. Nu e de ajuns că te-am salvat dintr-o casă în flăcări, trebuie să te și sărut?

— Cum vrei, zisei și ridicai din umeri.

— Unde se întâmplă? Aici?

Am făcut semn din cap că da.

— Bine. Deci... Mă privi cu seriozitate.

— Deci... Îmi dresei vocea. Mă pregăteam.

— Spune că eu te sărut sau că mă săruți tu?

— Sigur mă săruți tu.

— Am înțeles.

Tăcu un moment, apoi se aplecă și mă sărută delicat pe

buze. În toiul celui mai savuros sărut primit vreodată, deschise ochii și se dădu la o parte.

— Ai inventat totul, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? Îi replicai râzând.

— Tamara Goodwin, ai inventat totul! Dă-mi jurnalul.

Mi-l luă din mână și se prefăcu că mă lovește cu el în cap.

Mă trântii pe spate pe pătură, cu ochii la mărul care văzuse atât de multe.

Weseley se aplecă peste mine, aveam fețele apropiate, nasurile aproape ni se atingeau.

— Ce a spus de fapt? Întrebă el încet.

— Că totul va fi bine. Și că mâine voi scrie iarăși.

— Întotdeauna spui asta.

— Și asta fac.

— Ești gata?

— Cred că da, șoptii.

— Bine. Se ridică în picioare și îmi întinse o mână, trăgându-mă după el.

Luă o pungă de plastic transparent și o desfăcu. Dădu drumul jurnalului în ea. La început ezitai, dar văzându-l în pungă, știam că luasem decizia corectă.

Împături punga de plastic și mi-o întinse.

— Tu trebuie să o faci.

M-am uitat în sus la măr, la inscripțiile cu numele mamei, al lui Laurie, Arthur, Rosaleen și ale atâtor altor oameni care avuseseră atâtea speranțe pentru ziua de mâine sub acest pom,

apoi am îngenuncheat, am pus jurnalul în groapa pe care o săpase Weseley și l-am acoperit amândoi cu pământ.

Nu am mințit când am spus că îmi venea greu să mă desprind de el. Nu pot să renunț la el. Nu de tot. Poate că într-o zi, când voi avea din nou probleme, îl voi dezgropa și voi vedea ce are de spus. Dar, între timp, va trebui să-mi găsesc singură calea.

Vă mulțumesc că mi-ați citit povestea. Voi scrie iarăși, mâine.

Mulțumiri

David, mamă, tată, Giorgina, Nicky, Rocco și Jay (și Star, Doggy și Sniff) – simt că nu m-aș putea trezi dimineața fără voi, cu atât mai puțin să scriu o carte. Vă mulțumesc pentru că ați fost alături de mine pe acest drum lung, palpitant, uimitor.

Pentru toate zilele de ieri și de astăzi, și cele de mâine, pe care le aștept cu nerăbdare... vă mulțumesc.

Familiilor Kelly (cineva trebuie să scrie o carte și despre voi), Ahern, Keoghan și dragilor mei prieteni cu normă întregă și terapeuților cu jumătate de normă. Vă mulțumesc.

Marianne Gunn O'Connor, îți mulțumesc.

Vicki Satlow, Pat Lynch, Liam Murphy, Anita Kissane, Gerard O'Herlihy, Doo Services. Vă mulțumesc.

Lynne Drew, Claire Bord – cărțile mele n-ar fi ceea ce sunt fără comentariile, sfaturile și îndrumarea voastră. Vă mulțumesc, vă mulțumesc.

Amanda Ridout – a rămas un loc gol la masa „orice se poate întâmpla“ și ne vei lipsi. Pentru toate încurajările și fiindcă ai crezut în mine, îți mulțumesc.

Întregii echipe de la HarperCollins – pentru munca lor plină de dăruire la atâtea noi idei fantastice. Sunt extrem de norocoasă că fac parte din echipa voastră. Vă mulțumesc.

Fiona McIntosh, Moira Reilly și Tony Purdue – îmi plac turneele noastre! Vă mulțumesc.

Aș vrea să aduc omagiul meu castelului Killeen. Deși această carte nu este despre acest castel, căutam un cadru pentru poveste și pe neașteptate am dat peste acest loc extraordinar. Mi s-a aprins un beculeț și așa a început să ia naștere întreaga lume pentru Tamara și familia ei. Le mulțumesc celor de la castelul Killeen care, fără să știe, mi-au pus la dispoziție fundalul pentru *Cartea viitorului*.

Librarilor – pentru incredibilul vostru sprijin. În *Cartea viitorului* îmi împărtășesc credința în magia cărților, cred că toate cărțile ar trebui să conțină un fel de dispozitiv de teleghidare, care să atragă cititorii care li se potrivesc. Cărțile își aleg cititorii, nu invers. Cred că librarii mijlocesc această întâlnire. Vă mulțumesc.